

Giới thiệu Nhật Ký Theo Đuổi Anh

Truyện Nhật Ký Theo Đuổi Anh của tác giả Khải Ly là truyện ngôn tình hiện đại mang nhiều yếu tố nóng bỏng cuốn hút của hai nhân vật.

Với kết cục thật hạnh phúc của nữ chính, đây được hy vọng là truyện được nhiều bạn đọc ủng hộ.

Cô cảm thấy “đại ca” là một người đàn ông có thể gửi gắm cuộc đời mình, nhưng anh là một anh chàng lạnh lùng, anh có thể làm mọi người phải khuất phục theo ý của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Theo Đuổi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

"Đại ca!"

Nghe thấy tiếng gọi, một người đàn ông mặc áo đen đứng trước cửa sổ quay người lại.

Trên mặt anh đeo kính đen, tóc đen hơi dài, lấy dây buộc sau gáy, trên miệng châm một điếu thuốc, hơi thở tăng thêm mấy phần cao ngạo.

Đây là lần đầu tiên Chung Vũ Thần nhìn thấy Lương Sùng Nghị.

Oa, người này cực giỏi đó! Giống như Châu Nhuận Phát đi ra từ phim điện ảnh, tràn ngập vẻ oai phong của đại ca xã hội đen, nhưng lại xuất hiện một ít khí chất tang thương từng trải, Chung Vũ Thần không nhận được bắt đầu nhìn anh ngây ngốc.

"Đại ca, anh gần đây có khỏe không? Em thấy anh buồn bán càng ngày càng phát triển đó!" Hai anh em Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ chào hỏi.

Lương Sùng Nghị gật đầu với bọn họ, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào đứa nhỏ xinh đẹp đứng ở giữa họ, nhìn qua ngũ quan của đứa nhỏ này giống anh em họ đến mấy phần, nhưng anh nhớ, hình như bọn họ không có em trai!

Hai anh em Chung Giới Văn, Chung Giới Vũ giới thiệu: "Đại ca, đây chính là em gái Chung Vũ Thần của chúng tôi, không phải anh thiếu một sinh viên vừa làm vừa học sao? Em gái chúng tôi học buổi tối, đúng lúc vào buổi sáng nó có thể tới giúp anh một tay."

"Đứa nhỏ này là nữ?" Lương Sùng Nghị khẽ nhướng cao lông mày.

Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ nghe xong cười ha ha, "Không thể giả được, đây thật sự là em gái của chúng tôi!"

Lương Sùng Nghị nhìn kỹ, mắt cô bé rất sáng, da cũng rất tinh tế, chẳng qua thân hình cao gầy, tóc lại ngắn, nhìn từ xa có phần giống con trai.

Lương Sùng Nghị nhả ra một làn khói trắng, thích hợp: "Ở đây chúng tôi đều là đàn ông, các cậu có thể yên tâm sao?"

Chung Giới Văn nhún vai một cái, "Nó cũng như con trai, không kém gì!"

Chung Giới Vũ cũng nói: "Huống chi có đại ca ở đây, chúng tôi phải lo lắng sao?"

Nhân vật Trung Vũ Thần trong câu chuyện, cúi đầu nhìn xem cách ăn mặc của bản thân mình, tóc còn ngắn hơn con trai, quần jean màu xanh đơn giản, áo sơ mi kẻ ca-rô màu đen, chiều cao có 1m72, quả thật cũng không có ai cảm thấy cô sẽ gặp nguy hiểm.

Đối với bề ngoài của Chung Vũ Thần, Lương Sùng Nghị cũng rất hài lòng anh không cần một nhân viên nữ phải trang điểm lộng lẫy, sẽ chẳng làm được thâm tử tư của anh. Huống chi, đây cũng là em gái của Giới Văn, Giới Vũ, còn có gì tốt hơn mà kén chọn?

"Tốt! Cứ quyết định vậy đi." Cuối cùng Lương Sùng Nghị nói như vậy.

Một nhà Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ hoan hô một tiếng, "Em gái, mau gọi đại ca đi!"

"Gọi anh ấy là đại ca?" Chung Vũ Thần nhún mày, cảm thấy có chút mơ hồ, "Nhưng mà, em đều gọi Giới Văn là đại ca Giới Vũ là anh hai, hiện tại phải thay đổi cách gọi à?"

Chung Giới Văn không hề để tâm, "Không sao, về sau liền gọi anh là anh hai.

Chung Giới Vũ cũng nói: "Vậy anh liền tự động xuống làm anh ba rồi."

"Được rồi! Đây chính là do các anh nói đó!" Chung Vũ Thần quay sang Lương Sùng Nghị, vô cùng hưng phấn gọi một tiếng, "Đại ca! Sau này xin dạy bảo nhiều hơn."

Thật là một cô bé hoạt bát, khỏe miệng Lương Sùng Nghị hiện lên một nụ cười.

"Rất tốt, chín giờ sáng ngày mai tới làm."

"Thật tốt quá, em gái, còn không mau cảm ơn đại ca!"

"Cảm ơn đại ca!" Chung Vũ Thần cười hì hì nói.

Lương Sùng Nghị gật đầu, không nói gì thêm, lại quay người đối mặt với con đường, dường như bóng lưng màu đen kia có vẻ lạnh lùng hơn, thần bí hơn.
.

Ba anh em nhà họ Chung rời khỏi phòng làm việc của lãnh đạo, giờ phút này, trong văn phòng thám tử tư Long Bàn không có một ai, chỉ có tấm bảng trắng viết tên người nào đó cùng nhiệm vụ, và tin tức thời gian trở về, không gian rộng lớn xem ra lộn xộn mà không có trật tự.

Ở đây. Sau này sẽ là chỗ cô phải làm việc sao? Chung Vũ Thần nhìn mọi thứ, không thể nói ra tâm tình lúc này thế nào, nhưng có chút chờ mong, có chút cảm động.

"Về sau phải nghe theo lời đại ca, học tốt nhé!" Chung Giới Văn nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, đi theo anh cả, sẽ không sai đâu!" Chung Giới Vũ cũng tám tấc nói đúng vậy.

Đi ra khỏi cửa, Chung Vũ Thần ngẩng đầu hỏi: "Kỳ lạ, sao hai người các anh đều có bộ dạng hết sức sùng bái anh ấy nhỉ?"

Chung Giới Văn lên xe trước, khởi động xe hàng, "Giới Vũ, em nói cho con bé nghe đi!"

Chung Giới Vũ mỉm cười, dùng giọng điệu nhớ lại quá khứ nói: "Năm năm trước, hai anh em bọn anh đi tới Vân Lâm, khi đó anh mười tám tuổi, Giới Văn hai mươi tuổi, hình như em mới mười bốn tuổi, vẫn còn đang đi học trong nước! Lúc ấy bọn anh không lo học, chỉ biết học cái xấu, liền thích đi đua xe cùng người ta, đánh nhau, sau đó, đụng phải đại ca Lương Sùng Nghị này, nhưng anh ấy là hình sự của tổ Đại Hồng Nhân, canh gác tại Nhật Chi Tinh, hai tên còn đồ các anh dĩ nhiên không trốn thoát khỏi tay anh ấy, qua bảy lần bị anh ấy bắt, bảy lần được thả ra, cuối cùng các anh tâm phục khẩu phục, cải tà quy chính."

"Thật sự? Đại ca mạnh như vậy sao?" Chung Vũ Thần kinh ngạc chớp mắt, cô cũng không biết các anh đã có một khoảng thời gian như vậy! Thì ra lúc cô ở nông thôn ngoan ngoãn đọc sách, các anh lại có thể sáng lập ra nhiều sự nghiệp to lớn như vậy.

Chung Giới Văn gật đầu nói: "Đúng vậy! Từ đó trở đi, bọn anh mới chuyên tâm làm việc, hôm nay mới có được chút thành tựu này, nếu lúc ấy không phải đại ca giúp các anh như vậy, muốn bọn anh làm lại từ đầu, chăm chỉ làm việc, thì có lẽ hiện tại bọn anh gọi về cho cha mẹ không phải là tiền, mà là hai lọ tro cốt rồi, em nữa! Cũng đừng nghĩ đến chuyện đi lên phương bắc học tập nữa, bởi vì, chỉ sợ ở đó hai người bọn anh đã từng phơi thây đầu đường."

"Cho nên, đại ca vừa nói mình thiếu sinh viên vừa học vừa làm, bọn anh lập tức muốn giới thiệu em tới đây, ở bên cạnh đại ca, nhất định em sẽ học được rất nhiều." Chung Giới Vũ nói tiếp.

Chung Vũ Thần "Oh!" Một tiếng, "Em nghĩ mình có thể."

Chung Giới Văn lái xe đến gần công trường, hai người bèn chuẩn bị xuống xe đi làm việc, 5 năm qua, họ bắt đầu từ công nhân tạm thời, bây giờ đã là công nhân quản đốc, đối với hai người trẻ tuổi mà nói, tương đối không dễ dàng.

"Đại ca, anh hai." Vũ Thần suy nghĩ một chút sửa lại lời nói "Không đúng, nên gọi anh hai, anh ba mới đúng, các anh đi làm việc đi! Buổi sáng hôm nay em không có việc gì, em muốn đi dạo một vòng."

"Đi đi! Đừng quên buổi tối phải đi học đó!"

Sau khi nói lời tạm biệt, một mình Chung Vũ Thần đi tới đầu đường Tây Môn náo nhiệt. Hai chân cô thon dài nhanh nhẹn, tóc ngắn bay trong gió, không ngờ. Có vài cô gái đưa mắt nhìn quyến rũ với cô!

Ôi! Sinh ra quá xuất sắc cũng là một sai lầm sao? Cô đành phải âm thầm thở dài.

Vào một cửa hàng, vốn cô muốn mua chút đồ dùng văn phòng, sau khi chọn đông chọn tây xong, tìm thấy ở trên kệ có một quyển ghi chép màu xanh nhạt, phía trên là một hình ảnh bãi biển trong xanh, làm trong lòng cô cũng cảm thấy nổi lên xanh biếc.

Được rồi, vậy thuận tiện mua luôn đi!

Sau khi về nhà, cô ngồi ở trước bàn, mở quyển ghi chép ra, cúi đầu suy nghĩ, quyết định ghi lại việc làm ở thám tử tư. Vì vậy, ở tờ thứ nhất cô viết xuống

lời thế này--

Ngày ba tháng ba, thời tiết trong xanh.

Hôm nay là lần đầu tiên tôi đến cục thám tử tư Long Bàn, rất thú vị chính là, anh Chung Giới Văn biến thành anh hai, anh Giới Vũ biến thành anh ba, bởi vì, tôi có một người đại ca mới, tên của anh ấy là Lương Sùng Nghị.

Ngày mai tôi sẽ phải đi làm, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây? Tôi rất mong đợi đó!

Tám giờ sáng, Chung Vũ Thần cũng đã đạp xe đi tới cửa thám tử tư, tối hôm qua cô có chút căng thẳng quá mức, làm thế nào cũng không ngủ được, nên bây giờ sáng hôm nay đã rời giường.

Không biết có ai ở đây hay không? Cô thử đẩy cửa chính ra, phát hiện cũng không có khóa.

Sau khi đẩy cửa vào, cô đã ngửi thấy mùi thơm nồng của cà phê, là ai lại tới phòng làm việc sớm như vậy chứ? Chung Vũ Thần tròn to mắt nhìn chung quanh, cô nhanh chóng liền tháo gỡ nghi ngờ, bởi vì, mùi vị đó bay ra từ phòng làm việc của lãnh đạo.

Vừa lúc Lương Sùng Nghị đi ra từ phòng làm việc, trên mặt vẫn đeo kính đen, cầm trên tay một cái cốc màu đen.

"Chào buổi sáng đại ca." Chung Vũ Thần vội vàng chào hỏi.

"Em gái?" Anh nhíu mày, "Sớm như vậy đã tới rồi?"

"Em . . muốn tới trước để làm quen môi trường."

Anh chỉ vào một cái bàn, "Về sau đây chính là bàn làm việc của em, có gì cần cứ hỏi Dũng Từ hoặc A Lượng."

"Dũng Từ? A Lượng?" Bọn họ là ai ạ?

Anh lấy giọng điệu bình thản giải thích: "Gian phòng thám tử tư này chỉ có bốn thành viên,

Một là tôi, một là cố vấn Hậu Thượng Duy, còn Dũng Từ và A Lượng là nhân viên."

"A, em hiểu rồi, hiện tại cộng thêm em là sinh viên vừa làm vừa học, nên có thể coi là năm đi!"

Anh nghe xong cũng không có ý kiến từ chối, "Xem biểu hiện của em thế nào rồi nói."

"Dạ!" Chung Vũ Thần rất có lòng tin đối với mình, cô là đứa trẻ sống ở nông thôn! Có thể chịu được cực khổ và chịu được vất vả .

Lương Sùng Nghị uống xong ngụm cà phê cuối cùng, "Tôi uống hết cà phê rồi, lại đi pha một ấm đi! Chờ những người khác tới làm thì cũng sẽ cần một ly."

"Vâng! Xin chờ chút, Chung Vũ Thần lập tức chạy vào phòng trà, tay chân nhanh nhẹn đun nước pha cà phê.

Mười mấy phút sau, cô bung cà phê nóng, mang theo chút khăn trương nói với anh: "Đại ca, mời dùng cà phê."

Mặc dù cô rất có lòng tin đối với mình, nhưng từ bản thân mình khẳng định, cũng phải để người khác khen ngợi chứ!

Lương Sùng Nghị từ trong đồng tài liệu ngẩng đầu lên, không có ý định uống một ngụm, sau đó tạm ngừng hai ba giây.

Rốt cuộc phản ứng của anh là gì đây? Chung Vũ Thần không dám chớp mắt, vừa mong đợi vừa sợ nhìn anh.

"Đạt yêu cầu." Anh nói rất ngắn gọn.

Chỉ ba chữ như vậy thôi, lại làm lòng cô vui vẻ,

"Vậy ư!" Cô không khỏi cao giọng hoan hô.

Đối với việc cô kích động nhảy cẫng, Lương Sùng Nghị không khỏi nhìn cô một chút, lên tiếng mắng, "Đứa ngốc."

Đứa ngốc? Cô bị mắng là đứa ngốc? Tại sao hai chữ này không có làm cô tức giận chút nào? Ngược lại nghe giống như ca ngợi? Nói không chừng cô thật sự là một đứa ngốc đó!

"Ngồi đi." Anh chỉ vào cái ghế đằng trước.

Cô làm theo giống như bé ngoan, sau đó không ngừng ngốc nghếch cười hì hì với anh.

"Giúp tôi cất báo, phân loại, sắp xếp, " Anh ném vài tờ báo cho cô.

"Dạ!" Cô hăng hái bưng bưng cầm kéo lên, đem cái việc phải làm này thành thử thách thứ hai.

Ánh mặt trời buổi sáng xuyên thấu vào trong cửa sổ, hương thơm cà phê lan tỏa bốn phía, ánh sáng trong không khí nhẹ nhàng, lộ ra mùi vị tưởng nhớ nhàn nhạt, bởi vì, giờ khắc này cũng sẽ trải qua rất nhanh.

Chẳng qua cũng không ai biết, từ đó nó sẽ khắc sâu ở trong lòng Chung Vũ Thần.

Thời gian chậm rãi trôi tới chín giờ, tất cả các thành viên cũng đã tới phòng thám tử, Chung Vũ Thần mang bốn cốc cà phê ra, rất năng động chào hỏi: "Mọi người khỏe, mời uống cà phê."

"Đây chính là sinh viên vừa học vừa làm mới tới à? Nhìn bộ dạng cũng đẹp trai đấy chứ! Dững Tử có đáng người to con nói.

"Anh Dững, đừng nói đùa, người ta là con gái đó!" Da mặt Chung Vũ Thần đã sớm luyện thành tường đồng vách sắt chút đã kích này không tính vào đâu.

"Mặc kệ là em trai hay em gái, trước hết cho tôi uống cà phê để tinh thần tỉnh táo hơn đi! Tối hôm qua vì theo dõi bà vợ ngoại tình, hại tôi cả đêm không được ngủ!" A Lượng vừa cao vừa gầy nhận lấy cà phê, ánh mắt tức khắc sáng bừng, "Khen ngợi không tôi! Pha ngon hơn so với đại ca nhiều. "

Mà cố vấn Hậu Thượng Duy chỉ ngồi lẳng lặng bên cạnh, trên môi cười như không cười, anh ta có ngoại hình cao to lịch sự, xem ra tương đối có phong độ của người tri thức, không giống thám tử chút nào, ngược lại khiến người ta tưởng là một vị học giả.

"Anh Duy cũng thử một cốc đi!" Chung Vũ Thần tự mình bưng cho Hậu Thượng Duy.

Dường như Hậu Thượng Duy tương đối am hiểu, trước tiên nhấp một ngụm, từ từ uống vài ngụm, mới biểu đạt tán thành, "Có thể uống cà phê ngon như vậy, sau này chúng ta không phải chịu đựng uống thứ nước bùn ghê tởm lại khó uống đó rồi."

Ha ha ha !"Nói đúng, không ai so được kĩ thuật pha cà phê của đại ca. "Dững Tử và A Lượng cùng cười lớn.

"Các cậu.....nói đủ chưa?" Lương Sùng Nghị vừa đi ra từ phòng làm việc, tiếng nói trầm thấp mà uy nghiêm, lập tức khiến mọi người đều im lặng.

Dững Tử và A Lượng thà là lừa, không biết Lương Sùng Nghị đứng đó nghe được bao nhiêu?

"Em ấy là em gái của Giới Văn, Giới Vũ, tên là Chung Vũ Thần, về sau cũng chính là em gái của chúng ta, các cậu phải dẫn dắt em ấy cẩn thận, không cho phép khi dễ em ấy, nghe rõ chưa?"

Lương Sùng Nghị giới thiệu về người mới ngắn gọn mà đầy đủ.

"Rõ!" Hậu Thượng Duy, Dững Tử và A Lượng cùng lên tiếng đáp.

Sau đó Lương Sùng Nghị cầm lấy cốc cà phê của mình, nét mặt không dời đi vào phòng làm việc.

Ngay sau đó Dững Tử và A Lượng làm mặt quỷ chọc cười, khiến Chung Vũ Thần phải nín thở nhìn không cười ra.

Cô cảm thấy bọn họ đều là người tốt, hơn nữa ruột thẳng từ trong, mà cô lại thích cái không khí cởi mở này.

Ngày đầu tới làm việc, cô cần phải đi mua vài thứ, pha cà phê, mua bữa trưa, photo tài liệu, kiểm tra sổ sách, sắp xếp tư liệu, cùng tất cả việc vặt liên quan tới công việc.

Mà Chung Vũ Thần quan sát, Dững Tử và A Lượng toàn nhận vụ ngoại tình, vụng trộm theo dõi, điều tra người nào trước hôn nhân, nhìn thấy ảnh họ chụp được trước khách sạn, cô mới phát hiện, thì ra thời buổi này có rất nhiều người ngoại tình!

Mà cố vấn Hậu Thượng Duy thì tương đối thâm trầm một chút, không biết đang cầm điện thoại nói nhảm những gì, có lúc lại đi tới phòng làm việc của Lương Sùng Nghị, hai người bí mật mở cuộc họp, dường như đang bàn bạc về hạng mục quan trọng.

Lương Sùng Nghị ra ngoài ba lần, Hậu Thượng Duy cũng ra ngoài nhiều lần, tuy rằng không phải đi xã giao, về mặt của bọn họ cũng rất nghiêm túc.

Thừa dịp bọn họ không có ở đây, Chung Vũ Thần không nhịn được hỏi Dững Tử và A Lượng, " Hai người đại ca và Hậu Thượng Duy đi đâu vậy? Cũng điều tra ngoại tình sao!"

Dững Tử cười lớn, "Làm sao đại ca có thể làm chuyện như vậy? Tôi và A Lượng cũng đã đủ rồi."

"Thế nhưng, biểu hiện của họ có vẻ lo lắng!"

A Lượng giải thích: "Em đã trở thành một phần tử trong thám tử từ chúng ta, nên tất nhiên có thể nói với em, thật ra thì trước kia đại ca là cảnh sát, bởi vì

hai năm trước xảy ra một việc ngoài ý muốn đã khiến anh ấy không thể tiếp tục ở lại sở cảnh sát, mới có thể đổi nghề mở ra thám tử tư.

Trước kia tôi và Dũng Từ đều là cấp dưới của anh ấy, dĩ nhiên đại ca đi đâu chúng tôi cũng đi theo tới đó. Chẳng qua, bây giờ vụ án bình thường đều do tôi và Dũng Từ đảm nhận, đại ca cùng Duy ca vẫn có quan hệ hợp tác với cảnh sát, để cảnh sát có chuyện tìm đến đại ca, đại ca sẽ không từ chối mà giúp một tay."

"Ngoài ý muốn? Chuyện ngoài ý muốn hai năm trước là gì?" Chung Vũ Thần chỉ muốn biết một chút.

A Lượng và Dũng Từ liếc mắt nhìn nhau, dường như đang suy nghĩ gì đó, A Lượng chần chờ một chút mới nói: "Em đã là em gái của Giới Văn, Giới Vũ, mọi người cũng không phải người ngoài, vậy chúng tôi sẽ nói cho em biết, nhưng em cũng đừng truyền đi đó! Chuyện này chỉ có mấy người chúng ta biết mà thôi. Hai năm trước, vợ cũ của đại ca, khi đó chúng tôi đều gọi cô ấy là chị dâu! Bởi vì công việc của đại ca quá bận rộn, chị dâu không chịu được cô đơn liền chạy theo người khác, chuyện này náo loạn xôn xao, chị dâu còn tới tận cục cảnh sát gào khóc muốn ly hôn, cho nên, đại ca mới có thể sơ xuất tại lần truy bắt quan trọng này, cũng cắt đứt tương lai của anh ấy ở cục cảnh sát."

Nghe câu truyện này, Chung Vũ Thần không khỏi có chút đau lòng, "Thì ra là đại ca có quá khứ như vậy!"

Dũng Từ nhún vai một cái rồi nói: "Cuộc sống càng ngày càng đi xuống! Đại ca thiếu chị dâu, cũng mất công việc, chuyển sang mở thám tử tư, không phải cũng vẫn tốt sao?"

A Lượng bày tỏ đồng ý, "Đúng vậy, thám tử tư chúng ta cũng giống như một đại gia đình."

Chung Vũ Thần dùng sức gật đầu, "Nhất định em sẽ rất thích nơi này."

Ngày mùng bốn tháng ba, thời tiết vẫn nắng ráo như cũ, lòng của tôi vẫn bình yên như biển cả, chỉ là có một chút gợn sóng nhỏ.

Mỗi người trong thám tử tư đều rất tốt, tôi nghĩ mình sẽ thích công việc này.

Nghe chuyện đại ca đã trải qua, có một chút buồn phiền, không biết vì cái gì, có thể là thấy nhiều vụ án ngoại tình, lại nghe kể chuyện chị dâu rời khỏi đại ca, giống như đột nhiên cảm thấy trên thế giới này không có tình yêu chân chính.

Sẽ có một ngày tình yêu của tôi xuất hiện? Chỉ là sẽ giữ mãi sao? Tôi hi vọng mình sẽ không phải tìm thám tử tư đi theo dõi một nửa kia của mình, vậy thật sự quá đau lòng!

Buổi sáng tám giờ, Chung Vũ Thần đã đứng ở cửa thám tử tư, mặc dù kiến trúc không phải mới lắm, cũng không có trang trí đồ quý giá gì, nhưng cô vẫn sinh ra cảm giác thân thiết đối với nơi này.

Đúng như cô dự đoán, Lương Sùng Nghị đã sớm ở trong phòng làm việc, hình như anh cũng không ngạc nhiên khi thấy cô.

"Chào buổi sáng đại ca." Cô bày ra nụ cười cười mở nói.

Anh chỉ gật đầu, ném cho cô cái sandwich, "Tôi đang đợi em pha cà phê"

"Dạ!" Cô tiếp được sandwich mới làm, vẫn còn hơi nóng!

Khi Chung Vũ Thần bùng cả phê vào phòng làm việc lãnh đạo, Lương Sùng Nghị đang chuyên tâm xem báo, trực tiếp bùng cả phê lên uống.

Chung Vũ Thần thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, nhưng thật ra lại rất hấp dẫn người khác, cô luôn luôn cảm thấy người đàn ông nghiêm túc rất đẹp trai! Nhưng mà, vì sao chị dâu lại muốn rời khỏi đại ca chứ? Chỉ sợ chuyện này rất khó có câu trả lời.

Cô bắt đầu cảm báo lên cắt, ánh mắt không tự chủ vẫn nhìn Lương Sùng Nghị, bởi vì, anh thật sự là người đặc biệt nhất cô từng gặp qua, toàn thân trên dưới đều phẳng phất chuyện kì lạ.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh lại ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người giao nhau trong phút chốc, có chút kỳ diệu cũng không quá kỳ diệu, cuối cùng anh mở miệng hỏi: "Em bao nhiêu tuổi rồi hả? Học năm thứ mấy?"

Chẳng biết tại sai cổ họng cô khô khốc, "Em Đã tròn mười chín tuổi rồi, hiện tại . . Học năm thứ tư vào buổi tối, học xong học kỳ này sẽ tốt nghiệp."

"Thật sao?" Anh trầm tư một lúc, "Sau này có thể mang sách tới, nếu như công việc không bận, em có thể đọc sách."

"Dạ, em nhất định sẽ làm." Cô lớn tiếng trả lời, bởi vì, đại ca đang khích lệ cô cố gắng lên!

"Em . . Rất có chí tiến thủ!"

"Đây là ưu điểm duy nhất của em!" Cô cười đến mức ngu ngốc.

Lương Sùng Nghị cũng khó có lúc mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu cô, "Trẻ con cũng chỉ là trẻ con."

Chung Vũ Thần vừa bị anh xoa tóc, tim đột nhiên có chút đập mạnh.

Anh thu tay lại, hình như cũng kinh ngạc vì hành động của mình, dù sao, thái độ thân thiết như vậy cũng không quá phù hợp với hình tượng của anh.

"Đại ca ghét trẻ con sao?" Cô thấy vậy tự mình hỏi.

Anh do dự chốc lát, "Nếu như đứa bé giống như em thì không sao, tôi sẽ không ghét."

Không ghét, anh sẽ không ghét trẻ con, chỉ cần có chí tiến thủ là được rồi!

Ánh mắt cô sáng lên, cũng không biết đáy lòng nổi lên loại cảm giác thế nào.

"Reng reng!" Tiếng điện thoại của Lương Sùng Nghị vang lên, ngay sau đó sắc mặt của anh trở nên nghiêm túc.

"Đúng vậy, chính là tôi, chuyện tiến hành như thế nào?"

Thật là nhanh, giây phút kì lạ vừa rồi đã qua, Chung Vũ Thần lặng lẽ đứng lên, nóng quá, cô giống như bị thiêu cháy, hơn nữa, lại bắt đầu từ trán xuống.

Ngày mùng năm tháng ba, buổi tối rơi xuống một cơn mưa nhỏ.

Sau khi tan học về nhà, tôi nhờ anh hai Giới Văn và anh ba Giới Vũ xoa đầu của tôi để xem tôi sẽ có cảm giác gì? Kết quả chẳng có cái gì cả, nhiệt độ không có lên cao, nhịp tim cũng rất bình thường.

Tại sao lại vậy chứ? Khi đại ca xoa đầu tôi, tôi cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Đáng ghét! Tôi không muốn nhớ lại nữa, tôi không thích hợp nghĩ đến những vấn đề phức tạp thế này. Mặc kệ như thế nào, tám giờ ngày mai tôi cũng phải đến thám tử tư, bởi vì, tôi muốn pha cà phê cho đại ca uống.

Sáng sớm, trời âm u, cơn mưa đêm qua dường như không muốn tạnh. Mặc dù chỉ là cơn mưa nhỏ, lại làm cho mặt đường trơn trượt khó đi.

Chung Vũ Thần mặc áo mưa màu xanh. Cười Tiểu Bạch màu trắng (là chiếc xe), bị tắc nghẽn giao thông nên không thể đi được.

Không được, cô cũng không thể đi trễ! Đại ca đang chờ cô tới pha cà phê! Mặc dù hai người cũng không có hẹn gì, nhưng cô đã hứa với mình, nhất định tám giờ phải đến thám tử tư.

Vì vậy cô quyết định liều lĩnh, chọn chỗ trống giữa các xe mà đi, chui tới chui lui, liều mạng phải đi về phía trước.

Vậy mà cách này có chút tác dụng, cô còn cách thám tử tư rất gần. Thế nhưng, ngay ở chỗ rẽ, bởi vì mưa dọc đường, một chiếc xe máy không kịp phanh gấp, khiến Chung Vũ Thần bị quệt ngã trên mặt đất.

"Oa! Thật là đau!" Đầu gối Chung Vũ Thần bị xe đè lên, truyền đến một hồi đau nhói.

Ngược lại người lái xe kia không có việc gì, vội vàng nâng xe lên cho Chung Vũ Thần, "Thật xin lỗi! Đầu là lỗi của tôi."

"Không sao." Cô miễn cưỡng tự mình đứng lên, lại ngồi trở lại trên xe.

"Chúng ta đến bệnh viện đi! Tất cả tiền chữa bệnh do tôi trả."

Khó có khi xã hội này còn có những người có đạo đức như thế, nhưng Chung Vũ Thần chỉ khéo léo lắc đầu từ chối, "Thật sự không cần, tôi còn có việc gấp."

Đúng vậy, cô có việc gấp, việc gấp vô cùng quan trọng, cô muốn đi pha cà phê!

Mặc dù đầu choáng váng, nước mưa vẫn không ngừng rơi, Chung Vũ Thần vẫn cố gắng mở hai mắt ra, phân biệt phương hướng mà đi. Tiểu Bạch màu trắng phát ra tiếng gào rú, hiển nhiên lực bắt tòng tâm, Chung Vũ Thần tự lẩm bẩm nói; "Tiểu Bạch ơi Tiểu Bạch, chịu đựng một chút, buổi chiều tao sẽ dẫn mày đi gặp bác sĩ, hiện tại mày phải mang tao tới thám tử tư trước! Làm ơn, cuộc hẹn cà phê của tao phải dựa vào mày."

Có lẽ lời nói của Chung Vũ Thần với Tiểu Bạch vẫn có chút tác dụng! Quả nhiên chiếc xe cố sức ngoan ngoãn chạy về phía trước.

Thật vất vả mới đến phòng làm việc, đã tới tám giờ rồi, Lương Sùng Nghị ngồi ở trong phòng làm việc, mà trên bàn Chung Vũ Thần đã bày một phần ăn

sáng, đương nhiên đó là do anh mua cho cô, trong lòng cô không khỏi cảm thấy ấm áp, quả nhiên anh đang đợi cô.

"Chào buổi sáng đại ca! Em lập tức đi pha cà phê."

Lương Sùng Nghị đang cúi đầu nhìn một phần tài liệu, cũng không có ngẩng đầu nhìn cô.

Mỗi lần Chung Vũ Thần bước đi, làm cho đầu gối chuyển đến con đau nhói, nhưng lòng cô vẫn vui vẻ mà pha cà phê, bụng hai cốc đến phòng làm việc lãnh đạo như thường ngày.

"Đại ca, mời uống cà phê." Mặc dù trời mưa, âm thanh của cô lại tràn đầy ánh mặt trời.

Lương Sùng Nghị vẫn chuyển tâm ở trên tài liệu, tay trái cầm điều thuốc, tay phải cầm cà phê lên uống.

Vậy mà, ánh mắt của anh lại phát hiện một điều gì đó, "Quần của em bị phá ra à."

"À, đó là em cố ý làm như vậy!" Cô cười cười nói.

"Cố ý làm vậy? Còn nhuộm thành màu đỏ sao?" Anh nâng mày rậm lên.

A! Quả nhiên không qua khỏi mất đại ca, nghĩ lại đại ca là người như thế nào, dĩ nhiên là nhìn ra được! Chung Vũ Thần không thể làm gì khác hơn là từ từ nói: "Vừa rồi không cẩn thận ngã xe, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, sẽ nhanh chóng tốt rồi, không có đau chút nào."

Lương Sùng Nghị nhỏ giọng ra lệnh, "Ngồi xuống cho tôi."

"Vâng. . ." Nhìn mặt anh âm trầm, sao cô dám không nghe lời?

Lương Sùng Nghị lấy ra từ trong ngăn tủ một hòm thuốc và một cây kéo, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

"Đại ca, anh muốn làm gì? Không cần làm phiền anh đâu!"

"Mau nhìn lại cho kĩ quần của em đi! Bởi vì nó sẽ bị phá ra." Trong miệng anh vẫn ngậm lấy điều thuốc, dùng cây kéo cắt bỏ quần jean từ chỗ vết thương, quần dài lập tức biến thành quần cụt rồi.

Anh định để thuốc lá qua một bên, nhưng cái gạt tàn thuốc ở đầu bàn bên kia, anh liền đưa vào tay cô nói: "Cầm lấy."

"Vâng" cô nhận lấy, dùng phải chỗ môi anh vừa mới ngậm, âm âm

Anh lấy lọ nước muối sát trùng ra rồi nói, "Sau đó sẽ rất đau, kiên nhẫn một chút."

Chung Vũ Thần cắn môi dưới, nhìn anh thấm ướt quần jean, từ từ xé chỗ vết thương ra, bởi vì sau khi bị thương không có lập tức xử lý, quần jean cũng dính vào vết thương rồi, hiện tại muốn gỡ ra thật đúng là khó khăn.

Đau, thật là đau. Thật sự rất đau! Trên trán Chung Vũ Thần cũng toát ra mồ hôi.

Nước mắt của cô sắp chảy ra, nhưng đại ca thích đứa trẻ có chí hướng, mà đứa trẻ có chí hướng không thể khóc, cho nên cô cắn răng nhìn lên trần nhà, định bụng đau chết cũng không rơi lệ.

Lương Sùng Nghị đã hết sức nhẹ nhàng băng bó cho cô, nhưng vẫn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, "Đau không?"

"Không. Không đau." Cô vẫn quật cường, nhưng âm thanh run rẩy lại tiết lộ cảm giác thật của cô.

"Sợ đau cũng đừng lái xe nữa, nghe chưa?"

Vậy cô phải làm như thế nào đây? Cô chỉ không muốn bỏ qua thời gian ăn sáng và uống cà phê cùng anh! Nhưng khi thấy ánh mắt anh trách cứ, cô lại không dám nói ra ý nghĩ của mình.

"Vâng." Cô mang theo giọng nói uất ức trả lời.

Anh lắc đầu một cái, tiếp tục khừ trùng cho cô, bôi thuốc, băng bó, giống như những động tác này rất quen thuộc.

"Cám ơn đại ca." Nhìn bàn tay to của anh cẩn thận như vậy, khiến cho cô có loại cảm giác được che chở.

Chuyện này đối với cô mà nói là cảm giác hiếm có, bởi vì cô giống như bé trai, từ nhỏ người xung quanh đều cho rằng không cần phải che chở cô, dù sao cô không giống như những đứa bé gái xinh đẹp khác! Cần phải chăm sóc tỉ mỉ?

Nhưng mà, đại ca lại không có coi cô như vậy, anh coi cô như chính cô.

Lương Sùng Nghị cất hòm thuốc xong, mới xoay người lại nói: "Giới Văn và Giới Vũ giao em cho tôi, tôi phải có trách nhiệm với em, em cũng đừng nên

xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không tôi không có cách nào nói lại với bọn họ."

"Em biết rồi ạ!" Cô ấy náy cúi thấp đầu, đột nhiên ngón tay đau nhói, "Oa! Thật là nóng."

Thì ra là cô cảm phải đầu thuốc lá, kết quả đầu ngón tay cô bị bỏng, làm hại cô vừa kêu khế một tiếng.

Lương Sùng Nghi thấy thế, liền tranh thủ dập tắt tàn thuốc, "Mới vừa bảo em đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã lập tức xảy ra chuyện!"

"Thật xin lỗi! Là do em không cẩn thận chạm vào đầu thuốc!" Chung Vũ Thần ngậm lấy đầu ngón tay, lại không có lá gan nhìn anh.

Anh thấy thế không nhịn được cười, "Thật là một đứa ngốc!" Anh lại đưa tay xoa xoa đầu cô.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt anh nở nụ cười, chuyện này. Đây quả thực giống như kì tích! Đại ca cũng có thể biết cười ư! Hôm nay nên kỉ niệm cho việc biết cười mới đúng!

Nhìn bộ dạng cô sững sốt, anh mới thu lại nụ cười, cầm kéo lên cắt bỏ nốt quần jean bên kia, "Dứt khoát một cái, nhất trí liền thay đổi thành quần cụt rồi."

"A. Tốt." Cô có chút cà lăm.

Sau khi tất cả sử lí xong, anh ngồi trở lại bàn làm việc, tiếp tục để ý tư liệu.

Chung Vũ Thần yên lặng trở lại chỗ ngồi của mình, nói không ra tại sao mình lại có thể mất hồn như vậy?

Bất kể thế nào, bị thương cũng thật tốt, có thể được che chở, được chăm sóc, đột nhiên cô muốn thử gặp trở ngại như thế nữa?

Ai! Ngu ngốc, nhất định là cô bị ngã xe ngã thành đứa ngốc rồi. Cô cốc cốc đầu mình, nghĩ muốn tỉnh táo lên, oa! Thật là đau.

Ngày mùng sáu tháng ba, trời mưa cả ngày.

Sau khi về nhà, một mình tôi ngồi ở trong phòng cá tiếng, ngăn người nhìn bằng gat trên đầu gối, trước mắt vẫn hiện lên tình cảnh đại ca giúp tôi băng bó. Tôi không biết mình làm sao? Tôi chỉ biết tôi rất thích nhìn bộ dạng đại ca cười lên.

Nếu như có thể để cho anh ấy cười mấy lần nữa, tôi tình nguyện để thuốc lá làm bỏng đầu ngón tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Theo Dõi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thời gian trôi qua thật là nhanh, Chung Vũ Thần đã tới thăm tử Long Bàn được một tháng.

Cứ tám giờ sáng, cô đều sẽ tới phòng làm việc, chào một tiếng với Lương Sùng Nghi, "Chào đại ca!"

Sau đó, cô sẽ bùng hai cốc cà phê đến phòng làm việc lãnh đạo, yên tĩnh ngồi cùng anh.

Thời điểm thích một người, chỉ có thể ở một bên nhìn anh, đã có thể mang đến cảm giác vui sướng. Nói thật rất ngu ngốc, nhưng cái thâm mến ngu ngốc không phải là sai?

"Đại ca." Khi nhìn anh cô bất tri bất giác liền gọi đại ca.

"Hả?" Anh ngẩng đầu lên, lấy ánh mắt hỏi cô.

"À? Không có việc gì!" Cô le lưỡi một cái.

"Không có việc gì đừng gọi linh tinh." Anh lắc đầu một cái, sau đó nghĩ tới cái gì, "Hôm nay sẽ có một cậu nhóc đến phỏng vấn."

"Cậu nhóc?" Cô lập tức mở to hai mắt, "Tại sao muốn cho thêm cậu ta? Có em là đủ rồi! Em không làm tốt sao?"

Thấy cô phản ứng như vậy, khiến anh khẽ mỉm cười, "Đừng kích động, đây là yêu cầu của cố vấn Hậu Thượng Duy, cậu ta muốn một trợ lý đi theo mình làm việc, cho nên, tôi tìm người đến giúp cậu ta."

"Oh! Thì ra là như vậy! Làm em sợ muốn chết." Lập tức mặt mày Chung Vũ Thần hớn hờ.

"Nhìn biểu tình em biến hóa nhanh như vậy, đúng là một đứa ngốc."

"Đứa ngốc thì đứa ngốc!" Chung Vũ Thần cũng không quan tâm mình bị mắng, ngược lại cảm thấy thật vui vẻ!

Đúng lúc này một hồi tiếng gõ cửa vang lên, Chung Vũ Thần chủ động tiến lên mở cửa, nhìn thấy một cậu con trai gần bằng tuổi cô, vóc người cũng cao gầy, nhưng bộ dạng sáng sủa, da trắng nõn, hình như còn giống con gái hơn cô!

"Xin chào, tôi tên là Trịnh Lập Minh, đã có hẹn trước với Lương Tiên Sinh."

"Hoan nghênh, mời vào." Chung Vũ Thần đưa cậu ta đi vào phòng làm việc lãnh đạo.

Trịnh Lập Minh cao gầy đứng ở trước bàn làm việc, hình như có chút bồn khoăn lo lắng.

Lương Sùng Nghị nhẹ nhàng nói một câu, "Không cần khẩn trương, người muốn phỏng vấn cậu còn chưa tới, nên bình tĩnh một chút đi!"

Chung Vũ Thần đặt cà phê nóng xuống mặt bàn, đối với Trịnh Lập Minh nói: "Mời dùng, không nên khách sáo."

"Cám ơn." Thấy Chung Vũ Thần giản dị dễ gần, Trịnh Lập Minh thoáng nhẹ nhõm một chút.

Lương Sùng Nghị yên lặng nhìn tất cả, cũng không nói gì.

Hậu Thượng Duy đi vào phòng làm việc, vẫn mặc một thân tây trang hàng hiệu, "Đại ca, đây là người anh tìm cho tôi?"

Lương Sùng Nghị chỉ chỉ Trịnh Lập Minh, mà Trịnh Lập Minh lập tức đứng lên, lo lắng mở miệng nói "Hầu tiên sinh, chào anh."

"Cậu nhóc này?" Hậu Thượng Duy đẩy mắt kính trên sống mũi lên, "Nhìn cậu ta còn giống con gái hơn cả em gái, anh có tìm lộn người hay không vậy?"

Mặc dù đây là một sự thật đau lòng, Chung Vũ Thần cũng không nhịn được chen miệng mà nói: "Em cũng không có chộc giận gì anh! Chớ kéo em vào."

Hậu Thượng Duy cười một cái, "Nói giỡn một chút thôi mà, đương nhiên em gái vẫn đáng yêu hơn nhiều! Chỉ là, bộ dạng tên nhóc này vừa trắng vừa mềm, tôi sợ mình còn phải giúp cậu ta ngăn chặn một đám phụ nữ!"

Cuối cùng Trịnh Lập Minh mở miệng, mặc dù có chút run rẩy, lại nói rất thành khẩn, "Hậu tiên sinh, hãy cho tôi thử một lần, tôi ở . . Trong trường học về ngành cơ giới, tôi rất có hứng thú đối với máy vi tính, khoa học kỹ thuật và phương diện máy móc. Cũng rất có hứng thú, nên hãy cho tôi một cơ hội, để cho tôi thể hiện một chút. Có được hay không?"

"Hừ! Cái này sao." Hậu Thượng Duy bĩu môi, còn đang suy tính.

Tình huống chờ đợi, Lương Sùng Nghị đưa ra kết luận, "Thời gian thử việc một tuần, sau đó do cậu quyết định."

Hậu Thượng Duy miễn cưỡng gật đầu, "Không thể làm gì khác hơn là biến ngựa chết thành ngựa sống."

"Thật tốt quá, chúc mừng cậu!" Từ đáy lòng Chung Vũ Thần vui mừng cho Trịnh Lập Minh nói.

"Cám ơn!" Trịnh Lập Minh cũng vui vẻ mỉm cười đáp lại cô.

Trịnh Lập Minh trình diện, khiến Dững Tử và A Lượm có nhiều cảm thán hơn.

"Thế nào lại có một em gái không giống em gái? Một em trai không giống em trai?" Dững Tử thờ dãi nói.

"Dững ca, về sau các anh muốn uống cà phê như nước bùn đúng không?" Chung Vũ Thần lập tức phản ứng nói.

"Không dám, không dám, chẳng qua là phát biểu cảm xúc mà thôi!" Dững Tử lập tức gơ tay đầu hàng.

"Bây giờ là thời đại của em trai cùng em gái, những ông già như chúng ta cũng không có cơm ăn." A Lượm không khỏi xúc động.

"Có bản lĩnh thì anh đi cưới vợ đi, nhanh chóng sinh ra bé trai, bé gái, như vậy mới có thể tiêu diệt hai người em trai em gái này!" Chung Vũ Thần cười hi hi nói.

"A! Thật là lời nói độc ác, tôi trúng tên rồi." Dững Tử cùng A Lượm không hẹn mà cùng làm ra hành động bị thương, ôm lấy lồng ngực của mình nhăn nhó, giống như Tây Thi tái thể.

"Làm gì lại nói ra nỗi đau của chúng tôi? Chính vì không lấy được vợ mới ở chỗ này lều lổng! Không cho phép khi dễ ông già này."

"Nói đúng thì sao! Nhớ những ngày trẻ tuổi của chúng tôi, cảnh tượng đã qua, chớ xem thường đó!"

"Dạ!" Chung Vũ Thần tiếp tục nói đùa, "Các anh đều là ngôi sao của bầu trời, trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ vũ trụ đen tối, chỉ tiếc cuối cùng cũng không biết tiến vào cái động nào, sao không khiến người ta sầu não cho được!"

Trịnh Lập Minh nghe bọn họ nói điên cuồng, bất giác nở nụ cười, "Mọi người thật thú vị!"

Chung Vũ Thần chuyển sang câu ta nói, "Yên tâm! Thám tử tư chúng tôi giống như người một nhà, nhất định cậu sẽ thích nơi này."

A Lượm "Haaaa" một tiếng, "Những lời này giống như nghe qua ở đâu rồi! Không nghĩ tới lại có thể học hỏi nhanh như vậy."

"Không dám, em đều học được từ chỗ Dững ca, Lượm ca, chỉ là trò giỏi hơn thầy thôi."

"Tốt, cái miệng nhỏ nhắn xảo quyệt."

"Không xảo quyệt thì sao xứng làm đồ đệ của Dững ca, Lượm ca đây?"

Ngay lúc mấy người đang cười cười nói nói, Hậu Thượng Duy đi ra từ phòng làm việc lãnh đạo, mang trên mặt mấy phần nhẫn nhịn, hướng về phía Trịnh Lập Minh nói: "Đi theo tôi!"

Chung Vũ Thần tiến lên vỗ vỗ bả vai Trịnh Lập Minh, "Cố gắng lên, nhất định cậu sẽ trở thành một phần tử của chúng tôi."

"Nhóc con, còn không mau nhanh chút?" Hậu Thượng Duy đã thúc giục người.

"Cám ơn, tôi sẽ cố gắng, hẹn gặp lại." Trịnh Lập Minh vội vàng chạy tới.

Chung Vũ Thần nhìn bóng lưng bọn họ, vừa phát tay vừa mỉm cười, cô tin tưởng bọn họ sẽ trở thành một đội hợp tác tốt.

Qua một tuần lễ, quả nhiên Trịnh Lập Minh được trúng tuyển chính thức, khi Lương Sùng Nghị tuyên bố như vậy thì Hậu Thượng Duy lại không biểu hiện gì mà nói: "Vui mừng cái gì? Cũng chỉ là miễn cưỡng có thể dùng được, lúc nào cũng có thể bị quét sạch."

"Xin Duy ca tiếp tục dạy bảo, tôi sẽ nghiêm túc học tập." Trịnh Lập Minh cúi gập người chào.

"Hừ! Rồi để xem!" Hậu Thượng Duy cầm áo khoác lên, định đi ra ngoài.

"Duy ca, anh đi đâu vậy? Tôi đi với anh." Trịnh Lập Minh lập tức định tiến lên.

"Tôi đi tán gái, cậu đừng có đi theo làm kỳ đà cản mũi." Hậu Thượng Duy tức giận nói, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng làm việc.

Trịnh Lập Minh đứng ở phía sau, giống như cún con bị chủ nhân vứt bỏ, xem ra rất đáng thương.

"Quái lạ! Anh Thượng Duy rất ít khi bài xích một người như vậy, xem ra em trai Tiểu Minh cũng không phải là nhân vật đơn giản!" A Lượm không khỏi suy đoán.

"Đúng vậy! Không phải anh ấy đều luôn rất lịch sự sao?" Dững Từ cũng không hiểu nổi đây là chuyện gì?

Chung Vũ Thần nhìn về mặt cậu sa sút, lập tức vô cùng có nghĩa khí nói: "Tiểu Minh, cậu đừng nản chí, nhất định có một ngày Duy ca sẽ chấp nhận cậu. Bữa trưa muốn ăn gì? Để chính thức ăn mừng cậu trở thành một phần tử của chúng tôi, tôi mời cậu ăn cơm."

"Ồ! Chúng tôi có phần hay không?" Dững Từ và A Lượm cùng nhau hỏi.

"Có a! Các anh có thể giúp em trả tiền." Chung Vũ Thần lộ ra nụ cười vô cùng ngây thơ.

"A! Rất bận, vội chết rồi, vội chết rồi!" Lập tức A Lượm và Dững Từ cầm áo khoác lên chạy ra ngoài! Chúng tôi còn nhiều việc chưa làm, hôm nào tụ tập đi! Không cần giữ chúng tôi lại, có duyên tự nhiên sẽ gặp lại."

Chung Vũ Thần cười hà hà, "Muốn lừa em? Kiếp sau đi!"

Lương Sùng Nghị cầm cặp tài liệu đi ra khỏi phòng làm việc, "Tôi cũng vậy, hai người trẻ tuổi đi buông thả một chút đi."

"Đại ca, anh không đi cùng chúng em à?" Về mặt Chung Vũ Thần thất vọng, Lương Sùng Nghị đeo kính lên, bên môi có tia cười khỏ, "Lần sau đi!"

"Được rồi! Đại ca đi thông thả!" Chung Vũ Thần đành phải vẫy tay nói hẹn gặp lại.

Trong tiệm ăn nhanh, tiếng người ào ạt, giống như muốn cùng âm nhạc so tiếng, âm nhạc càng sôi nổi ồn ào, tiếng người cũng vang dậy theo.

"Xin lỗi nhé! Chỉ có thể mời cậu ăn Hamburg và khoai tây chiên mà thôi." Chung Vũ Thần nói.

"Cô giúp tôi rất nhiều việc, đáng ra bữa này phải do tôi mời mới đúng." Về mặt Trịnh Lập Minh ngượng ngùng.

"Được rồi được rồi, lần sau tuyệt đối tôi sẽ để cho cậu mời là được chứ gì?" Chung Vũ Thần sáng khoái đồng ý.

Hai người cứ ăn uống như vậy, đột nhiên Trịnh Lập Minh ngẩng đầu nói: "Tiểu Thần, tôi có thể hỏi cô một vấn đề riêng không?"

"Hỏi đi!" Chung Vũ Thần thờ ơ nói.

"Cô. Có phải là thích. . . . Đại ca hay không?"

"Phốc!" Chung Vũ Thần phun toàn bộ cola trong miệng ra ngoài, thiếu chút nữa liền bị nghẹn thở.

"Cô không sao chứ?" Trịnh Lập Minh đưa cho cô một tập giấy lau.

"Cậu. . . Làm sao cậu. Biết?" Chung Vũ Thần nhất thời nói ra những lời này, lập tức muốn cắn lưỡi tự vận, cô thật sự là ngốc dễ sợ, như vậy chẳng phải không đánh đã khai sao?

"Tôi cảm thấy bằng giác quan thứ sáu! Tôi rất nhạy cảm với những chuyện như vậy." Trịnh Lập Minh lộ ra nụ cười xấu hổ.

"Trời ạ." Nhất định đây là ngày tận thế!

"Cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật của cô, bởi vì. Bởi vì tôi cũng có phiền não giống vậy!"

"Ồ! Cậu cũng gặp khó khăn khi thăm mền à? Có muốn tôi giúp một tay hay không? Tôi tuyệt đối sẽ giữ bí mật, mau nói cho tôi biết đi!" Chung Vũ Thần lập tức phát huy tinh thần trọng nghĩa, tâm cùng đồng cảm quan tâm.

Trịnh Lập Minh ấp a ấp úng thật lâu, cuối cùng nói: "Người kia. Là người trong thám tử tư."

"Thám tử tư? Nhưng ngoại trừ tôi ra, cũng chưa có cô gái khác nào!" Chung Vũ Thần nghe vậy không hiểu ra sao.

"Tôi. . . Trước kia tôi cũng từng quen bạn gái, nhưng mà. Hiện tại tôi mới biết, tôi thích. Là con trai, hơn nữa chỉ thích một, đó chính là. Đó chính là Duy ca." Gương mặt Trịnh Lập Minh nói xong liền ửng đỏ, bộ dạng thẹn thùng hình như còn đáng yêu hơn so với con gái.

"Cậu. Cậu. . . Cậu là." Chung Vũ Thần chỉ vào cậu nói không ra lời.

"Đúng, tôi là một người đến hai mươi một tuổi mới hiểu rõ mình là người đồng tính."

"Nói nhỏ thôi! Ở đây nhiều người như vậy, cậu không sợ bị nghe thấy sao?" Chung Vũ Thần vội vàng che kín cái miệng của cậu.

"Yên tâm đi! Đây là nơi an toàn nhất rồi, sẽ không có ai chú ý nghe chúng ta nói gì đâu."

"Thật sao?" Chung Vũ Thần cười đến mức có chút suy yếu, "Tôi lại sắp bị cậu dọa sợ."

"Cô cảm thấy tôi. Thật kỳ lạ sao?"

Chung Vũ Thần nghiêng đầu trầm tư một chút, "Nói không kỳ lạ thì có chút dối trá, nhưng mà tôi cũng không vì vậy mà chán ghét cậu, có thể tôi cũng cần thêm một chút thời gian để tiếp thu chuyện này! Chỉ là cậu yên tâm, tôi còn là bạn bè tốt của cậu."

Trịnh Lập Minh có vẻ rất cảm động, "Tôi cũng biết cô sẽ có phản ứng này, cô sẽ không chỉ phán đoán người khác qua một mặt."

"Đương nhiên rồi! Mỗi người đều có rất nhiều mặt, bản thân tôi cũng giống vậy! Đối phương chỉ cần có tâm lòng tốt bụng, là người đứng đắn, tôi cũng sẽ coi bọn họ là bạn tốt."

Đây chính là triết học về bạn bè của Chung Vũ Thần.

"Cám ơn." Trịnh Lập Minh thật sự không có nhìn lầm người.

"Đúng rồi, làm sao cậu thích Duy ca? Cũng bởi vì chung sống mấy ngày này sao?"

Nhưng Duy ca rất hung dữ đối với cậu!"

Trịnh Lập Minh lộ ra mỉm cười hoài niệm, "Thật ra thì, hai năm trước tôi đã thích anh ấy. Khi đó ông nội tôi qua đời, di chúc lại biến mất kỳ lạ, cho nên, chúng tôi mời thám tử tư Long Bàn đến điều tra, khi đó là do Duy ca tới điều tra và giải quyết, không tới một tuần liền tháo gỡ khúc mắc, thì ra là bác hai và cô ba cấu kết, hai người lập mưu chiếm đoạt toàn bộ tài sản. Lúc ấy tôi thật sự rất sùng bái Duy ca, ngày ngày đều đi theo anh ấy, tôi đã nói với anh ấy, sẽ có một ngày tôi cũng muốn làm thám tử giống như anh ấy, anh ấy chỉ cười không nói gì, tôi nghĩ đại khái anh ấy thật sự đã quên tôi! Nhưng tôi bắt đầu nghiên cứu về thám tử, kiến thức máy móc, muốn từng bước tiến đến gần Duy ca."

"Oa —— đó là ấn tượng của cậu!" Lập tức khiến tâm lòng thiếu nữ của Chung Vũ Thần cảm động.

"Ừm! Cho nên tôi mới có thể tới theo lệnh triệu tập, chỉ cần có thể ngày ngày ở chung một chỗ với Duy ca, tôi cũng rất thỏa mãn rồi." Trịnh Lập Minh nói xong có chút ngọt ngào, lại có chút chua xót.

Chung Vũ Thần thờ dài một tiếng, "Làm sao cậu lại ngốc như vậy? Quả thật cũng ngốc giống tôi."

"Tôi thấy cô thích đại ca, cho nên mới muốn đem bí mật của mình nói cho cô biết, tôi muốn. . . Hai chúng ta có thể hợp thành một chiến tuyến thăm mền, giúp đỡ lẫn nhau."

Cô thấy như thế nào?"

"Đáp án đương nhiên là OK!" Chung Vũ Thần không cần nghĩ mà trả lời nói.

"Được, ngoắc tay, một lời đã định."

Hai người duỗi ngón tay ra, kết hợp vì mình, nói đến cũng thú vị, dường như những người thăm mền luôn có thể tìm được đồng bạn.

Ngày mùng mười tháng tư, thời tiết dễ theo đuổi, bông hoa ven đường mới nở.

Tôi cùng Tiểu Minh thành lập hội đồng thăm mền, cậu ta thích Duy ca, tôi thích đại ca, hình như trời sinh em trai và em gái đều thích nhân vật cấp trên, nói không chừng đây là định mệnh từ khi sinh ra!

Hôm nay sau khi đại ca ra cửa, cũng chưa có trở về thám tử tư, tôi thay anh ấy quét dọn phòng làm việc, lau chùi không còn một hạt bụi, ngay cả phòng của tôi cũng không có ngăn nắp như vậy,

Nhưng cả phòng làm việc nhìn rực rỡ cả lên, tôi cảm thấy đã đạt được thành tựu.

Hiện tại cổ thật là đau, mắt cũng đau nhức, đều là bởi vì sắp xếp lại những tư liệu quan trọng cho đại ca, thế nhưng, có thể thay người trong lòng làm một chút chuyện nhỏ, sẽ có rất nhiều vui sướng, thì ra tình yêu lại lạ lùng như vậy sao?

Buổi chiều chủ nhật, Chung Vũ Thần ngủ thẳng tới hai rưỡi mới rời giường, hơn nữa còn bị tiếng chuông cửa đánh thức.

"Ai vậy? Thật đáng ghét!" Cô vừa xoa mắt, vừa đi về phía cửa chính.

Tối hôm qua bởi vì nghĩ tới đại ca mà không ngủ được, đến sáu giờ sáng mới mơ mơ màng màng chìm vào mộng đẹp, may mắn hơn là lại còn mơ thấy được uống chung cả phê với đại ca, nhưng lúc này lại bị cắt ngang mộng đẹp, rất phiền phức!

"Tối rồi! Đừng nhán nữa." Chung Vũ Thần che lỗ tai ra mở cửa chính, vừa thấy đúng là ba bạn học nữ trong lớp, hơn nữa, còn là đồng đảng do Thái Vi Doanh dẫn đầu đến.

"Chung đại tiểu thư, cũng đã hai rưỡi chiều rồi, cậu còn mặc đồ ngủ à?"

Thái Vi Doanh chê cười nói.

"Hi hi, không phải là tối hôm qua qua đêm ở bên ngoài, làm chuyện gì tổn thương thân thể nặng nề, cho nên mới ngủ thẳng tới bây giờ chứ?" Ánh mắt Trang Nhã Phân tà ác nói.

"Mặc kệ, nhanh cho chúng tôi đi vào một chút! Đi dạo phố đến sắp gãy chân rồi."

Trương Văn Châu ở bên quý gào.

Chung Vũ Thần cũng chưa kịp nói gì, đã để cho nhóm người này om sòm phá vòng vây, tấn công vào phòng khách, ghế sa lon, phòng bếp, nhà vệ sinh cùng tủ lạnh. Ôi! Cô còn có thể nói thêm cái gì đây? Không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lấy cốc mời mọi người uống cola!

"Xin hỏi các cậu muốn làm gì?" Chung Vũ Thần hỏi.

"Ai bảo nhà cậu ở ngay Tây Môn, dĩ nhiên là đi dạo một vòng nên tới đây nghỉ ngơi!" Thái Vi Huyền nói.

"Thì ra nhà mình là quán Trà à!" Chung Vũ Thần làm ra nét mặt bưng bình tỉnh hiểu ra.

"Chẳng những đồ uống là miễn phí, lại còn có trai đẹp phục vụ, dĩ nhiên chúng mình muốn thường xuyên tới chơi!" Trang Nhã Phân cười nói.

"Trai đẹp phục vụ?" Chung Vũ Thần nhú mày.

"Chính là cậu a! Cao nhất cả lớp, khốc nhất, đẹp trai nhất nữ sinh, trừ cậu ra còn có ai?"

"Đúng đó! Đa tạ đã khích lệ." Chung Vũ Thần lười phải biện luận cùng bọn họ, dù sao mỗi lần thua thiệt đều là cô.

"Các anh trai cậu không có ở đây sao?" Thái Vi Huyền hỏi.

Chung Vũ Thần cầm tờ giấy nhắn trên bàn lên thì thầm "Em gái, bọn anh đã đi hẹn hò cũng người đẹp, không tới mười hai giờ sẽ không trở về, em liền tự lo liệu, cố gắng cứu tế đi! anh hai Giới Văn, anh ba Giới Vũ để lại."

"Oa! Đúng là hai anh trai có nghĩa khí." Trang Nhã Phân ha ha cười nói.

Chung Vũ Thần day day huyết thái dương, "Dù sao cũng hết sức an toàn rồi!"

"Ồ! Tại sao Giới Văn biến thành anh hai? Giới Vũ biến thành anh ba? Chừng nào thì cậu lại tăng thêm một người đại ca vậy?" Thái Vi Huyền không hiểu hỏi: "Chẳng lẽ ba cậu lừa mẹ cậu, nên có con riêng ở bên ngoài hay sao?"

"Không có đâu! Bởi vì mình đi làm ở thám tử tư, nên đều gọi lãnh đạo là đại ca, Giới Văn hạ xuống làm anh hai, Giới Vũ cũng liền biến thành anh ba rồi." Chung Vũ Thần giải thích.

"Vị đại ca này lớn lên trông thế nào? Có phải rất có phong vị đàn ông hay không?" Về mặt Trương Văn Châu tràn đầy hứng thú.

"Không biết nữa! mình mệt quá, mình muốn đi ngủ rồi." Chung Vũ Thần cảm gối ôm lên ngăn lỗ tai lại.

"Không nói thì thôi! Hừ!"

Tiếp đó, Thái Vi Huyền, Trang Nhã Phân, Trương Văn Châu lấy ra đồ vớ vừa mua, bắt đầu nói to nhỏ không yên, từ quần áo trang sức thịnh hành nói đến thành tích ở trường, nhưng quan trọng nhất là bàn luận với nhau về bạn trai.

Chung Vũ Thần ngồi ở một bên, vừa nhủ gà ngủ gật, vừa nghe họ nói về chuyện yêu đương của mình.

Trương Văn Châu lại chuyển đề tài, "Đúng rồi, hình như cho tới giờ tiểu Thần của chúng ta cũng không nói tới chuyện yêu đương thì phải.

Trang Nhã Phân cũng nói: "Đúng vậy! Mỗi lần đều là chuyện đàn em thăm mền cậu ấy, tiểu Thần cũng không có người trong lòng."

"Mười chín tuổi còn chưa có giao du với bạn trai, nói thật rất mát mặt nhé!" Thái Vi Huyền lắc đầu một cái.

"Thật ra thì" Chung Vũ Thần si ngốc nói: "Thật ra thì mình cũng có một."

Cô muốn nói là, cô cũng có một người trong lòng.

Nhưng mà, Trương Văn Châu lập tức cắt đứt lời của cô..., cao giọng thét to: "Cậu có bạn trai? Chuyện khi nào? Lại có thể gạt chúng mình? Vậy mà coi là chị em à? Thật là quá đáng, còn không mau thú nhận!"

Trang Nhã Phân kêu to: "Gi? Tiểu Thần có bạn trai, trời ạ! Chiến tranh thế giới thứ ba sắp bùng nổ."

Thái Vi Huyền bóp lấy cổ Chung Vũ Thần, "Không nên ép mình ra tay, mình sớm nhìn ra gần đây cậu không được bình thường, mau khắc ra tên tuổi người đó, ba người chúng mình sẽ phải xem xét."

Căn bản Chung Vũ Thần không kịp phản ứng và giải thích, liền bị ba kẻ điên này vây quanh, hoàn toàn không có chỗ chen miệng. Ôi! Chọn làm bạn rồi, tự làm tự chịu.

"Linh Linh!" Lúc này, đột nhiên chuông cửa vang lên.

"Á? Sẽ không phải là các anh cậu trở lại chứ? Vậy chúng mình có thể phải giả dạng làm thực nữ một chút."

"Mọi người chuẩn bị xong chưa? Mình muốn ra mở cửa!" Thái Vi Huyền đi tới trước cửa, trên mặt nở ra nụ cười thiếu nữ ngọt ngào.

Vừa mở cửa, Thái Vi Huyền choáng váng, "Xin hỏi. Anh là?"

Cô nhận ra Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ, nhưng người mặc áo khoác màu đen trước mắt này, mang kính râm màu đen, khí chất hiên ngang, phong cách thần bí như vậy, cũng là một người hoàn toàn xa lạ, khiến cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng.

"Oa ——" Trương Văn Châu và Trang Nhã Phân cũng không thực nữ há to mồm.

"Đại ca!" Chung Vũ Thần mở tròng hai mắt, nhảy từ trên ghế salon xuống, vọt tới bên cửa hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Lương Sùng Nghị nhìn tình huống trong phòng, trong lòng hiểu ra đây là một cuộc tụ họp của các cô gái, rồi đưa tầm mắt sang người Chung Vũ Thần, "Ngày hôm qua em đã sắp xếp lại phòng làm việc của tôi đúng không? Tôi không tìm được một tập tài liệu quan trọng, đành phải tới tìm em."

"Anh có thể gọi điện thoại tới đây mà! Cần gì phải đặc biệt đi một chuyến như vậy. . ." Chung Vũ Thần cảm thấy áy náy!

"Buổi sáng tôi có gọi điện thoại tới, nhưng cũng không có ai trả lời."

"Thật xin lỗi, em ngủ say quá, anh hai, anh ba cũng đều không có ở đây."

Ở trước mặt Lương Sùng Nghị, Chung Vũ Thần có vẻ đồ mặt xấu hổ, mà tình huống kì lạ này ở trong mắt ba người kia, lập tức xuất hiện cảm giác ái muội.

"Chẳng lẽ. Chẳng lẽ anh chính là bạn trai của tiểu Thần chúng tôi?" Thái Vi Huyền không thể tin nổi chỉ vào Lương Sùng Nghị hỏi.

"A di đà phật! Không ngờ cậu lại như vậy, không nhìn ra đó! Tiểu Thần, lần này mình bị dọa đó." Trang Nhã Phân đổ kị muốn chết.

Trương Văn Châu càng khoa trương hơn, "Tiểu Thần, cậu sống 19 năm đầu, cuối cùng, lần đầu tiên nói chuyện yêu đương! Vậy! Hôm nay sẽ vì tiểu Thần làm lễ kỉ niệm tình yêu đầu, toàn bộ mọi người nghỉ một ngày."

"Cậu. . . Các cậu hiểu lầm rồi!" Chung Vũ Thần xoay người lại, thật muốn lập tức vá miệng của mấy người này.

"Chớ dối nữa! Không ngờ bình thường cậu ra vẻ như vậy, ở trước mặt bạn trai lại có bộ dạng thiếu nữ."

"Nếu không, cậu mới vừa bảo mình có bạn trai là ai? Dù thế nào cũng dọa chúng mình đó?"

"Cũng không phải là tăng đá, có thì trực tiếp nói có, chúng mình sẽ không vì vậy mà không ủng hộ cậu đâu!"

Chung Vũ Thần gấp đến độ giậm chân, "Mình cũng không có nói mình có bạn trai, là các cậu tự mình."

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tình hình càng diễn ra càng rối rắm, càng không thể cứu vãn, bây giờ cô phải làm thế nào mới kết thúc cuộc nháo loạn này đây? Lần đầu tiên Chung Vũ Thần hi vọng mình có thể tuy ý ngất xỉu, vậy thì có thể dễ dàng giải quyết lúng túng này!

Đúng lúc này, một đôi tay đàn ông từ sau lưng cô vòng lấy bả vai cô, khiến cả người cô sửng sốt.

Chuyện này. Chuyện này. Sao lại thế này? Đây là tay của đại ca sao? Cảm giác ấm áp này? Cái ôm che chở này? Không phải cô lên thiên đường rồi chứ? Hay là cô bị điên?

"Tiểu Thần." Tiếng Lương Sùng Nghị khàn khàn vang lên bên tai cô, "Chúng ta cũng đừng phủ nhận, nếu họ đều là bạn tốt của em, thì cho họ biết có sao đâu?"

"Đại ca, anh. . . Anh. Đang nói cái gì?" Chung Vũ Thần cảm thấy mình muốn bất tỉnh.

Lương Sùng Nghị cười nhỏ, "Em còn không chịu thừa nhận quan hệ của chúng ta sao? Vậy cũng không được đâu! Tôi đều đã là của em, em phải chịu trách nhiệm với tôi."

Nghe lời thâm tình ngọt ngào này, hai chân Chung Vũ Thần cũng muốn nhũn ra, thiếu chút nữa cả người đã không đứng vững, cũng may có Lương Sùng Nghị vững vàng ôm chặt cô.

Lương Sùng Nghị lại nói: "Em muốn ngã, chỉ có thể ngã ở trong lòng tôi, biết không?"

"A —— a —— a!" Ba cô gái đứng xem hét lên chói tai, hiệu quả kinh người.

"Cậu hạnh phúc thật đó! Không chịu nổi, mình không chịu nổi!"

"Hôm nay sao lại nóng như vậy? Mau mở cửa sổ ra, nếu không mình sắp bị thiêu đốt mất!"

"Không được, đây quá kích thích đối với mình, bệnh tim của mình sắp phát tác! Hai người các cậu mau diu mình."

Lương Sùng Nghị lộ ra mỉm cười chết người nói: "Xin lỗi, tôi cùng tiểu Thần có chút lời muốn nói, chúng tôi đi vào phòng trước."

"Xin xin xin mời!" Ba đồng đảng kiêm chị em đột nhiên khách khí, ước gì lập tức đưa hai người này vào động phòng.

Mặc dù Chung Vũ Thần bước từng bước gian nan, cô còn cố hết sức, mang Lương Sùng Nghị đi vào phòng của mình.

Trừ anh trai cô, đây là lần đầu tiên có đàn ông nhìn thấy phòng của cô, cảm giác giống như bị người ta nhìn thấy bí mật vậy.

"Đại ca, em" Cô ngẩng đầu lên, thờ muốn giải thích rõ.

"Xuyt!" Anh lấy ngón trỏ chặn môi của cô lại, ý bảo cô giữ yên lặng.

Chung Vũ Thần ngậm miệng lại, nhưng không ngừng run rẩy được, ngón tay của anh vuốt môi cô, để khiến cho cả khuôn mặt cô như bị thiêu đốt.

Anh lôi kéo cô đi tới cửa sổ, mới mở miệng nói: "Họ đều ở ngoài cửa nghe lén, nói nhỏ thôi."

"Oh! Thật xin lỗi." Cô nhỏ giọng, rừ lông mi xuống, "Bạn bè của em lắm, vừa lúc. . . Anh lại xuất hiện, mới có thể biến thành như vậy, không phải em cố ý. Muốn trừ anh."

"Không sao!" Anh tự tay sờ sờ tóc ngắn của cô, giống như đối đãi với một đứa bé, "Nếu em gọi anh một tiếng đại ca, anh liền không thể để cho em gái này mất mặt, không phải sao?"

Đúng vậy! Giữa bọn họ, chỉ là đại ca cùng em gái, không có gì khác, cô đã sớm biết.

Chẳng qua mới vừa rồi, cô lại không cẩn thận sinh ra ảo giác, cho là kỳ tích xuất hiện.

"Vâng, cảm ơn đại ca." Cô cố gắng chớp mắt, muốn đem nước mắt thu trở về, giờ phút này, cô lại từ thiên đường ngã xuống dưới đất.

"Đúng rồi, hồ sơ của tôi sắp xếp thế nào vậy? Tôi còn phải trở về tìm tài liệu."

Cô hít thở thật sâu, mới dừng cảm nghênh đón ánh mắt của anh, "Rất đơn giản a, em đều sắp xếp theo kí hiệu từ A đến Z! Anh muốn tìm tài liệu gì, chỉ cần tìm theo âm đầu là được rồi".

"Cô bé ngốc này cũng thật thông minh." Không biết tôi có bao nhiêu tài liệu cũ, cũng nên để em sắp xếp lại ngay ngắn rõ ràng mới được, phần việc cực nhọc này cũng không phải người nào cũng nguyện ý làm, chỉ có em có lòng mới làm như vậy.

"Cảm ơn đại ca khích lệ." Cô nặn ra nụ cười mạnh mẽ.

"Vậy tôi đi trước, ngày mai gặp."

Không..không được đi, nhìn bóng lưng của anh, đáy lòng hoảng sợ, mặc dù đã không sao, nhưng cũng không muốn anh đi như vậy, Cô phải làm thế nào mới giữ anh lại đây? Ngã xuống? Hôn mê? Hay là gặp chuyện bất chắc? Thần linh ơi! Mau khiến kỳ tích xuất hiện đi!

"Đại ca, đợi chút." Cô nắm lấy áo khoác anh, thật ra thì không biết mình muốn làm cái gì, chỉ là cô không nỡ để anh cứ đi như vậy, không nỡ để giờ phút này kết thúc.

"Sao vậy?" Anh nghi ngờ hỏi, không bao lâu liền thấy cô đang nghẹn ngào. Vì vậy anh tháo kính xuống, một tay lôi cô tới gần trước ngực mình, để cho cô dựa vào bờ vai của anh khóc.

"Em Em cũng không biết. Mình làm sao. . ." Trời ạ! Cô lại muốn khóc là khóc? Cô quên rằng đại ca thích đùa trẻ ngoan sao? Nhưng cô mặc kệ, vì muốn như vậy lâu hơn. Dù một phút, nhất định cô cũng phải khóc.

"Đừng khóc, các bạn của em rất quan tâm tới em, hi vọng em có thể kết giao bạn trai, em là một cô gái tốt, nhất định có một ngày có người phát hiện, hiểu không?" Lương Sùng Nghị cho là cô mang tâm tình nặng nề của thiếu nữ, liền an ủi như vậy.

Thật dịu dàng nói, từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với cô những lời dịu dàng như thế, làm sao cô có thể không khóc đây? Chung Vũ Thần mơ hồ gạt đầu, nước mắt lại rơi nhiều hơn.

"Tốt lắm, đừng khóc thành như vậy, đợi lát nữa đi ra ngoài, họ còn tưởng rằng tôi khi dễ em mất!"

"Thật xin lỗi. Thật xin lỗi."

"Vội tôi mà còn nói xin lỗi gì? Đứa ngốc."

Bàn tay to của anh vỗ trên lưng cô, cảm giác áy sao mà quen thuộc, thân thể của anh thật là ấm áp, bờ vai của anh thật chắc, Chung Vũ Thần tập trung cầu nguyện, mong sao giây phút này có thể tạm ngừng.

Vậy mà, lúc này điện thoại anh lại vang lên, anh cầm máy lên nghe, sắc mặt trầm xuống.

Chung Vũ Thần cũng không hiểu tất cả? Cô lập tức lau nước mắt nói: "Đại ca, em không sao rồi, Anh mau đi nhanh lên!" Tùy hứng là có mức độ, cô muốn làm đứa bé ngoan.

Anh nhường nài, "Được rồi! Đừng suy nghĩ lung tung nữa, cười một cái."

"Ừm!" Mặc dù yêu cầu này tàn khốc, cô cũng làm vì anh.

Vừa mở cửa ra, ba người trong phòng khách đã sớm biến mất, thì ra là họ vì chị em! "Nghĩa khí", liền chủ động biến mất, để lại cả phòng cho người có tình.

"Tôi đi đây." Lương Sùng Nghị bước nhanh ra khỏi nhà họ Chung, cũng không quay đầu lại.

"Hẹn gặp lại." Chung Vũ Thần nói ra âm thanh chỉ có mình cô nghe thấy, thân thể từ từ trượt xuống, cuối cùng ngồi trên mặt đất, khiến nước mắt từ từ thấm ướt ngực.

Ngày mười một tháng tư, hôm nay là kỉ niệm mối tình đầu của tôi cũn là kỷ niệm ngày tôi thất tình

Ngày.

Chuyện cảm động nhất: Đại ca ở bên tai tôi gọi tôi là tiểu Thần.

Chuyện đỏ mặt nhất: Ba người bạn gộp đại ca và tôi thành một đôi.

Chuyện kích động nhất: Khóc ở trong ngực đại ca.

Chuyện bất đắc dĩ nhất: Đại ca là đại ca, tôi. Vẫn là em gái.

Chuyện ghét nhất: Máy đại ca kêu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Theo Dõi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Buổi trưa, đại ca Lương Sùng Nghị và cô vắn Hậu Thượng Duy đều không ở đây, Chung Vũ Thần đánh thức Trịnh Lập Minh đang gục xuống bàn ngủ, "Tiểu Minh, chúng ta đi lên sân thượng ăn cơm đi!"

"Được!" Trịnh Lập Minh mang theo vẻ mặt thất tình, bộ dạng mất hồn.

Dũng Tử thấy thế không khỏi ngạc nhiên nói: "Ồ! Lúc nào thì hai người thân nhau như vậy?"

"Chúng tôi là anh em tốt!" Chung Vũ Thần trả lời nói.

"Chúng tôi là chị em tốt!" Gần như cùng lúc, Trịnh Lập Minh cũng nói như vậy.

Hai người bèn nhìn nhau cười, mang theo cơm hộp đi lên trên tầng.

A Lượng thì ở sau lưng huyết sát, "Xem ra em trai và em gái muốn trở thành một đôi!"

Trên sân thượng, gió lớn, thích hợp để khóc.

Chung Vũ Thần ngồi trên thềm bê tông, mở tôm chiên ra lại không hề có khẩu vị, "Tiểu Minh, cậu cũng phải ăn đi?"

"Không cần, cái gì tôi cũng không muốn ăn." Cả người Trịnh Lập Minh mệt mỏi giống như bột mì lên men, nằm dài trên mặt đất.

Chung Vũ Thần gấp tôm chiên lên, híp mắt nhìn dưới ánh mặt trời, thấy thế nào cũng giống củ cà rốt, làm cho người ta bắt đầu cảm thấy bị mê hoặc.

"Ngày hôm qua đại ca đến nhà tôi, khiến bạn bè tôi hiểu lầm anh ấy là bạn trai mình, đại ca không có phủ nhận, là vì muốn cho tôi mặt mũi, tôi rất cảm ơn anh ấy, không nhịn được khóc lên, anh ấy để cho tôi dựa vào bờ vai của mình, nhưng tiếng điện thoại anh ấy lại cắt ngang.

"Cô nói những lời này là muốn tôi hâm mộ đến chết sao?" Giọng nói của Trịnh Lập Minh càng lúc càng giống bột mì, không có sức sống.

"Hâm mộ? Nên sao! Cậu biết có người đối tốt với mình, cũng rất thương mình, thế như, anh ấy chỉ coi cậu là một đứa bé, thật sự khiến người ta hâm mộ sao!"

Chung Vũ Thần nhìn tôm chiên giống củ cà rốt cười khúc khích.

Trịnh Lập Minh ngửa mặt lên trời cười to lên vài tiếng, nhưng lại không giống tiếng cười chút nào.

"Dù sao cũng tốt hơn tôi rồi! Người kia nhìn tôi giống như người tàng hình, đối với con chó, con mèo cũng nhân từ một chút, mỗi lần làm việc đều giải quyết việc chung, nhưng đến thời gian ăn cơm, anh ấy cũng sẽ trốn đi tới chân trời góc biển, luôn không để tôi phát hiện ra mình."

"Duy ca không giống loại người như vậy!" Chung Vũ Thần thật sự không hiểu!

"Tôi biết, anh ấy đều rất lịch sự lễ độ với tất cả mọi người, chỉ đối với tôi mới lạnh nhạt, xa cách, có lẽ anh ấy đã cảm giác được tình cảm của tôi, cho nên mới cố gắng lẩn tránh tôi, để phòng tôi, giống như sợ tôi đột nhiên xuống tay với mình, có lúc tôi thật sự muốn anh ấy nói một tiếng, nếu như mà tôi biến mất có thể khiến anh ấy vui vẻ hơn, vậy tôi sẽ bằng lòng làm thế vì anh ấy."

"Tiểu Minh. . . ." Chung Vũ Thần không biết an ủi cậu thế nào.

"Cô thích đại ca, chung quy vẫn còn một chút hi vọng, bởi vì cô là nữ, mặc dù có chút không giống," Cậu nửa đùa nói, "Mặc dù tôi có một chút giống nữ, thích Duy ca, thì ngay cả một chút hi vọng cũng không có."

"A! Đột nhiên tôi có một linh cảm, hội đồng minh thám mẫn của chúng ta sẽ phải biến thành chiến tuyến thất tình. . ."

"Tôi rất muốn mắng cô là miệng quạ đen, chẳng qua, lại cảm thấy cô nói rất đúng!"

"Haizz!" Hai người cùng nhau thở dài, đây chính là dấu hiệu của chiến tuyến thất tình, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu họ đều bộc lộ.

Ngày mười hai tháng tư, bầu trời xanh mây trắng.

Thế giới này còn có nhiều khó khăn như vậy, tai nạn, ô nhiễm môi trường, hoạt động khủng bố, tại sao vẫn để cho tôi khổ sở?

Chỉ là bóng lưng làm việc của một người đàn ông, giọng nói, động tác hút thuốc, tại sao lại khiến cho tôi muốn khóc như vậy?

Thời gian lặng lẽ bước vào tháng năm, người đi đường cũng đã thay đổi quần áo mùa hè, cỏ thấp, hồ hang.

Chung Vũ Thần mặc quần cộc tới đầu gối đi làm, mọi người đều nói chân của cô đẹp.

"Có thật không?" Chung Vũ Thần vui mừng.

"Thật sự rất đẹp, giống như một cây gậy trúc." A Lượng lấy ánh mắt ngấm ngầm nói.

"Đúng vậy! Vừa thẳng lại vừa dài, giống như cái thước trên bàn mặt chược!" Dững Tù cũng phát huy sức tưởng tượng.

Sắc mặt Chung Vũ Thần trầm xuống, "Hôm nay mọi người cũng không cần nói chuyện với tôi."

"Nói thì thế nào?" Dững Tù và A Lượng không kìm nổi lòng hiếu kỳ hỏi.

"Như vậy!" Chung Vũ Thần cho hai người vài đá.

Không để ý tiếng kêu sau lưng, Chung Vũ Thần đi tới phòng làm việc của lãnh đạo, gõ cửa, lẳng lặng chờ tiếng nói.

"Vào đi.

Đi vào trong cánh cửa, Chung Vũ Thần giống như con thỏ vui sướng nhảy vào tầm mắt Lương Sùng Nghị, "Đại ca, anh xem đây là cái gì?" Cô lấy từ sau lưng ra một tấm thiệp mời màu đỏ.

Anh nhận lấy, "Giới Văn và Giới Vũ muốn kết hôn?"

"Đều không phải."

"Chẳng lẽ là em?" Anh mang theo nụ cười cưng chiều, xoa xoa đầu cô.

Vừa mở ra, thì ra là thiệp mời dự lễ tốt nghiệp của Chung Vũ Thần, vào ngày mười sáu tháng sáu, địa điểm ở trường Quốc Quân, cái này cũng chưa tính là quan trọng nhất, Chung Vũ Thần được thị trưởng khen thưởng và trao giải thưởng!

"Em. . . ." Anh không thốt nên lời.

Chung Vũ Thần chăm chú nhìn phản ứng của anh, đang mong đợi một câu khen ngợi hoặc khích lệ.

"Em làm rất tốt, thông minh!" Anh kéo đầu cô dựa vào vai mình, dùng sức vỗ vỗ lưng của cô.

Như vậy nói lên là cách thức biểu đạt của anh em, nhưng không sao, Chung Vũ Thần cho phép mình ảo tưởng, lúc này anh là tình nhân của cô.

"Nhất định anh phải tới đó! Phải thay mặt phụ huynh đến.

"Ba mẹ em không tới sao?"

"Bọn họ thấy làm ruộng quan trọng hơn, chỉ cần em sống tốt là đã an tâm."

"Giới Văn, Giới Vũ đâu?"

"Bọn họ nói anh là đại ca, cho nên muốn anh thay mặt!"

Anh khẽ mỉm cười, "Nếu như vậy, nhất định tôi sẽ tới."

"Còn nữa! Em đã nghe lời anh, mỗi ngày đều mang sách đến học, nên mới được thị trường khen thưởng, nên anh phải có phần thưởng cho em?" Cô lấy hết dũng khí mới nói ra được những lời này.

Anh trầm ngâm một lát, "Tôi không am hiểu việc tặng quà cho con gái, em nghĩ xem mình muốn cái gì?"

"Em . ." Cô cố làm ra vẻ huyền bí, nhưng ngay lúc đó liền trả lời, "Thật ra thì cũng không cần cái gì, đêm hôm đó cùng em ăn một bữa cơm là tốt rồi. "

"Không thành vấn đề." Anh đồng ý.

"Thật tốt quá! Đại ca tuyệt nhất!" Cô lập tức kêu lên vui mừng, lần đầu tiên trong đời, cô có một buổi hẹn hò.

Ngày mười lăm tháng năm, thời tiết như màu hồng.

Tương tượng tới buổi lễ tốt nghiệp hôm ấy, đại ca sẽ đưa tôi lên đài nhận thưởng, đại ca sẽ mang tôi đi ăn bữa tối, đại ca sẽ đưa tôi về nhà, và tôi sẽ giống như cô bé lọ lem, có người thân bí chúc phúc.

Và —— ngày đó nhất định sẽ là ngày tôi hạnh phúc nhất.

Giữa trưa chủ nhật, Chung Vũ Thần và Trịnh Lập Minh hẹn nhau ở cửa MacDonald Tây Môn, không ít cô gái nhìn họ chằm chằm, bởi vì thấy hai người đều rất đẹp trai!

"Nói không chừng hai chúng ta bị xem là kẻ đồng tính, Trịnh Lập Minh trêu đùa nói, nhưng Chung Vũ Thần ở bên đã sắp bị phiền đến chết rồi.

"Tiểu Minh, nhất định cậu phải giúp tôi việc này, trong tủ quần áo của tôi không bộ nào dễ nhìn, mà hôm lễ tốt nghiệp đó, tôi sẽ cùng ăn cơm với đại ca, nên tôi phải mặc quần áo gì mới được đây? Tóc tôi phải làm sao đây? Tôi phải mang giày cao gót sao? Nhưng tôi đã đủ cao, chỉ cần mang giày xăng-đan là đủ rồi? Chỉ là cô bé lọ lem lại đi giày thủy tinh! Làm thế nào đây? Xong rồi! Tôi gần như muốn bất tỉnh!" Chung Vũ Thần lúi kúi kéo cánh tay Trịnh Lập Minh, cầu nhàu không yên, giống như người mắc bệnh thần kinh.

"Cô bình tĩnh nào, cũng không phải là muốn kết hôn, bây giờ cô cứ khản trương như vậy, tới ngày đó, nhất định cô sẽ bị choáng."

"Hết cách rồi, không còn biện pháp nào!" Chung Vũ Thần nhìn quần áo trang sức trong cửa hàng nói "Tôi thật muốn khóc! Nhất định tôi mặc những bộ quần áo dễ thương này trông rất ngu ngốc, thế nhưng, người ta cũng muốn trông thật đáng yêu.

"Tĩnh lại một chút đi!" Trịnh Lập Minh nắm lấy hai vai cô, nghiêm túc nói: "Thật vất vả hội đồng minh thăm mến chúng ta mới có cơ hội tiến vào bước đầu tiên này, chính là ‘ hai người đi hẹn hò ’, cô phải có lòng tin đối với mình, biểu hiện tốt một chút là được rồi."

"Ừ, tôi hiểu rồi." Chung Vũ Thần vừa bị cậu nói như thế, trong nháy mắt giống như tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Nhìn các cô gái trẻ đẹp, xinh xắn, mỗi bộ đồ trong cửa hàng cũng có vẻ xinh đẹp như vậy, nhất định có biện pháp có thể để cho cô trở thành một cô gái đáng yêu trong đó!

Nhưng mà, vào cửa hàng không tới năm phút đồng hồ, khuôn mặt cô khóc mếu mà nói:

"Tôi không thể mặc được! Mặc như thế giống trẻ con, mặc như vậy thì giống như bà cô, tôi muốn về nhà, tôi muốn treo cổ, tôi muốn đi chết đây!"

"Câm miệng!" Cuối cùng Trịnh Lập Minh nổi đóa.

"Hả?" Cô không nghe lầm chứ?

"Có thể cùng người mình yêu đi hẹn hò là một chuyện hạnh phúc dường nào, cô tạm thời đang ở trong phúc mà không biết hưởng, "Trịnh Lập Minh đau lòng nói: "Cô lại không biết tôi thật hâm mộ, thật hâm mộ cô, nếu như tôi có thể đi ăn bữa cơm cùng Duy ca, thì tôi Thì tôi có chết cũng không sao."

"Tiểu Minh. Thật xin lỗi." Chung Vũ Thần không nghĩ rằng cậu lại có tâm tình như vậy.

"Thôi, tôi chỉ là nhất thời không chế không được cảm xúc. . . ."

"Cậu và Duy ca vẫn không có chút tiến triển nào sao?"

Cậu miễn cưỡng nặn ra nụ cười, "Không có lui bước chỉ đành tiến lên."

"Tôi có thể giúp cậu cái gì không?"

"Tốt nhất cô nên mặc thử những bộ quần áo này đi, để tôi thấy cô được xinh đẹp đi hẹn hò, để cho sự thắm mến của tôi còn có hi vọng, như vậy chính là giúp tôi rất lớn rồi."

Chung Vũ Thần nghe vậy liền rơi nước mắt, "Tiểu Minh. Cậu thật tốt với tôi, tôi tin tưởng cậu có tốt sẽ được báo đáp!"

"Chỉ hy vọng như thế." Trong mắt Trịnh Lập Minh lại tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Cách đó không xa, hai người đàn ông cao lớn ngồi ở trong quán cà phê, ánh đèn mờ mờ, khách thì thưa thớt, chính là một nơi thích hợp để nói chuyện kín đáo.

"Cà phê này thật là khó uống, em gái chúng ta vẫn pha ngon hơn nhiều." Hậu Thượng Duy từ trước đến giờ đều duy trì sự hoàn mỹ, uống một hớp liền thấy năng lực pha kém.

"Bớt nói nhảm đi, chuyện tiến hành như thế nào?" Lương Sùng Nghị nói.

"Đã có manh mối. . ." Hậu Thượng Duy lấy tài liệu ra, đang muốn bắt đầu báo cáo, khỏe mắt lại liếc tới hai bóng người cách đó không xa. "Đó không phải là em gái sao? Sao con bé lại ở chung một chỗ với thằng nhóc kia?"

Lương Sùng Nghị nhú mày lại, tầm mắt nhìn theo hướng đó, hầu kết chuyển động, "Có gì phải kinh ngạc khi con bé và thằng nhóc ở chung một chỗ, bọn chúng đều là người trẻ tuổi." Anh nói xong không hiểu tại sao suy nghĩ của mình lại rối loạn như thế.

"Cậu cứ yên tâm vậy sao? Đây chính là em gái của Giới Văn, Giới Vũ cũng giống như em gái của cậu mà!"

Lương Sùng Nghị trầm mặc thật lâu, mới hỏi ngược lại: "Tôi không nên yên tâm sao?"

"Cũng không biết thằng nhóc Trịnh Lập Minh kia là người như thế nào, ngộ nhờ nó lừa gạt tình cảm của con bé thì làm nào?"

"Trịnh Lập Minh là người như thế nào? Cậu là người rõ ràng nhất mới đúng."

Lần này đổi lại là Hậu Thượng Duy trầm mặc.

"Không nói nữa, xem báo cáo."

"Sớm nên như vậy."

Ngày mười chín tháng năm, thời tiết đầy sương.

Tôi mua một bộ váy màu trắng, từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên ra mua quần áo nữ tính như vậy.

Tôi nghĩ tôi bị điên rồi, nhưng cảm giác mặc lên thật giống như cô dâu, tôi đoán khi đại ca mặc trang phục màu đen, vậy sẽ càng giống như chú rể và cô dâu? Oa! Làm sao đây? Tôi vẫn không nhận được cười trộm!

Ai! Buổi lễ tốt nghiệp sẽ như nào đây đây? Tôi có thể là người mong đợi lễ tốt nghiệp này nhất? Bởi vì, ngày đó chính là ngày vui của tôi!

Một ngày trước buổi lễ tốt nghiệp, vừa tám giờ sáng, đối với Chung Vũ Thần mà nói, đây là khoảng thời gian trên thiên đường của mình.

"Đại ca, mời uống cà phê." Cô đặt cà phê mà cô dùng tình yêu để pha lên bàn.

Lương Sùng Nghị đang nghiên cứu một phần tài liệu, nhận lấy cà phê uống, cũng không có ngẩng đầu nhìn cô một cái. Không biết có phải cảm giác của cô có vấn đề hay không, gần đây. Hình như đại ca đặc biệt bận rộn, cũng đặc biệt xa cách, mà anh cũng không quá chú ý tới cô.

Chỉ là. . . Có thể nhìn thấy đại ca như vậy cũng đủ rồi, cô dùng tâm miêu tả hình dáng anh, vừa nhắm mắt là có thể nhớ tới.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, cuối cùng anh nhìn về phía cô hỏi: "Em đang nhìn cái gì?"

Cô cười ha ha, lấy giọng điệu trẻ con nói: "Nhìn đại ca rất đẹp trai!"

Chỉ có thể lấy giọng điệu trẻ con nói, không thể lấy giọng người lớn nói, bởi vì như vậy sẽ tiết lộ bí mật, sẽ phá vỡ tình cảm yên bình giữa cô và đại ca.

Anh lắc đầu một cái, "Đẹp trai? Thằng nhóc đó mới thật sự là đẹp trai chứ? Mà cũng trẻ tuổi." Giọng điệu có chút ê ẩm

Chung Vũ Thần lập tức tròn to hai mắt, "Anh nói Tiểu Minh? Làm ơn! Sao cậu ấy có thể so với đại ca? Nói về phong cách, thần thái, phong độ và sức quyến rũ, thì đại ca anh mới là đàn ông trong đàn ông, điển hình trong sự mẫu mực nhé!"

"Chùng nào thì em trở nên nói năng ngọt xớt như thế?" Tuy là anh mắng như vậy, đáy mắt cũng mang ý cười.

"Nào có? Người ta nói thật lòng cũng bị anh hiểu lầm! Có chút uất ức đó!" Cô lại lấy giọng điệu trẻ con làm nũng nói.

"Đưa ngón!" Anh đưa tay xoa xoa tóc cô, thời gian này anh rất ít làm như vậy.

Cô lại nhìn mái tóc của mình nói, "Đại ca, anh có phát hiện tóc của em dài ra hay không?"

"Ừm!" Anh gật đầu một cái, "Thế sao không cắt tóc vậy?"

"Em muốn nuôi dài! Trước em có xem qua một bài thơ của người ta viết, bên trong nói: Bắt đầu để tóc mọc dài, vừa hay có thể làm khăn cho người, nín kéo, người sẽ ở lại bên mình. (Hix, ta không biết dịch thơ nên chém bừa nhé)

Như thế nào, nghe rất hay chứ?"

"Em cũng đã trưởng thành, có phải cũng muốn có bạn trai rồi không?" Trong mắt anh dâng lên sự nặng nề.

Cô không dám đụng vào vấn đề nhạy cảm này, vội vàng nói sang chuyện khác: "Không có đâu, em muốn cả đời làm em gái đại ca, cả đời pha cà phê cho đại ca uống."

"Đưa ngón."

Đây là lần thứ hai trong hôm nay anh mắng cô là đưa ngón rồi, cô thật sự rất hạnh phúc!

"Đại ca, đừng quên sáng sớm ngày mai là buổi lễ tốt nghiệp của em đó!"

"Được rồi, tôi sẽ đến."

"Còn gì nữa không?"

"Còn có, buổi tối mời em ăn cơm, đúng không?"

"YA! Đại ca, em yêu anh!" Cô lại lấy giọng điệu trẻ con kêu to.

"Đưa ngón." Đáy mắt anh càng ngày càng sâu lắng.

Ngày mười lăm tháng sáu, thời tiết trong xanh.

Ngày mai sẽ là buổi lễ tốt nghiệp rồi, dường như người nào cũng đều nhìn ra tâm tình của tôi, tôi muốn nhảy, muốn hét to, muốn nhào lộn, muốn ôm tiểu Cầu tiểu Miêu tiểu Hoa, Muốn chìm vào trong bốn tám vui đùa.

Tôi biết rõ nhất định hiện tại tôi sẽ không ngủ được, cho nên không cần ngủ luôn, mà ghi chép lại nhật ký, cho đến khi sao trời cũng phải biến mất!

Ngày mong chờ đã đến.

Nhưng sáu giờ sáng lại xảy ra chuyện, Chung Vũ Thần ở trong phòng tắm kêu toáng lên, cô phát hiện trên trán mọc một cái mụn.

Chuyện này. Đây không phải là điềm báo trước chứ? Tại sao có thể như vậy?

Tại sao ở trong ngày quan trọng như vậy lại mọc lên một cái mụn?

Ô ô.

(Thật ra thì cô lặn qua lặn lại cả đêm, mà chỉ mọc lên một cái mụn đã coi như là khách khí)

Không, không thể để cho chuyện nhỏ này làm hỏng cả ngày, bên môi Chung Vũ Thần hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, đưa tay bóp sạch cái mụn đi, mặc dù rất đau, nhưng ít ra không còn "To" như vậy, chỉ biến thành một nốt hồng hồng, đến lúc đó thì nói là bị muỗi cắn là được rồi.

Thay đồng phục học sinh từ tế, nhìn bộ dạng mình trong gương, thật ra thì cô cũng có một chút xiu buồn bã, bởi vì đây là lần cuối cùng được mặc đồng phục rồi, về sau sẽ không có cơ hội nữa.

Chỉ là, buồn bã nhanh chóng được tinh thần hăng hái thay thế, dù sao yêu vẫn thắng được tất cả.

Cố gắng chải lại mái tóc ngắn ngang tai, nhẹ nhàng tô son đường môi màu hồng, nghĩ hết biện pháp để mình vừa trong sáng vừa đáng yêu, tất cả đều vì muốn xinh đẹp lúc lên sân khấu lĩnh thưởng.

Chỉnh trang xong, đã tốn hơn một giờ công sức, Chung Vũ Thần mới đi ra khỏi cửa nhà, chỉ cần đi về phía trước tầm mười phút là có thể tới trường Quốc Quân, ai bảo nhà cô ở đường Tây Môn? Nên không còn cách nào!

Ôi! Tại sao người đi trên đường lại thân thiết như vậy? Tại sao màu sắc bầu trời lại sáng sủa như vậy? Chẳng lẽ bọn họ cũng đều biết hôm nay là ngày quan trọng nhất của cô, cho nên cũng muốn chúc phúc cho cô sao?

Khi cô vừa nghĩ viển vông, vừa mỉm cười đi tới chỗ hội trường, thì còn chưa có một ai đến, bởi vì tám giờ mới phải tập hợp, mà bây giờ mới bảy giờ nên chắc sẽ không có đứa ngốc nào tới.

Chỉ ngoại trừ đứa ngốc đang yêu.

Chung Vũ Thần đi vào hội trường to lớn, bước chậm rãi dọc theo từng hàng chỗ ngồi, cảm thấy toàn bộ thế giới chỉ có một mình cô, đang đợi một màn cảm động, đang đợi chuyện xưa xảy ra.

Cuối cùng, cô ngồi ở phía trước sân khấu, nhìn ánh đèn nhỏ nhoi bên trên, một loại tâm tình muốn cầu nguyện nảy lên, khiến cô chấp hai tay lại, lặng lẽ thỉnh cầu số mệnh ——

Thần linh ơi! Cuộc đời của tôi luôn trôi qua rất bình thường, chỉ xin người cho tôi một ngày được thay đổi! Cho dù chỉ có một ngày cũng được, chỉ mong tôi có thể lưu giữ một chút kỉ niệm vui cười.

Không biết qua bao lâu, không biết số mệnh có nghe được lời cầu nguyện của cô hay không?

Đột nhiên ánh đèn trên sân khấu sáng lên, Chung Vũ Thần ngạc nhiên mở mắt, nghe thấy tiếng cười đùa ngoài cửa, thì ra đã sắp tám giờ, những học sinh khác cũng đã lần lượt đi tới.

Và một phút ảo tưởng đã qua, cô liền thu hồi vẻ mặt cầu nguyện, lên tinh thần chào hỏi bạn cùng lớp.

"Tiểu Thần, sao cậu đã tới sớm như vậy? Ăn sáng chưa?" Thái Vi Huyền đi về phía cô.

Chung Vũ Thần lắc đầu một cái, cô hoàn toàn không nghĩ tới việc ăn sáng.

"Vậy ăn đi." Trang Nhã Phân lấy ra một túi thức ăn.

Vì không để cho bạn tốt nghi ngờ, Chung Vũ Thần cầm lên một hộp sữa uống.

Trương Văn Châu tán gẫu nói: "Hôm nay bạn trai ba người chúng mình đều sẽ tới!"

Còn vị đại ca kia có tới hay không?"

Chung Vũ Thần xấu hổ nhìn bọn họ, sau đó gật đầu một cái.

Thái Vi Huyền cố ý chêu đùa nói: "Khó trách hôm nay đầu tóc chỉnh tề như vậy, đồng phục còn là phẳng lì, thật sự khả nghi đó!"

Trang Nhã Phân lại hỏi: "Đại ca kia có muốn dẫn cậu đi đâu ăn mừng không? Cậu lại còn được thị trường khen thưởng nữa!"

"Buổi tối. . . Muốn đi ăn cơm."

Trương Văn Châu nháy mắt ra hiệu, "Cậu định mặc quần áo gì? Sẽ không phải là quần jean chứ?"

"Minh. . . . Minh mua rồi. . . Một cái váy." Chung Vũ Thần cúi gằm mặt cũng không dám ngẩng đầu lên, bình thường cô giống con trai, thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy, nhất định sẽ bị ba người họ cười nhạo.

Không ngờ, ba người họ không có cười nhạo cô, ngược lại ôm lấy đầu cô.

Vỗ vỗ bả vai cô, cầm tay cô, cười rất ngọt ngào, rất vui mừng.

"Các cậu sao vậy?" Chung Vũ Thần ngu ngơ.

"Chúc mừng cậu đã trưởng thành, đã biết yêu." Thái Vi Huyền lấy nước trái cây nâng chén.

"Như vậy mới đáng yêu nhất." Trang Nhã Phân lấy sữa đậu nành nâng chén.

"Chúc tình yêu đầu của cậu thành công." Trương Văn Châu lấy cà phê nâng chén.

Chung Vũ Thần cũng cười, giờ hộp sữa bò lên, cùng mọi người cạn chén.

Kim đồng hồ chạy vô cùng chậm, cuối cùng mới đến chín giờ, buổi lễ tốt nghiệp cũng sắp bắt đầu.

Tại sao đại ca vẫn chưa có tới? Chung Vũ Thần không ngừng nhìn quanh ra cửa chính, nhịp tim càng ngày càng nhanh.

Bạn trai của Thái Vi Huyền, Trương Văn Châu, Trang Nhã Phân đã tới từ sớm, cũng đều tặng một bó hoa chúc mừng tốt nghiệp, mà hiện tại bọn họ lại còn cùng nhau, chờ đại ca tới cùng Chung Vũ Thần.

Lúc này, điện thoại Chung Vũ Thần kêu lên, trên màn hình hiện lên tin nhắn, "Em gái, đại ca có việc gấp sẽ tới trễ một chút, nhưng nhất định tôi sẽ đến."

Việc gấp? Sẽ là việc gấp gì? Còn quan trọng hơn buổi lễ tốt nghiệp của cô? Còn khẩn cấp hơn việc cô chờ đợi một tháng qua?

Nhưng cho dù thế nào, cô chỉ có thể chờ đợi.

Khách mời đọc diễn văn xong, hiệu trưởng, chủ nhiệm cũng đều nói xong những lời khuyến khích, tiếp theo sẽ bắt đầu trao phần thưởng, những học sinh được nhận thưởng đã xếp hàng dưới bục, chờ đợi tên mình được gọi, lúc này, tâm tình của mỗi người đều rất vinh dự, mừng rỡ.

Nhưng Chung Vũ Thần lại trông mòm con mắt nhìn những người tới đây, tâm cũng từ từ buồn bã.

"Những người sẽ được thị trường khen thưởng, Chung Vũ Thần, Trịnh Thiên Tuệ, Vương Hiểu Văn, Lâm Tư Quân. . . , ."

Tên người được thưởng được gọi lên, Chung Vũ Thần chỉ có thể buồn bã đi lên bậc thang.

Ngay khi cô đứng đứng vào vị trí, chờ mình được nhận bằng khen thì cuối cùng cửa chính mở ra.

"A. . ." Trương Văn Châu, Thái Vi Huyền và Trang Nhã Phân len lén khẽ kêu.

Qua ánh sáng mờ tối của hội trường, một người đàn ông cao lớn mặc tây trang màu đen, đang cầm một bó Tulip màu tím, bước chân vững vàng đi tới, cho đến khi đứng gần sân khấu mới dừng lại.

Anh ngẩng đầu lên, trên mắt vẫn đeo kính, ánh mắt cũng không ngừng nhìn Chung Vũ Thần trên bục.

Đại ca! Anh đã tới, cuối cùng anh đã tới rồi! Cô chỉ nhìn qua đã nhận ra anh, giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, cái người vững vàng như núi, khi thể tung bay như gió lập tức khiến cho tim cô đập thình thịch.

Thoáng chốc hốc mắt cô dâng lên hơi nước, cho dù tầm mắt nóng bỏng nhưng vẫn không có rời đi.

Anh. Cái phần thưởng này vì anh mà cố gắng có được, phần vinh dự này cô chỉ muốn chia sẻ cùng anh, đây chính là một tâm nguyện nho nhỏ mà ông trời đã cho cô có được.

Cảm ơn, cảm ơn tất cả!

Sau khi nhận thưởng, Chung Vũ Thần cùng các bạn học theo thứ tự đi xuống sân khấu, Lương Sùng Nghị đang đứng ở một bên, đưa bó hoa xinh đẹp cho cô, cô ngẩng đầu không nói gì, anh cũng cúi đầu không nói, cứ như vậy yên lặng nhìn nhau.

Chung Vũ Thần trở lại chỗ ngồi, sau khi phát hết các phần thưởng, thì các bậc thầy và học sinh phát biểu cảm nghĩ, cuối cùng, toàn thể đứng dậy và hát bài ca tốt nghiệp.

Và rồi, họ đã tốt nghiệp.

Chương 4: Chương 4

Sau khi tan cuộc, nhóm tập năm tập ba sinh viên tản đi, hoặc là ôm hoa, hoặc là lau nước mắt, hoặc là lưu luyến không rời nhìn lại mọi thứ, tóm lại, buổi lễ tốt nghiệp đã kết thúc.

Lương Sùng Nghị đi tới trước mặt Chung Vũ Thần, hai người cùng nhau nhìn đám đông dần dần cách xa, bên trong hội trường từ âm ỉ biến thành yên tĩnh, nhân viên vệ sinh đã bắt đầu làm việc dọn dẹp, còn mấy chữ trên màn vải "Buổi lễ tốt nghiệp lần thứ ba mươi" cũng bị xé bỏ.

"Thật yên tĩnh!" Chung Vũ Thần nói.

Lương Sùng Nghị xoa xoa đầu cô, "Em có sao không?"

"Ừm! Chỉ là còn có chút khó tin, mọi thứ lại kết thúc như vậy."

"Chắc chắn trong cuộc sống sẽ có mấy lần như vậy." Trong giọng nói của anh không phải là không có cảm xúc.

Cô gật đầu một cái, "Đại ca, cảm ơn hoa của anh, em rất thích."

"Em thích là được rồi, vừa này thiếu chút nữa là tới trễ, thật xin lỗi."

"Không sao, chẳng qua là buổi tối cũng đừng tới trễ đó!"

"Không đâu, em đi về nghỉ trước đi! Sáu giờ tối tôi ra đón em, "

Anh lại xoa xoa đầu cô.

"Em chờ anh." Chờ anh, chờ anh, vĩnh viễn chờ anh quay đầu lại nhìn em.

Chung Vũ Thần ôm bó hoa Tulip màu tím, giống như ôm người tình của mình.

Từ trước đến nay cô không hề biết, một cô gái ôm hoa đi trên đường, sẽ là chuyện hạnh phúc như vậy, giống như toàn bộ thế giới xinh đẹp nhất, ngọt ngào nhất đều tập trung vào bó hoa này, chỉ cần ôm bó hoa này, là có thể ngăn cản tất cả mọi việc tàn khốc trong thế giới này.

Khi cô đang tỉ mỉ tận hưởng cảm xúc này, đi từng bước từng bước tới cửa nhà thì không ngờ phát hiện có ba vị khách không mời mà đến!

Thái Vi Huyền, Trương Văn Châu và Trang Nhã Phân đang lấy ánh mắt nghi ngờ nhìn cô về phía cô.

"Cậu. Các cậu tới làm cái gì?" Chung Vũ Thần lui về sau một bước.

Thái Vi Huyền có ý thờ dài một cái, "Hết cách rồi, tối nay có một cô bé lọ lem ngốc nghếch muốn đi hẹn hò, đương nhiên là phải có bà tiên tới giúp cô mọi việc rồi!"

"Nhìn tóc cậu này, đây là bộ dạng ngu ngốc gì vậy? Mình mang cả đồng hồ làm tóc tới này." Trang Nhã Phân mở ra cả hộp.

"Cậu".

"Còn có hộp đồ nghề trang điểm!" Trương Văn Châu cười hi hi nói.

"Cậu. Các cậu. Mình không biết phải nói gì hơn. Minh. Cảm ơn!" Chung Vũ Thần cảm động đến rơi nước mắt.

"Đưa ngốc, chúng ta là chị em nhà? Mau mở cửa cho bọn mình đi, chờ cậu mệt chết đi được, còn không bung đồ uống lạnh và bánh ngọt tới phục vụ?" Thái Vi Huyền nhẹ nhàng đánh cô một cái, trong giọng nói lại hàm chứa ý cười.

"Vâng! Đợi chút, Tiểu Thần tôi lập tức bắt đầu chiêu đãi chị gái và mẹ kế!"

Chung Vũ Thần mở cửa nhà ra, hoan nghênh khách quý.

"Cái gì? Chỉ mới nói cậu giống cô bé lọ lem một chút, lại có thể đem chúng mình làm chị gái ngu ngốc và mẹ kế?"

"Được rồi bà tiên khó ưa, còn không mau đi quét sân cho tôi? Nhanh chóng thu dọn lại chỗ này?"

"Oa, không nên đánh mình! Cứu mạng!"

Cả phòng cười đùa vui vẻ, cũng chính là tuổi trẻ thanh xuân.

"Không nên chớp mắt nữa!"

"Nhưng Thật là buồn!"

"Câu cứ như vậy thì mình vẽ mặt làm sao được? Nó đang cản trở đấy! Lại không thể vẽ quá nhỏ, lại không thể vẽ quá to, mà phải vẽ vừa phải!"

"Được rồi, được rồi, cậu nhanh một chút đi!"

Kim đồng hồ sắp chỉ tới sáu giờ, Chung Vũ Thần được bọn họ trang điểm tỉ mỉ, cuối cùng xuất hiện một vớ hình ảnh người đẹp, cô nhìn lại mình trong gương, còn không nhận ra đó là ai.

"Ai da! Mình không thể không bội phục mình, có thể đem con vịt xấu xí biến thành thiên nga xinh đẹp như vậy."

"Cái đó gọi là biến mực nát thành gỗ lành, đại khái là như vậy đó! Xem ra chúng ta thật sự có phép thuật của bà tiên!"

"Cám ơn các cậu, mình. Giống như đang nằm mơ." Chung Vũ Thần hoàn toàn ngây dại.

Lúc này, chuông cửa vang lên, cả người Chung Vũ Thần gần như muốn nhảy dựng lên.

"Mau đi đi! Hoàng tử của cậu tới rồi. Đừng nghĩ rằng mình là cô bé lọ lem, tối nay cậu chính là công chúa đó!"

"Cố gắng lên, không tới mười hai giờ không cho phép quay về."

Chung Vũ Thần hít một hơi thật sâu, cảm ba lô mau trắng lên rồi đi tới cửa, "Ừm Mình đi"

Mở ra cánh cửa này, chính là người mà cô thích nhất, và đây là buổi tối hẹn hò đầu tiên, đối với một cô gái mười chín tuổi thì đó là việc mong đợi khẩn trương chút nào.

"Cạch!" Cánh cửa được mở ra.

Chung Vũ Thần đi ra cửa nhà, một người đàn ông mặc quần áo màu đen đang đứng ở ngoài sân, đưa lưng về phía cô, nhìn về nơi xa.

Sau đó anh quay người lại, giống như đồng tác quay chậm trong phim điện ảnh, từng chút một làm rung động tiếng lòng cô, khe khẽ khắc sâu trong lòng cô.

"Em gái?" Lương Sùng Nghị vẫn đeo kính đen, lấy giọng điệu hoài nghi gọi.

"Đại ca." Cô hiện ra nụ cười xấu hổ.

Mà ba "Bà tiên" trong nhà, tranh nhau núp ở bên cửa sổ nhìn lên một màn này, đã sớm bị nét mặt của Lương Sùng Nghị mà cười té xuống đất!

Cuối cùng một buổi chiều cực khổ của họ cũng đáng giá.

Anh nhìn cô một lúc lâu mới phản ứng lại, "Em , hình như với bình thường. Không giống chút nào. . ."

"Hôm nay em tốt nghiệp, dĩ nhiên cũng phải thay đổi một chút!"

Khóe miệng anh hiện lên ý cười tán thành, "Nói cũng phải, em đã trưởng thành."

Sau khi nói như vậy, anh định vươn tay xoa xoa đầu cô như thường ngày, nhưng lại hạ xuống, "À! Có thể xoa hóng tóc của em mất?"

"Không sao, anh có làm hóng cũng không sao!" Cô cúi đầu chờ anh xoa lại.

Anh do dự hai giây, vẫn sờ lên tóc cô, nhưng lại dịu dàng hơn bình thường.

"Nếu vậy, cô gái xinh đẹp của tôi, em muốn đi chỗ nào?" Anh hỏi.

"Chỉ cần anh mang em theo, thì ở đâu em cũng theo anh." Cô vừa nói giỡn với anh cũng vừa nói ra lời thật lòng.

"Đưa ngọc."

Anh vươn tay ra, để cho cô nắm lấy, chiều cao của hai người cũng cân đối như thế, động tác của hai người cũng phối hợp như vậy, vào giờ khắc này, nhìn bóng lưng của bọn họ giống như một đôi tình nhân, mà không phải là đại ca và em gái

Trên xe, trên radio đang phát bài hát "Đàn ông không nên khiến phụ nữ rơi nước mắt" của Tô Vĩnh Khang, Chung Vũ Thần len lén nhìn Lương Sùng Nghị bên cạnh, không khỏi yên lặng nghĩ xem anh có thể để cô phải khóc không?

Giờ phút này, chỉ ngồi bên cạnh anh, cùng anh ngồi trong một chiếc xe mà thôi, thì cô đã cảm thấy hạnh phúc đến phát khóc.

Lương Sùng Nghị chuyên tâm lái xe, hoàn toàn không biết người bên cạnh đang nghĩ gì.

Trong quán đồ ăn Nhật —— đây chính là nơi họ sẽ đến.

Bà chủ mặc ki-mô-nô thân thiết chào mừng bọn họ, đi qua một đoạn hành lang, bà mở cửa một căn phòng nói, "Đây chính là phòng tình nhân tốt nhất ở đây, là phòng riêng, đối mặt với vườn hoa, là nơi riêng tư, cảnh trí lại rất tốt."

"Như vậy thì làm phiền bà." Lương Sùng Nghị nhấn gọn nói.

"Mời hai người tham khảo thực đơn, từ từ chọn món, tôi sẽ cho người đến ghi thực đơn cho hai người." Sau khi bà chủ rót hai ly trà nóng, mới lễ độ rời khỏi phòng.

Chung Vũ Thần tròn to hai mắt nhìn bốn phía, bình phong cao cấp, lịch sự tao nhã, đồ ăn tin xảo, xem ra tất cả đều vô cùng tốt, giống như là thế giới cổ xưa ưu nhã.

"Muốn ăn chút gì không?" Lương Sùng Nghị cầm thực đơn hỏi cô.

"À? Em không biết!" Cô sững sờ nhìn thực đơn, đây là lần đầu tiên cô tới nơi xinh đẹp như vậy, ngay cả thực đơn cũng giống như tác phẩm nghệ thuật.

"Vây, tôi giới thiệu giúp em." Anh ngồi gần bên cạnh cô, vừa nói vừa giải thích.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi ở đây, có lẽ khoảng cách của bọn họ chỉ còn 5 cm! Đầu óc Chung Vũ Thần choáng váng suy đoán, tối nay cô có xịt nước hoa mùi Hoa Lan, không biết anh đã ngửi thấy chưa? Anh có thích không? Anh sẽ nghĩ như thế nào?

"Thế nào rồi? Quyết định chưa?"

"Em Em cái gì cũng được, nhưng em không dám ăn cá sống."

"Tôi cũng vậy, vậy chúng ta liền gọi phần khác!"

"Vâng. . . Được ạ!" Trên người anh không có mùi nước hoa, nhưng hơi thở đàn ông của anh khiến cho cô say đắm.

Bà chủ lại gõ cửa đi vào, Lương Sùng Nghị lấy giọng điệu trầm ổn gọi bảy tám món ăn, bà chủ liền ghi lại, rồi lại hỏi: "Có muốn uống chút rượu hay không?"

"Không cần." Anh hướng về phía Chung Vũ Thần nói: "Chờ em sinh nhật hai mươi tuổi, tôi sẽ dẫn em tới uống rượu."

"Ừm! Một lời đã định." Chung Vũ Thần mừng rỡ gật đầu, thật tốt quá, ít nhất cô sẽ có lần hẹn hò thứ hai.

Lúc này, điện thoại Lương Sùng Nghị vang lên, "Xin lỗi, tôi tiếp điện thoại một lát." Anh cầm máy lên nói: "Ừm! Đúng là tôi, đã tìm được chưa? Tình huống như thế nào?"

Nhìn gương mặt anh chuyên tâm nói điện thoại, Chung Vũ Thần cảm thấy lời nói bị cắt ngang, giống như một giấc mộng còn chưa có mơ xong đã tỉnh lại, cô chỉ có thể quay đầu nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ. Không bao lâu, phục vụ đã bắt đầu mang thức ăn lên, quả nhiên đầu bếp quán này đều là người nhanh nhẹn, có thể làm ra đồ ăn tươi ngon khiến người ta để ý.

Cuối cùng Lương Sùng Nghị thu hồi điện thoại, hướng về phía Chung Vũ Thần nói: "Nhân lúc còn nóng mau ăn đi!"

Hai người bắt đầu nếm thử món ngon, mỗi một món ăn đều giống như một tác phẩm nghệ thuật, đồ ăn lại còn có nhiều thứ đáng ngạc nhiên hơn.

"Đại ca, ăn tôm đi, em bóc cho anh. "

"Ngao như vậy." Anh mỉm cười, bên trong có chút vui mừng.

"Em vốn rất biết điều mà! Đại ca, hôm nay anh rất bận sao?" Sau khi Chung Vũ Thần cẩn thận bóc hết mấy con tôm, không nhịn được hỏi như thế.

"Có vụ án sắp kết thúc rồi, Dũng Tử và A Lượng đang điều tra, nên bất cứ lúc nào cũng phải liên lạc. Không cần gấp gáp, từ từ ăn đi!"

"Ừm!"

Vừa mới dứt lời, tiếng chuông điện thoại của Lương Sùng Nghị lại vang lên, trên mặt anh hơi áy náy, nhưng vẫn nhận trả lời, "Việc gấp sao? Được, tôi hiểu."

Ước chừng nói ba phút sau, Lương Sùng Nghị mới tắt máy, Chung Vũ Thần nghe thấy hình như có chuyện khẩn cấp! "Sao vậy? Có phải rất quan trọng hay không?"

"Là Thượng Duy gọi tới, cậu ta và thằng nhóc kia đang làm một vụ án khác." Anh giải thích.

Chung Vũ Thần uống một hớp trà nóng, có chút không biết làm sao.

Anh thấy thế liền an ủi cô nói: "Em đừng suy nghĩ nhiều, hôm nay là ngày em tốt nghiệp, mà còn được thị trường khen thưởng, nên nhất định chúng ta phải ăn mừng."

"Cám ơn đại ca, em lấy trà thay rượu kính anh một ly." Chung Vũ Thần nâng ly trà lên nói.

"Đại ca chúc em hạnh phúc." Anh giờ lên nói như vậy.

"Hạnh phúc? Thật giống như em phải kết hôn vậy." Cô không nhịn được cười nói.

"Đại ca hi vọng em tìm được một người thương yêu em, cùng em hạnh phúc lâu dài."

Anh nói rất chân thành.

Đột nhiên Chung Vũ Thần cảm thấy hốc mắt ê ẩm, đối với lời chúc phúc của mình thì cô nên nói gì đây? Hạnh phúc của cô là muốn được ở bên anh mà thôi!

"Cám ơn đại ca." Cô đưa chén đồ sắt vào chén anh, hai người khẽ chạm một cái.

Sau khi nâng chén chúc mừng, bọn họ lại tiếp tục dùng cơm, nói đến những chuyện thú vị ở thám tử tư, nhất là Dũng Tử và A Lượng, nói đến những chuyện cũ ngốc nghếch của họ, đều khiến Chung Vũ Thần cười đến nỗi không dừng lại nổi.

Khi món tráng miệng cuối cùng được mang lên, thì điện thoại Lương Sùng Nghị lại vang lên, anh vừa cầm lên nhìn, chân mày lập tức nhíu lại.

"Có chuyện gì sao?" Chung Vũ Thần có dự cảm xấu.

"Hình như A Lượng và Dũng Tử có phiền toái."

"Có cần tới xem một chút hay không? Em thấy. Tự em về nhà được rồi." Cô cảm thấy có chút buồn lòng, ăn bữa cơm này cũng không phải không vui vẻ, nhưng mà, cảm thấy đại ca cũng không phải ăn với một mình cô, mà với tất cả những người khác.

"Nói gì ngốc vậy? Đương nhiên tôi phải có trách nhiệm đưa em về nhà, nếu không Giới Văn, Giới Vũ sẽ không bỏ qua cho tôi?" Anh cố ý lấy giọng điệu thoải mái nói.

Đối với anh mà nói, chỉ vì có trách nhiệm với cô thôi sao? Chung Vũ Thần chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười.

"Thật ra thì cũng không có việc gì, dù sao chúng ta cũng được ăn cơm với nhau, nơi này lại cách Tây Môn rất gần, em chỉ ngồi một chuyến xe buýt là có thể về đến, vậy nên em có thể tự về nhà, còn có thể thuận tiện đi dạo phố một chút!"

Đại ca lại còn là người bận rộn như vậy, có thể dành chút thời gian đi ăn mừng tốt nghiệp với em, thì em đã rất cảm động rồi."

Cô. Cô đang nói cái gì vậy? Cô căn bản không có ý này, nhưng miệng và tâm trí lại không giống nhau, không có biện pháp ngăn cản sự khó chịu của bản thân. Ôi! Tại sao lại như vậy? Cô thật ghét bản thân mình.

Chỉ là. Nhìn dáng vẻ anh bận rộn nhiều việc, nghe tiếng anh và người khác nói chuyện, cô cũng cảm giác được hình như anh bị phân tâm, không phải hoàn toàn, hoàn toàn ở cùng một chỗ với cô, nếu mà như vậy, cô chẳng khác nào đang cô đơn một mình.

"Em đừng nói như vậy." Đây mắt anh trầm lặng nhìn điện thoại.

"Thôi, em cũng không biết được mình đang nói gì." Cô cúi đầu xuống.

Hết lần này tới lần khác tiếng điện thoại đáng ghét lại vang lên, Lương Sùng Nghị mắng một câu mới nhận máy, "Lại có chuyện gì?"

Anh nghe đối phương nói xong, sắc mặt càng ngày càng khó coi, Chung Vũ Thần không cần đoán cũng biết mọi chuyện sẽ hỏng bét.

Quả nhiên, nghe xong điện thoại, anh lập tức đứng lên nói: "A Lượng và Dũng Tử gặp phải phiền toái lớn, thật sự xin lỗi, tôi nhất định phải đi rồi, tôi sẽ gọi taxi cho em."

"Không cần! Đại ca, anh nhanh đi giải quyết phiền toái đi! Em ngồi tắc xi còn nguy hiểm hơn, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, em tự mình ngồi xe buýt là được rồi, đại ca, anh mau đi đi, đừng chậm trễ thời gian."

"Em" Trong mắt anh cảm thấy có gì đó không thể nói rõ.

"Em thật sự không có chuyện gì, anh phải tin em chứ! Em đã lớn như vậy, chẳng lẽ còn không về nhà được sao?"

Cô cố gắng để mình kiên cường nói, cô biết rõ lúc này mình nên tỏ ra hiểu chuyện, đại ca lại rất thích những đứa trẻ hiểu chuyện, cô sẽ cố gắng làm được.

"Được rồi! Lần này thật sự bởi vì tình huống khẩn cấp, lần sau tôi sẽ bồi thường cho em." Anh cảm hóa đơn lên đi ra ngoài.

"Đại ca, hẹn gặp lại. . ."

Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, "Nhất định sẽ có lần sau, tôi bảo đảm."

Sau một loạt tiếng bước chân vội vàng, cuối cùng bóng lưng của anh cũng biến mất sau hành lang, mà nước mắt của cô cũng không tiếng động rơi xuống.

Con tôm đã bóc vỏ trên bàn vẫn còn nằm yên, không biết tại sao ăn vào không có mùi vị, nhưng mà có thêm nước mắt, thì lại quá mặn.

Đi ra khỏi tiệm ăn, Chung Vũ Thần ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, giống như toàn bộ mây đen đều tụ tập tới đây, chỉ lát nữa sẽ có một cơn mưa rơi xuống.

Quả nhiên, đi về phía trước bảy bước, thì cơn mưa rơi xuống

Trong ba lô của cô có một cái ô, cô chậm rãi lấy ra, nhưng không muốn che ô, vì vậy, cô đưa cái ô cho một cụ già ven đường, vì cụ già đó sẽ cần nó hơn.

Tây Môn ban đêm, vẫn là đường phố quen thuộc, nhìn quán Nghê Hồng bị một tầng mưa bụi rơi xuống, lại làm cho cô có một cảm giác tha hương, đúng vậy, cô đang đi lang thang.

Dường như cô không ý thức mà vẫn đi về phía trước, cũng không quan tâm mình đang đi đâu, bởi vì, cô không có một phương hướng xác định.

Tại sao người đi trên đường đều phải trốn dưới mái hiên? Thật ra thì nước mưa rất lạnh, cũng rất thoải mái, nhất là nước mắt có thể từ ý rơi, mà lại có thể gạt rửa đáy lòng nóng như sắt bỏng.

Cái gọi là yêu này, giống như khiến người ta vui sướng gấp trăm lần, lại khiến khổ sở gấp 1000 lần.

Cô cười ngậy ngô với mình, cũng biết mình bị bệnh điên từ ba tháng trước, kể từ khi cô gọi một tiếng "Đại ca", nên vẫn không bao giờ tốt hơn.

Nước mưa an ủi cô, như muốn rửa sạch trí nhớ đáng ghét, lưu lại một chút đơn thuần nhất.

Cô đi về phía trước, bước vào một con hẻm nhỏ, không cần thận ngã xuống, cả người ngồi dưới đất, nước bùn bắn tung tóe toàn thân.

"Ha ha. Lần này thật sự biến thành cô bé lọ lem rồi. . ." Cô che mặt lại, vừa khóc vừa cười.

Chiếc váy màu trắng dính phải nước bùn lấm bẩn, giống như một màu sắc bụi đời.

Sau đó, cô ngẩng mặt lên, mặc cho nước mưa rơi xuống, cảm giác nước mắt nóng bỏng từ từ biến thành lạnh lẽo, nhiệt độ trái tim cũng hạ xuống không độ.

Ven đường có một con chó nhỏ kêu rú, hình như không tìm được đường về nhà, bộ lông màu trắng của nó trong mưa cũng biến thành màu nâu.

"Ngaoan. . . Chó con tới đây." Chung Vũ Thần gọi nó lại.

Con chó nhỏ giống như tìm được đồng bạn, cái chân nho nhỏ bước tới trước mặt cô, kêu ư ử tìm kiếm sự ấm áp.

Chung Vũ Thần ôm lấy nó, nhẹ nhàng an ủi, "Chúng ta đều giống nhau, đều không có ai cần. Nhưng không sao. Tao có thể cho mày sự ấm áp. Nếu như mày chịu nghe tao nói. Như vậy tao sẽ rất vui mừng. Bởi vì ít nhất tao còn có thể sưởi ấm cho mày."

Ở nơi này ban đêm, nước mưa rơi tí tách, trong hẻm nhỏ yên tĩnh, sẽ không có ai phát hiện có một cô gái ôm một con chó nhỏ, cùng nhau sưởi ấm, cùng nhau nói chuyện.

Ngày mười sáu tháng sáu, thời tiết đang trong xanh bỗng nhiên mưa to.

Tôi gần như sắp trở thành một cô công chúa, thế nhưng lại không phải nữa.

Tôi hi vọng toàn bộ tín hiệu trên thế giới này đều bị cắt đứt, tất cả điện thoại, máy vi tính, TV, radio, ra đa, vệ tinh đều bị nổ tung, sau đó, tôi có thể ăn một bữa cơm yên ổn với đại ca.

Nhưng mà không thể nào, cho nên giấc mộng làm cô bé lọ lem của tôi đã kết thúc.

Hôm sau, có lẽ ông trời thích trêu đùa, hôm nay là một ngày tươi đẹp.

"Tiểu Thần, đồng hồ báo thức của em vang lên đã lâu rồi, xin em tắt nó đi được không?"

Mới sáng ra, Chung Giới Vũ liền bị tiếng chuông sát vách đánh thức, tâm tình quả thực không tốt chút nào.

Nhưng trong phòng của Chung Vũ Thần lại không có bất kỳ tiếng động nào.

"Tiểu Thần, em ngủ như chết à? Đồng hồ báo thức mà còn kêu nữa thì anh sẽ điên mất." Chung Giới Vũ thực sự không còn kiên nhẫn.

Chung Giới Văn ngáp dài đi ra khỏi phòng, "Rốt cuộc thì con bé xảy ra chuyện gì vậy? Nó luôn luôn dậy sớm đi làm mà."

"Em cũng không biết! Thật là không hiểu được."

Chung Giới Văn dùng sức gõ vài cái lên cánh cửa, rồi nói vào trong, "Tiểu Thần, bọn anh muốn đi vào, có cái gì khó coi thì mau che lại nhanh lên, đừng có mà dọa người!"

Sau khi cảnh cáo như vậy, Chung Giới Văn liền mở cánh cửa ra, vừa nhìn vào, hai anh em bọn họ đều ngây ngẩn cả người!

Trên mặt đất có ném một cái váy bị nhuộm thành màu nâu, một con chó không biết là màu gì đang ngủ ở mép giường, chung quanh đều là nước đọng, ướt hết cả thảm lông.

Mà người mặc đồ ngủ nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy chính là em gái của họ!

"Tiểu Thần, em làm sao vậy?" Chung Giới Văn tiến lên phía trước, vừa sờ lên làn da Chung Vũ Thần, liền cảm thấy cực kỳ nóng bỏng.

"Đại ca, xem ra con bé không thoải mái thì phải!" Chung Giới Vũ cũng luống cuống.

"Nó sốt rồi, nhanh đi lấy xe, chúng ta phải đưa nó đi bệnh viện ngay!"

"Vâng? Em đi ngay." Chung Giới Vũ chạy như bay ra ngoài.

"Tiểu Thần, em làm sao lại biến mình thành ra như vậy? Ôi trời ơi!!!" Chung Giới Văn dùng ga trải giường quấn lấy người Chung Vũ Thần, nhanh chóng ôm cô lên, vội vàng chạy ra cửa.

Mà Chung Vũ Thần cũng không có trả lời vấn đề của anh.

Tám giờ ba mươi phút, Chung Vũ Thần vẫn chưa xuất hiện ở thám tử Long Bàn.

Đây là chuyện trước nay chưa từng có, từ khi cô nhận việc tới nay, luôn luôn chăm chỉ, càng không có chuyện đi trễ.

Ngón tay Lương Sùng Nghị không ngừng gõ lên mặt bàn, cho thấy sự thiếu kiên nhẫn và sự lo lắng của mình.

Thiếu kiên nhẫn chính là anh không có cà phê uống, sự lo lắng chính là người pha cà phê đã làm sao?

Lần lo lắng trước đó là lúc nào? Anh gần như không nhớ được, dù sao, bây giờ anh lại cực kỳ lo lắng!

"Reng reng!" Tiếng chuông điện thoại trên bàn đột ngột kêu lên.

Lương Sùng Nghị nhanh chóng bắt máy, nhận ra giọng nói của đối phương, "Này! Giới Văn? Tiểu Thần sao vậy? . . .

Tin tức truyền đến từ đầu điện bên kia khiến cho anh tạm ngừng hô hấp, "Tôi. . . Tôi lập tức tới ngay."

Thậm chí quên cả cúp điện thoại, anh liền nắm lấy áo khoác, rồi chạy ra ngoài, ngay cả cửa thám tử cũng không đóng lại, cứ chạy thẳng ra xe như

vậy, lái về phía bệnh viện bằng tốc độ nhanh, so với lần tra án còn liều mạng hơn.

Về phần nguyên nhân, trước mắt. Anh không muốn nghiên cứu.

Tám giờ năm mươi phút, trên người Dũng Tử và A Lượng đều là vết thương, mệt mỏi kiệt sức, buồn bã than thở đi vào công ty.

"Quái lạ, tại sao không có cà phê để uống?" Mí mắt Dũng Tử cũng không mở ra được mà nói.

Lúc này Trịnh Lập Minh cũng đi vào cửa, kinh ngạc hỏi: "Dũng ca, Lượng ca, các anh đã xảy ra chuyện gì vậy?"

A Lượng đau lưng ngồi vật ra ghế sa lon, giải thích nói: "Tối hôm qua đi theo dõi, đối tượng mà người phụ nữ kia ngoại tình là xã hội đen, sau đó hai chúng tôi bị phát hiện, xem chút nữa là bị ném xuống sông Hoàng Hà, cũng may đại ca chạy tới giải vây giúp chúng tôi, nếu không hôm nay cậu đã không thể nhìn thấy chúng tôi rồi."

"Tối hôm qua? Chuyện xảy ra lúc nào?" Trịnh Lập Minh nhớ tới hôm qua Chung Vũ Thần có hẹn với đại ca!

"Đại khái 7, 8 giờ gì đó! Làm sao vậy?" A Lượng hỏi.

"Hả. Không có gì, khi đó em ở đây tra vụ án khác cùng Duy ca!" Trịnh Lập Minh nhớ lại, Duy ca còn gọi mấy cuộc điện thoại cho đại ca, nhất định cuộc hẹn của Chung Vũ Thần đã bị quấy rầy rồi.

Trải qua làm việc cả đêm, trái lại, Hậu Thượng Duy vẫn phóng khoáng như thường ngày, toàn thân mặc tây trang màu xám, đi vào phòng làm việc hỏi: "Ồ! Hương vị cà phê nghênh đón thường ngày đâu rồi?"

"Không biết, hình như con bé nghỉ việc?" Dũng Tử xua tay nói.

"Điện thoại trong phòng làm việc đại ca cũng không cúp máy." A Lượng tỉnh mắt phát hiện.

"Thiệt là, đại ca cùng em gái đều không thấy đâu, chắc chắn không phải chuyện tốt?" Hậu Thượng Duy cười khổ.

Mọi người nghị luận âm ỉ, chỉ có Trịnh Lập Minh có vẻ trầm mặc, bởi vì, cậu mơ hồ có thể đoán ra chuyện gì xảy ra tối qua, hơn nữa, nhất định lúc này đại ca đang ở cùng với cô ấy.

"Két!" Tiếng phanh xe chơi tai vang lên, Lương Sùng Nghị vừa xuống xe liền vọt vào bệnh viện, gặp ngay hai anh em Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ ở hành lang.

"Giới Văn, Giới Vũ, Tiểu Thần không có sao chứ?" Lương Sùng Nghị dùng sức nắm lấy tay bọn họ.

"Đại ca?" Lần đầu tiên Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ nhìn thấy đại ca hoảng hốt như vậy, khiến hai người bọn họ sững sờ một chút.

"Rốt cuộc làm sao vậy? Mau nói cho tôi biết?" Lương Sùng Nghị vội vã hỏi.

Chung Giới Văn vội vàng nói: "Bác sĩ nói con bé bị sốt nặng, khí quản có hiện tượng sưng lên, có khả năng sẽ chuyển thành viêm phổi nhẹ, cho nên phải nằm viện quan sát, điều dưỡng mấy ngày."

"Rốt cuộc. Tại sao lại có thể như vậy?" Lương Sùng Nghị lắc đầu một cái, cự tuyệt sự thật này.

Chung Giới Vũ giải thích: "Sáng hôm nay khi chúng tôi phát hiện con bé, nó đang nằm run rẩy trên giường, sắc mặt tái nhợt như ma vậy, bên cạnh thì ném một cái váy đã biến thành màu bùn rồi, nó còn lợm về một một con chó nhỏ, chúng tôi cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì?"

Chung Giới Văn cũng nói: "Mới vừa rồi nó đã tỉnh lại một lát, chúng tôi có hỏi nó làm sao? Thì nó cũng không chịu nói gì, mà bình thường nó rất nghe lời đại ca, có lẽ đại ca có thể đi nói chuyện với nó, bảo nó đừng ngu ngốc dầm mưa như vậy nữa."

Lương Sùng Nghị thả lỏng nắm đấm, buông ra lại nắm chặt, "Đây là lỗi của tôi, tối hôm qua tôi đi ăn mừng tốt nghiệp với con bé, mời nó đi ăn cơm, kết quả Dũng Tử và A Lượng gặp chuyện không may, tôi không thể làm gì khác hơn là chạy tới giải quyết, vì vậy không có đưa con bé về nhà. Nhất định trên đường về nhà đã bị mắc mưa, hôm nay mới phát sốt thành như vậy."

Chung Giới Văn nhủ mảy, "Không thể nào! Lúc nào con bé cũng mang theo ô."

Chung Giới Vũ cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, "Hơn nữa nó có thể tránh mưa mà! Hoặc là tới cửa hàng tiện lợi mua một cái ô là được, tôi thấy nhất định trong lòng nó có chuyện gì đó!

Những đứa bé này, chúng ta thật sự không hiểu nổi."

"Không cần nói nữa, tóm lại tôi sẽ chăm sóc con bé, " Lương Sùng Nghị đưa ra ý định nói.

Chung Giới Vũ thở dài, "Không thể làm gì khác là làm phiền đại ca rồi, hiện tại tôi phải trở về chăm sóc con chó nhỏ kia, không biết nó làm loạn căn nhà ra sao nữa, không ngờ được một ngày nghỉ lại thành như vậy!"

Chung Giới Văn tấm tắc nói: "Đại ca, thật xin lỗi, hôm nay tôi có công trình nhất định phải đi giám sát, cho nên đành phải nhờ anh rồi, tôi sẽ tới muộn một chút."

"Các cậu đi làm việc đi! Cứ giao con bé cho tôi." Nói đến đây, trong mắt Lương Sùng Nghị trầm ổn hơn.

Sau khi nói lời tạm biệt, Lương Sùng Nghị vẫy tay với bọn họ, liền đẩy cửa đi vào phòng bệnh.

Trên giường bệnh, Chung Vũ Thần còn đang nhắm mắt ngủ mê, cổ tay cô còn đang chườm nước, sắc mặt tái nhợt, mất đi tinh thần hăng hái, trên má còn có thêm vệt nước mắt.

Anh ngồi xuống bên giường, đưa tay xoa lên tóc cô, giống như muốn khẳng định cô còn sống, ngón tay sờ lên mặt cô, từ từ cảm nhận nhiệt độ da thịt cô, cuối cùng mới nhẹ nhàng xoa đi vệt nước mắt kia.

"Tiểu Thần. . . Tiểu Thần." Mỗi một tiếng anh gọi lên như là tiếng thở dài, một tiếng thở dài đau lòng và bất lực, vừa sâu vừa nặng như vậy, cuối cùng từ từ bao quanh Chung Vũ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Theo Dõi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Chung Vũ Thần mơ một giấc mơ, trong mơ có một nàng tiên cá sống ở dưới đáy biển xanh, từng đàn cá nhỏ và rặng san hô vây quanh nàng, vậy mà nàng không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn về phía hoàng tử mà rơi nước mắt.

Khi cô mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt Lương Sùng Nghị, thì cảm thấy như một vùng nước sâu.

"Đại ca." Giọng nói của cô có chút khàn khàn, gần như muốn mất tiếng.

"Em cảm thấy như thế nào? Có khó chịu chỗ nào không?" Anh lập tức tiến lên hỏi.

Cô lắc đầu một cái, khiến anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng tính khí của anh lại trở nên nóng nảy, liền mở miệng mắng: "Không phải em đã đồng ý với tôi là có thể tự chăm sóc mình sao? Tại sao không có ngoan ngoãn về nhà? Tại sao lại gặp mưa trên đường? Nếu như em xảy ra chuyện gì, thì tôi phải ăn nói với Giới Văn, Giới Vũ thế nào đây?"

"Em." Cô nhìn anh một lúc, định mở to miệng nói gì, nhưng rồi lại đóng miệng lại.

Anh nắm chặt nắm đấm, cho thấy nội tâm anh rất nóng nảy, "Rốt cuộc em đang nghĩ gì? Nhất định phải ngược đãi mình như vậy mới vui sao? Em có biết mình đã khiến bao nhiêu người lo lắng hay không? Em cũng đã tốt nghiệp, cho nên càng phải trưởng thành hơn mới đúng! Nếu như em gọi tôi một tiếng đại ca, thì cũng không nên để tôi lo lắng như vậy, mà phải cho tôi thấy đáng về người lớn, có hiểu hay không?"

Chung Vũ Thần liền quay người đi, vùi mặt vào trong gối, cũng không thèm nhìn anh một cái, cả người run lên.

Nếu như anh chỉ muốn nói với cô những điều này, thì cô chẳng có gì để nói?.

Nhìn bộ dạng cô thế này, anh liền buông lỏng nắm đấm, về mặt không biết làm sao, "Em gái. Nói chuyện với anh đi."

Sau một hồi im lặng, cô mới nhỏ giọng nói ra: "Em sẽ không gây phiền toái cho anh. Từ nay về sau, nhất định em sẽ chăm sóc cho mình, sẽ không làm anh phải khó xử nữa, anh có thể đi được rồi. Coi như em có gặp vấn đề khó khăn, cũng sẽ không đi tìm anh nữa."

"Em biết tôi không có ý này mà. . ." Anh không tiếng động mắng mấy câu, nhưng mà lại nói với mình.

"Mau tránh ra, em không cần anh lo. . . Em chỉ cần có hai người anh Giới Văn, Giới Vũ. Chứ không cần một người như anh."

"Nói cho tôi biết, đây không phải là lời thật lòng của em." Giọng nói của anh trầm xuống.

Cô cũng biết mình nói quá nặng lời, thế nhưng lúc này lại muốn dạy cô biết lỗi thế nào "Dù sao em cũng chưa trưởng thành. Chỉ biết khiến anh lo lắng. Nếu như vậy, anh cần gì phải tự tìm phiền phức."

"Đưa ngón, không phải là tôi không muốn quan tâm em, tôi chỉ hi vọng em có thể quý trọng bản thân."

"Em không muốn nghe. . . Em không muốn." Nói đến đây, cô đã nghẹn ngào không nói nên lời.

"Em gái." Anh vươn tay sờ lên tóc cô.

Ở nơi này im lặng trong chốc lát, chỉ có tiếng cô khóc bức nức, chỉ có tiếng anh thở dài, hai người giống như một đôi tình nhân đang cãi vã, nhưng tại sao? Chung Vũ Thần mê muội mà nghĩ, tại sao đối với nhân vật tình nhân, bọn họ chỉ có thể diễn cảnh cãi vã, mà lại không thể diễn các tình tiết ngọt ngào.

Cuối cùng, anh xoay bả vai cứng nhắc của cô lại, cầm khăn giấy lên — thay cô lau khô nước mắt.

Bàn tay thật dịu dàng, cô lại càng muốn khóc hơn, tối hôm qua cô muốn nắm đôi tay này biết bao nhiêu, tại sao lại không thể có được?

"Chúng ta không cần cãi vã được không?" Giọng điệu của anh giống như an ủi người yêu của mình.

Ánh mắt của cô hồng hồng, nhìn anh một cái, lại muốn làm khó anh hơn, "VẬY."

Anh nói lý do đi. . ."

Ồi! Đây thật sự là lời kịch cãi vã của một đôi tình nhân! Lương Sùng Nghị cũng á khẩu không trả lời được

"Bởi vì em phải điều dưỡng tốt thân thể, tôi mới có thể yên tâm, vì tôi không muốn mình phải áy náy?"

"Vì sao?" Cô lại hỏi.

Anh hít sâu một hơi, "Em đang ép tôi đấy? Nếu như em thật sự muốn như vậy, tôi cũng vậy không còn cách nào."

"Nói như anh thật giáo hoạt, " Cô cắn cắn môi dưới, mới miễn cưỡng nói: "Được rồi!"

Cuối cùng tảng đá trên vai cũng rơi xuống, anh khẽ mỉm cười, "Lúc này mới ngoan, chờ sau khi em tốt lên, đại ca sẽ mua bộ đồ mới cho em, em muốn mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, tất cả cứ quẹt thẻ của tôi là được. Đại ca cũng sẽ mang con chó nhỏ của em đi gặp bác sỹ thú y, mua thức ăn động vật, mua xích chó cho nó, sau đó mang nó đến chơi với em, như vậy em sẽ thấy vui vẻ một chút?"

"Vâng." Bởi vì bị dụ dỗ như vậy, mà cô liền không tự chủ gật đầu một cái.

"Vậy cũng đừng khóc nữa, cười một cái, gọi tôi một tiếng đại ca đi."

"Đại ca." Cô mềm mại kêu lên, chưa bao giờ dùng giọng nói làm nũng như vậy.

Anh lại lại xoa xoa đầu cô, "Đây mới là em gái đáng yêu của tôi."

Giờ phút này, quan hệ của bọn họ lại trở về đại ca và em gái,Ồi! Trò chơi vừa mới tiến triển được một bước, thì lại quay về điểm xuất phát rồi.

Ngày mười bảy tháng sáu, mưa đã tạnh.

Tôi ở trong bệnh viện rất yên ổn, nghĩ tới mọi việc cũng sâu sắc hơn.

Yêu thương làm cho người ta trở nên tham lam, càng muốn có được nhiều hơn. Cũng làm cho người ta trở nên hào phóng, muốn được cho đi nhiều hơn. Khi muốn nhận đối phương sẽ cho sao? Khi muốn cho đối phương sẽ nhận sao?

Em đối với anh có phải là vừa có lòng tham không đáy, vừa rất hào phóng không. Muốn cho quá nhiều cũng muốn nhận lại quá nhiều?

Vấn đề là đại ca cho rồi có thể tốt hơn sao?

Ồi! Ban đêm trong bệnh viện không nên an tĩnh như vậy, vì vậy tôi không muốn nghĩ quá sâu nữa.

Nằm trong bệnh viện khoảng một tuần, có thể coi là thời gian Chung Vũ Thần vui sướng nhất, cũng không biết phải làm sao nhất.

Lương Sùng Nghị đối với cô cực tốt, vô cùng thương yêu, giống như là muốn cung chiều cô lên trời vậy, mỗi lần đều mang đến một đồng quà tặng kinh ngạc, gần như nhét đầy cả phòng bệnh, hơn nữa ngày ngày đều tặng một bó to hoa tươi, khiến Chung Vũ Thần cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Con chó nhỏ cũng đã được tắm rửa sạch sẽ, bị nhốt trong lồng mang đến cho Chung Vũ Thần chơi đùa.

"Thật đáng yêu!" Chung Vũ Thần không nghĩ rằng con chó nhỏ này xinh đẹp như vậy, chẳng qua người khác không nhìn ra mà vứt bỏ nó.

"Em muốn đặt tên gì cho nó?" Lương Sùng Nghị hỏi.

"Ừ. Liên kêu nó là đại ca đi." Chung Vũ Thần cố ý nói như vậy.

"Được đó! Cái tên này rất oai phong! Vậy chúng ta có thể xoa xoa đại ca, massage đại ca, đá đá đại ca." Dũng Tử lập tức giơ hai tay tán thành.

A Lượng cũng cho là đúng, "Hon nữa nếu không ăn hết đồ ăn có thể ném cho đại ca ăn, còn có thể gọi đại ca đi nhặt xương, ha ha ha! Nghĩ đến thôi cũng rất khoái trá."

"Hai người các cậu đến bệnh viện mà chỉ biết ăn, tôi có thể tha thứ cho các cậu, thế nhưng, nói lời không nên nói thì không thể tha thứ." Lương Sùng Nghị lạnh lùng lườm bọn họ một cái, Dũng Tử và A Lượng vội vàng cúi đầu ăn Hamburg.

"Em gái, đổi lại tên đi!" Lương Sùng Nghị cúi đầu khuyên cô.

"Mặc kệ! Em nhất định phải gọi nó là đại ca." Chung Vũ Thần kiên trì nói, cô giống như một đứa bé bị làm hư, bởi vì đại ca hại cô thành như vậy.

"Tại sao?" Anh thật sự không hiểu nổi lòng của phụ nữ.

"Bởi vì em muốn đại ca ở cùng với em mỗi ngày, chỉ có như vậy!" Cô nói xong đúng tình hợp lý.

Lương Sùng Nghị đành cười lác đầu, "Thật hết cách với em, hiện tại em là bệnh nhân, em là lớn nhất, tất cả đều nghe theo em."

"Cám ơn đại ca!" Chung Vũ Thần nở một nụ cười thiên sứ.

"Ngoan." Anh xoa xoa tóc cô.

"Từ khi tôi biết đại ca tới nay, hình như rất ít khi thấy đại ca để mặc người ta quyết định như vậy!" Đột nhiên Hậu Thượng Duy đứng xem một bên nói như vậy.

Lương Sùng Nghị hình như bị người ta nhìn thấu, thân thể cứng đờ, thu tay lại, giải thích nói: "Có quan hệ gì sao? Chỉ vì tôi có mỗi một cô em gái!"

Lại nữa, Chung Vũ Thần im lặng than thở trong lòng, chỉ cần mỗi lần anh đối tốt với cô, thì sẽ đặc biệt thanh minh, nói đây là quan hệ giữa anh trai và em gái, khiến cho cô vừa vui vẻ vừa không biết làm sao.

"Thật sao? Thật là hiếm thấy!" Hiên nhiên Hậu Thượng Duy cũng không chấp nhận.

"Đúng rồi, tôi còn có việc muốn thương lượng với cậu, chúng ta ra ngoài đi." Lương Sùng Nghị đứng lên, sắc mặt không vui vẻ lắm.

Hậu Thượng Duy không thêm đề ý, vẫn huyýt sáo, đi theo anh ra ngoài.

Dũng Tử cắn hết cái Hamburg, xoa xoa bụng mình rồi nói với A Lượng: "Tôi vẫn còn đói!"

"Quả nhiên là anh em tốt của tôi, tôi cũng đang muốn nói câu này! Đi, chúng ta lại đi mua." A Lượng vỗ vỗ bả vai Dũng Tử, cũng đi theo ra ngoài.

Thoáng chốc, trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại có Chung Vũ Thần và Trịnh Lập Minh.

"Tiểu Thần, có phải đêm hôm đó cô và đại ca bị quấy rầy khi ăn cơm hả?" Cuối cùng Trịnh Lập Minh cũng có cơ hội hỏi.

"Ừm!" Chung Vũ Thần nhớ tới vẫn còn có chút đau lòng, than thở nói: "Sau khi đại ca đi, tôi đi bộ một mình thì gặp mưa, nên biến thành như bây giờ."

"Thật là đáng tiếc, cô đã mong đợi lâu như vậy! Đêm đó tôi và Duy ca cũng làm nhiệm vụ, cho nên cũng gọi mấy cuộc điện thoại cho đại ca, cộng thêm tình trạng của Dũng Tử và A Lượng, đại ca không thể không đi giải quyết, cô cũng không cần quá để ý."

"Ừm! Đó cũng là chuyện không thể làm khác!" Cô chỉ là một cô em gái, nên phải làm thế nào đây đây?

"Thế nhưng, có lẽ cô có thể hóa nguy thành tốt, hình như đại ca còn tốt hơn đối với cô trước kia!"

"Chỉ là đền bù mà thôi? Bởi vì tôi âm ỉ một trận với anh ấy, cho nên hiện tại anh ấy cũng rất quan tâm tới tôi! Đúng rồi, gần đây cậu và Duy ca thế nào rồi? Hai người sống chung lâu ngày như vậy, chắc chắn sẽ có một chút tiến triển chứ?"

Nói đến đây, trên khuôn mặt đẹp đẽ của Trịnh Lập Minh nổi lên đồ ửng, nói chuyện cũng bắt đầu lấp bắp, "Ngày hôm qua khi chúng tôi kết thúc việc theo dõi, muốn chia nhau về nhà."

Hậu, Duy ca. . . Duy ca đột nhiên trừng mắt nhìn tôi một cái, tôi đang muốn hỏi anh ấy thế nào.

Anh ấy liền nói ra một câu không hiểu được."

"Anh ấy nói gì?" Chung Vũ Thần tò mò vô cùng.

"Anh ấy nói. . . Nếu như cậu là con gái thì tốt."

"Oa!" Chung Vũ Thần không nhịn được hét lên, "Ý này không phải là. . . Không phải là nói anh ấy có cảm giác với cậu rồi chứ? Vì vậy anh ấy vô cùng phiền não, cho nên hi vọng cậu là con gái, thế thì mọi thứ đang tốt rồi."

Trịnh Lập Minh xấu hổ ho khan mấy tiếng, "Thật ra thì. Tôi cũng không dám khẳng định nguyên nhân cuối cùng là gì, sau đó lại hỏi anh ấy có ý gì? Thế nhưng anh ấy lại không chịu trả lời, lập tức lái xe rời đi. Nhưng mà. Nhưng mà hình như hôm nay anh ấy không có bình tĩnh như bình thường. Có chút nôn nóng, tôi nghĩ có lẽ anh ấy đã bắt đầu dao động!"

"Tiểu Minh, chúc mừng cậu, cuối cùng đã bước vào giai đoạn thứ nhất." Chung Vũ Thần cũng vô cùng vui mừng thay cậu.

"Con đường tương lai còn xa rất! Hội đồng minh thăm mền chúng ta phải tốt hơn."

Hai người nói xong vui mừng phấn khởi, cánh cửa đột nhiên được mở ra, thì ra là Lương Sùng Nghị và Hậu Thương Duy, xem ra sắc mặt hai người bọn họ cũng không khá thoải mái.

"Này! Nhóc con, đi thôi." Giọng nói Hậu Thương Duy vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng trong mắt lại có một chút cảm xúc không nói ra lời.

"Vâng, Duy ca." Trịnh Lập Minh vội vàng chạy đến bên cạnh Hậu Thương Duy, nhìn giống như một người hầu nhỏ bé.

"Em gái, mau sớm trở lại công ty, tôi rất nhớ cà phê của em." Hậu Thương Duy lên tiếng.

"Tiểu Thần, cố gắng lên đó!" Trịnh Lập Minh nói xong chỉ có hai người nghe hiểu.

"Chung Vũ Thần gật đầu một cái, "Cám ơn mọi người đến thăm em, hẹn gặp lại."

Chờ hai người bọn họ một trước một sau rời đi, Lương Sùng Nghị ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, dùng giọng điệu không quá để ý hỏi: "Em vừa rồi. . . Cùng cậu ta nói những gì vậy?"

"Tiểu Minh?" Chung Vũ Thần nghiêng đầu nói, "Không có gì, chỉ trò chuyện mà thôi!" Cô làm sao có thể nói ra bí mật của Tiểu Minh chứ? Đây chính là chuyện quan trọng!

"Thật sao?" Lương Sùng Nghị không nói gì nữa.

Có lẽ là cảm giác của Chung Vũ Thần, hình như ánh mắt đại ca có chút âm đạm!

Hai mươi ba tháng sáu, trời vô cùng nóng nực.

Tôi đã xuất viện, trở đến nhà, một mớ hỗn độn, hai anh trai của tôi và con chó nhỏ sống rất bề bộn. Nhưng họ rất yêu thích con chó "Đại ca", thật sự làm cho người ta báỉ phục.

Mở quạt máy lên, mùa hè đã tới, tôi mặc quần short và áo cộc tay, con chó nhỏ thì ngủ cạnh chân tôi. Ngày mai tôi lại muốn bắt đầu đi làm, cho dù trong lòng có chút không yên, phức tạp hơn, tôi còn phải pha cà phê cho mọi người uống... một Bình lạnh, một bình nóng.

Hơn nữa, tôi rất nhớ thời gian mỗi sáng cùng uống cà phê với đại ca, cho nên, tôi phải chăm chỉ đi làm.

Thứ hai, từ bảy rưỡi, Chung Vũ Thần đã đến thám tử Long Bàn, đến tám giờ, Lương Sùng Nghị mới bước vào cửa, Chung Vũ Thần liền bung cà phê ra, vẻ mặt tươi cười nói với anh: "Chào đại ca, mời dùng cà phê."

Lương Sùng Nghị sững sờ ở cửa, nhất thời không biết nói gì cho phải.

"Làm sao vậy?" Chung Vũ Thần mở tròn hai mắt hỏi.

"Không có. . . Không có gì, chỉ là. Thật vui mừng khi em trở lại." Anh nhẹ nhàng cười, đáy mắt thâm thiết.

"Đương nhiên em phải trở về, chỉ có em mới có thể pha cà phê ngon như vậy, có phải hay không?"

"Đúng vậy." Anh đi tới bàn làm việc, lấy tài liệu ra xem qua.

Giống như sự yên tĩnh của buổi sáng thường ngày, cô ngồi ở bên cạnh đại ca, vừa lén lút nhìn anh, vừa giúp anh làm việc, như vậy rất hạnh phúc, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ trân trọng.

Đúng vậy, dường như mọi thứ đều không có thay đổi, bọn họ cũng giống như anh trai và em gái mấy tuần trước kia, thế nhưng, ở trong lòng Chung Vũ Thần, càng yêu anh sâu hơn một chút.

Chín giờ, những người khác cũng lần lượt tới thăm từ Long Bàn, cũng bê cốc cà phê quý báu lên, năm lần bảy lượt than thở được uống cà phê ngon là quý báu cỡ nào.

Cứ như vậy, Chung Vũ Thần lại trở về hàng ngũ đó, hoà hợp với mọi người của đại gia đình.

Yên ổn qua hai ngày, trong thăm từ tư đột nhiên rất bận rộn, tài liệu do Dũng Tử và A Lượng đưa tới, hơn nữa về mặt tương đối nặng nề, giống như đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Chung Vũ Thần tìm một cơ hội, lên hỏi Trịnh Lập Minh, nhưng Trịnh Lập Minh cũng không biết được, chỉ biết hình như có liên quan tới đại ca.

Đến lúc tan việc, Lương Sùng Nghị đi ra từ khỏi phòng làm việc, mang trên mặt nụ cười giả vờ nhẹ nhõm, "Hôm nay tôi mời khách, mọi người đi uống thỏa thích đi!"

Trịnh Lập Minh nghe xong mở to hai mắt, "Có thật không?"

"Ồ! Tất cả mọi người cùng đi sao?" Chung Vũ Thần cũng lần đầu thấy đại ca như vậy!

Cả gian phòng làm việc, chỉ có Trịnh Lập Minh và Chung Vũ Thần cảm thấy vui mừng, sắc mặt Hậu Thượng Duy, Dũng Tử và A Lượng là lạ.

"Dĩ nhiên! Mục tiêu chính là quán rượu Indian, hành động nhanh một chút." Lương Sùng Nghị cầm áo khoác lên rồi đi ra cửa.

"Đại ca, chờ chúng em một chút!" Trịnh Lập Minh và Chung Vũ Thần vội vàng cầm túi sách lên, chạy theo phía sau.

A Lượng thở dài, "Hết cách rồi, liệu mình bởi quân tử thôi."

Dũng Tử nhún vai nói: "Nếu đại ca muốn uống say, dĩ nhiên chúng ta phải theo bỏi."

"Không sai, phải đi uống không say không về!" Hậu Thượng Duy cũng cười khở gật đầu.

Trong quán rượu Indian, âm nhạc âm ỉ, tiếng người ồn ào, giống như tất cả yên tĩnh ban ngày đều được thư giãn tại đây, mỗi người cũng thỏa thích trút hết phiền muộn và vui vẻ.

Lương Sùng Nghị ngồi xuống liền gọi ba thùng rượu, còn Dũng Tử và A Lượng thì được giao việc gọi đồ ăn.

"Ba thùng?" Chung Vũ Thần còn tưởng rằng mình nghe lầm, "Uống được hết sao?"

"Em gái, hôm nay đại ca chuẩn bị phải uống say, nhưng mà em cũng không thể uống trộm đó! Phải đợi chăm sóc đại ca mới được." Lương Sùng Nghị xoa lên tóc cô, không bao lâu đã uống xong ly thứ nhất.

"Đại ca, anh thấy vui là được!" Chung Vũ Thần kinh ngạc nhìn anh.

"Tới, giúp đại ca rót một ly."

"Dạ, mời đại ca." Cô ngoan ngoãn rót rượu cho anh.

"Này! Mấy người các cậu cũng ở đây làm cái gì? Uống rượu nhanh lên!" Lương Sùng Nghị quay về phía những người khác nói.

Dũng Tử và A Lượng thấy tình huống này đành phải nói: "Đại ca muốn chúng ta uống..., thì chúng ta không thể kháng lệnh, có phải hay không?"

"Không sai, cạn ly!" Hậu Thượng Duy dẫn đầu nâng ly.

Thế giới ban đêm, phút chốc cộng ly, mỗi người đều coi rượu như nước, mời rượu lẫn nhau, cùng nhau uống rượu, hình như cố ý muốn cho mình say.

"Tiểu Minh, rốt cuộc đại ca làm sao vậy? Mãi sau Chung Vũ Thần mới kiếm được thời cơ đứng ngoài cầu thang hỏi Trịnh Lập Minh.

Trịnh Lập Minh lộ vẻ lúng túng, nhỏ giọng nói: "Duy ca mới vừa nói cho tôi biết, hôm nay Dũng Tử và A Lượng giúp đại ca tra một ít chuyện."

"Chuyện gì? Sao lại khiến đại ca phải uống say?" Chung Vũ Thần nhíu mày.

"Cô cũng biết, trước kia đại ca có một người vợ, nhưng mà đã bỏ chạy hai năm trước.

Hôm nay người chị dâu kia tái hôn, đối tượng lại là cảnh sát trước kia có quan hệ tốt với đại ca, nên tâm tình đại ca cực kỳ nặng nề, mới có thể mượn rượu giải sầu."

Đầu Chung Vũ Thần trống rỗng ba giây, "Thì ra . . . là như vậy! Đại ca. nhất định anh ấy. Rất khó chịu?"

"Mỗi người đều phải có quá khứ, Tiểu Thần, cô nói mình thích đại ca, nên cũng phải tiếp nhận quá khứ của anh ấy."

"Ừ, tôi biết rồi, tôi chỉ là . . Có một chút bị đá kích, hơn nữa quan trọng nhất là, tôi không biết phải làm thế nào. Mới có thể khiến cho tâm tình đại ca tốt hơn?"

"Hãy vào giúp anh ấy đi! Hiện tại anh ấy cần cô làm bạn."

"Tôi biết rồi, cảm ơn cậu."

Chung Vũ Thần trở lại chỗ ngồi, nhìn thấy đại ca đã ngà ngà say, "Đại ca, anh ổn chứ?"

"Tôi không sao!" Anh cười say xin như vậy, tóc trên trán rũ xuống, có vẻ tương đối trẻ hơn, cũng tương đối ngây thơ, "Em mới vừa đi đâu vậy?"

"Em đi rửa tay mà thôi!" Cô bình thần đáp.

"Không thể chạy mất nhé! Hôm nay nhất định đại ca phải uống rượu say, nên em phải chăm sóc đại ca thật tốt."

"Em biết rồi mà! Đại ca không tin em sao?"

"Ha ha." Anh sáng khoái cười to, lại xoa xoa đầu cô, "Tôi không có uống phí thương yêu cô em gái này, Được! Dựa vào điểm này, cho tôi thêm một ly."

"Đại ca, anh uống rất nhiều rồi!" Cô thật sự không muốn thay anh rót rượu nữa.

"Không cần gấp gáp, đại ca còn chưa có say!" Anh tự hào nói.

Chung Vũ Thần lặng lẽ thở dài một hơi, nếu như vậy mới có thể khiến đại ca quên đi buồn phiền, thì cô cũng chỉ có thể để cho anh uống thỏa thích.

Không biết đã qua bao lâu, Chung Vũ Thần giơ tay lên nhìn đồng hồ, thế nhưng đã hơn mười một giờ, Dững Tử và A Lượng cũng đã say khướt một bên, thậm chí bắt đầu ngáy ngủ, mà trong bữa tiệc cũng chỉ còn có Trịnh Lập Minh là tỉnh táo.

Hậu Thượng Duy cũng ngà ngà say, đang cầm một ly rượu, không nói câu nào, cứ nhìn chăm chăm vào Trịnh Lập Minh.

"Tiểu Minh, làm sao bây giờ? Mọi người nên về nhà thôi!" Chung Vũ Thần hỏi.

Trịnh Lập Minh nhìn tình huống này, chuyển sang Hậu Thượng Duy nói: "Duy ca, không phải nhà anh ở ngay gần đây sao? Em nhớ chỉ cần đi bộ khoảng năm phút mà thôi. Không bằng anh mang Dững ca và Lượng ca về nhà, sáng sớm ngày mai cùng tới công ty đi làm, anh thấy như thế nào?"

Hậu Thượng Duy mở cặp mắt mơ hồ ra, hừ một tiếng, "Lúc nào thì đến phiên cậu ra lệnh cho tôi rồi hả?"

"Duy ca, em không phải ra lệnh cho anh, em chỉ đề nghị vậy thôi...anh có chịu không vậy? Lúc này Trịnh Lập Minh giống như đang khuyên đứa trẻ cố tình gây sự vậy."

Hậu Thượng Duy không tỏ ý kiến, chỉ hỏi: "Còn đại ca?"

"Em không uống rượu, em có thể lấy xe đại ca đưa anh ấy về, cũng thuận tiện đưa Tiểu Thần trở về."

"Không được! Đại ca uống say, cậu ta cần phải có người chăm sóc." Hậu Thượng Duy cố ý ngăn cản Trịnh lập Minh.

"Vậy thì không sao, em và Tiểu Thần có thể chăm sóc cho đại ca, anh xem! Anh và Dững ca, Lượng ca đều uống say, vẫn nên nghe lời của em nhan chóng về nhà đi!"

"Ít lời thôi!" Hậu Thượng Duy đột nhiên đứng lên, thân hình hơi nghiêng ngả, Trịnh Lập Minh vội vàng đỡ lấy.

Trong lúc hai người gần nhau như thế, giống như sinh ra một dòng điện, khiến cả người Hậu Thượng Duy tránh xa, hầu kết chuyển động, lại không thoát nên lời.

"Duy ca, mau trở về đi! Đừng làm em lo lắng." Ánh mắt của Trịnh Lập Minh trở nên phát sáng, bởi vì cậu cảm thấy có vật gì đó, hơn nữa, tuyệt đối không chỉ có một mình cậu cảm thấy mà thôi.

Hậu Thượng Duy lại hừ một tiếng, làm bộ như đang lơ đãng, dùng chân đá Dững Tử và A Lượng cho tỉnh, "Mau dậy đi, muốn ngủ thì tới nhà tôi ngủ, đừng ở chỗ này như con chó con."

Dững Tử và A Lượng vừa bị đánh thức, vừa đi theo Hậu Thượng Duy rồi đi, tóm lại là có nơi để ngủ là tốt rồi.

"Duy ca, phải cẩn thận đó! Hẹn gặp lại." Trịnh Lập Minh không quên vẫy tay với bạn họ.

"Được rồi, giúp tôi chăm sóc đại ca cho tốt đi?" Hậu Thượng Duy mắng mấy câu, cuối cùng rời khỏi hiện trường.

Trịnh Lập Minh mỉm cười, xoay người lại nhìn, Lương Sùng Nghị đã sớm say đến thần chí không rõ, cả người ngã ở nằm trên vai Chung Vũ Thần, còn không biết đang nói lảm bảm cái gì?

"Tiểu Minh, đại ca cũng uống say. . ." Chung Vũ Thần đã cố hết sức chống đỡ thân thể Lương Sùng Nghị.

Trịnh Lập Minh cũng rất hài lòng gật đầu một cái, "Như vậy cũng tốt!"

"Há? Cũng tốt?" Chung Vũ Thần không hiểu.

Chỉ là, không bao lâu sau, cô liền hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ki Theo Đuổi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trải qua một phen gắng sức vật lộn, cuối cùng Trịnh Lập Minh và Chung Vũ Thần mới đỡ được Lương Sùng Nghị từ trên xe xuống.

Trịnh Lập Minh chống lấy bả vai Lương Sùng Nghị, Chung Vũ Thần vội vàng tìm lấy chìa khóa mở cửa, lúc này mới mang được Lương Sùng Nghị vào trong nhà.

Vừa vào cửa, Lương Sùng Nghị liền ngã lên ghế sa lon, vẫn đang ngủ mê man.

"Tiểu Thần, cô đi nhìn xem phòng ngủ của đại ca ở đâu?"

"Ừm!" Chung Vũ Thần liền đi tìm, chính là căn phòng rộng lớn.

"Được rồi, tôi sẽ cố gắng một lần cuối cùng." Trịnh Lập Minh hít sâu một hơi, ra sức đỡ Lương Sùng Nghị tới bên giường lớn, để cho anh nằm ngửa trên giường.

"Tiểu Minh, cậu vất vả rồi, thật cảm ơn cậu, nếu không có cậu, tôi thật sự không biết nên làm sao bây giờ."

"Không cần phải cảm ơn đâu, nhiệm vụ của tôi tới đây là hết, tôi phải đi trước."

"Đi trước? Không phải cậu muốn chăm sóc đại ca cùng tôi sao?" Chung Vũ Thần hoảng sợ hỏi.

Trịnh Lập Minh cười cười có chút mập mờ, nắm lấy bả vai Chung Vũ Thần nói: "Tiểu Thần, cơ hội tốt cho hội liên minh thậm chí chúng ta đến rồi, làm sao cô còn không biết nắm chặt lấy? Hiện tại đại ca uống say, dĩ nhiên cô phải một mình ở lại chăm sóc anh ấy, đây chính là thời cơ ngàn năm có một! Nếu bỏ lỡ, sau này sẽ không thể có nữa đâu."

"Nhưng. Nhưng. Tôi." Chung Vũ Thần ngây ngẩn cả người.

"Không có vấn đề gì, yêu chính là không chừa thủ đoạn nào, cô muốn làm gì với đại ca thì cứ làm đi! Thừa dịp anh ấy ngủ mê không tỉnh lại, muốn hôn trộm anh ấy, ôm trộm anh ấy đều được, cố gắng lên đi!" Trịnh Lập Minh nửa đùa nửa thật nói.

"Tôi sẽ không như vậy!" Chung Vũ Thần lập tức đỏ mặt.

"Nói giỡn thôi! Chỉ là nói thật, đại ca rất cần cô làm bạn, cô cứ ở lại chăm sóc anh ấy thật tốt, nói không chừng đây là điều quan trọng khiến tình cảm của hai người phát triển, đương nhiên tôi sẽ không tiện quấy rầy, cô nói đúng không?"

Trịnh Lập Minh vừa nói vừa đi ra cửa, Chung Vũ Thần cũng đi theo cậu, chân thành nói, "Cảm ơn cậu."

"Chớ cảm ơn, chúng ta là bạn bè tốt!"

Sau khi Trịnh Lập Minh rời đi, trong phòng ngủ truyền đến từng hồi tiếng rên rĩ.

Chung Vũ Thần nghe thấy vội vàng chạy vào trong phòng, thì ra là Lương Sùng Nghị đã tỉnh lại, đang ôm đầu kêu đau!

"Đại ca, anh không thoải mái sao?"

"Tôi. Tôi muốn uống nước." Lương Sùng Nghị cau mày nói.

"Chờ một chút!" Chung Vũ Thần vội vàng chạy vào phòng bếp, rót một cốc nước ấm, sau đó cô ngồi xuống bên cạnh anh, đỡ anh ngồi dậy, "Đại ca, uống nước này."

Đầu của anh tựa vào vai cô, mở miệng nói không rõ: "Đút. Đút tôi uống."

Đàn ông uống rượu say càng giống như đứa trẻ, bởi vì từ nhỏ Chung Vũ Thần đã hiểu điều này, cha cô và hai anh trai chính là ví dụ điển hình. Vì vậy cô để cốc nước sát lại môi anh, cho anh uống chậm rãi từng ngụm, nhưng anh vẫn lại bị sặc, và ho khan liên hồi.

"Không cần thận như vậy, thiết là!" Cô nhẹ nhàng vỗ lên lưng anh, để cho anh hô hấp thuận lợi.

Hai phút sau, hô hấp của anh bình thường lại, lại đột nhiên che miệng, vẻ mặt khác thường. "Tôi. Tôi. Muốn nôn"

"Cái gì?" Cô còn chưa kịp phản ứng, liền thấy anh chạy vào phòng tắm, rồi truyền ra tiếng nôn khan.

Chung Vũ Thần vừa đến gần nhìn, phát hiện sắc mặt anh tái nhợt, rõ ràng là rất khó chịu, nhưng mà nôn ra mấy tiếng, rồi lại không thấy nôn ra bất kỳ thứ gì, chỉ là không ngừng buồn nôn.

"Ôi! Thật đáng thương. . . ." Chung Vũ Thần lắc đầu một cái, nhớ tới thời điểm trước kia cha uống rượu say trong lễ mừng năm mới, mẹ đều dùng phương pháp móc họng để giúp ông nôn ra, mặc dù lúc ấy cô nhìn thấy rất khiếp sợ, nhưng mà chỉ cần có thể để người mình yêu thoải mái một chút, thì chẳng có gì là không làm được?

Chung Vũ Thần thật sự không muốn thấy bộ dạng anh khô sở, lời kéo tay anh nói "Đại ca, anh ngồi xôm xuống."

Anh đứng ở trước bồn cầu, vẫn còn bộ dạng mặt ủ mày ê.

Chung Vũ Thần dụ dỗ anh nói: "Nào! Mở miệng ra."

Anh ngoan ngoãn làm theo, lại không nghĩ rằng cô đưa ngón giữa vào trong miệng anh, trực tiếp móc học cho anh, khiến cho dạ dày anh lập tức cuộn lên, "Oe e!" Một tiếng, nôn ra đồ ăn buổi tối.

Chung Vũ Thần không thể nói đây là kinh nghiệm nay mai, nhưng ít ra để anh nôn được, anh sẽ cảm thấy thoải mái một chút là tốt rồi.

Cô dùng cái phương pháp này cho anh nôn 4 đến 5 lần, cho đến khi trong dạ dày anh không còn gì mới dừng lại.

Anh vô lực đứng dựa vào vách tường, đôi tay ôm bụng rên rỉ, cô bình tĩnh ấn nút xả nước, cầm khăn lông ướt lau mặt cho anh.

Lúc này, anh đột nhiên cúi thắt lưng và khóa kéo ra, "Tôi.

Tôi muốn đi tiểu một chút. . ."

Chung Vũ Thần mở to hai mắt, vội vàng xoay người sang chỗ khác —— phi lễ chó nhìn!

Trời! Nhất định anh không biết mình đang làm gì? Nếu ngày mai nói rằng anh ở trước mặt cô làm ra chuyện chật vật như vậy, sợ rằng tự ái mạnh mẽ của anh sẽ khiến anh cảm miêng đậu hũ đập đầu mà chết!

Chờ anh giải quyết xong, Chung Vũ Thần nghe được âm thanh xả nước, bước chân lảo đảo, sau đó anh liền ngã cả người lên người cô, gần như đè cô ngã trên mặt đất.

"Đại ca, anh thật nặng. . ." Cô cười khổ một tiếng, cố gắng kéo anh đến bên giường.

"Phịch!" Giường lòn phát ra tiếng kêu nặng nề, bất lực chịu lấy sức nặng của Lương Sùng Nghị.

"Nóng quá. Tôi nóng quá!" Anh hình như là không chịu nổi loại nóng ran này, chân tay vung về muốn kéo quần áo trên người ra.

"Được, đừng nóng vội, đợi một chút!" Chung Vũ Thần cầm lên điều khiển máy điều hoà, để nhiệt độ đến mức thích hợp, rồi mới bò lên giường, giúp anh một tay cởi áo sơ mi ra.

"Chớ lộn xộn, em giúp anh cởi là được rồi." Cô kéo bàn tay to của anh ra, nhưng bản thân cũng mang theo chút run rẩy.

Sau khi cởi xuống áo sơ mi, cô cầm khăn lông lên lau mồ hôi cho anh, từ khuôn mặt lần xuống dưới cổ, khẽ cắn môi do dự, cuối cùng lần xuống tiếp, nhẹ nhàng cạo qua ngực anh, cơ bụng và cánh tay.

Anh mới hơi yên ổn một chút, lại bắt đầu âm ỉ nói: "Tôi không muốn mặc quần. Cởi xuống! Cởi xuống!"

"Ôi! Đích thực là bộ dạng trẻ con." Cô hết cách với anh, không thể làm gì khác hơn là thay anh cởi giày vớ, quần dài, may mà vừa rồi anh đã tháo dây lưng, nơi khoá kéo phiền toái, bằng không cô còn phải chiến đấu hăng hái một giờ.

Thật vất vả khiến thân thể được giải thoát, anh hình như cảm thấy thư thái một chút, lật người, đưa lưng về phía cô, vùi mặt vào trong gối nằm, xem ra là muốn ngủ rồi.

Chung Vũ Thần còn tưởng rằng anh sẽ vì vậy mà an tĩnh, không ngờ anh lại bắt đầu rên rĩ nói "Nhức đầu. Đầu tôi thật là đau. . ."

"Nơi nào đau?" Cô tiến lên hỏi.

"Nơi này. Nơi này. Còn có nơi này." Hắn lôi kéo tay của cô lần sờ lên trán và cổ anh.

Cô do dự một chút, liền cởi dây buộc tóc sau cổ anh, để cho mái tóc đen hơi dài rủ xuống, sau đó bắt đầu thay anh xoa bóp cần cổ cứng ngắc.

"Như vậy có khá hơn một chút nào không?" Cô nhớ lại mẹ luôn làm như thế cho cha, để cha đỡ đau hơn.

"Đừng có ngừng. Tiếp tục. Tiếp tục." Anh lẩm bẩm.

Chung Vũ Thần mỉm cười, tối nay, cô lại được chứng kiến một đại ca khác lạ, khó có khi xuất hiện bộ dáng yếu ớt như thế, không giống kiên cường mạng mẽ như bình thường, lại có vẻ giống người hơn, đáng yêu hơn.

Mặc dù nguyên nhân anh uống say là vì một cô gái khác, nhưng có thể ở cùng anh một đêm yên tĩnh như vậy, nhìn bộ dạng anh không dễ dàng biểu hiện ra mặt, đối với cô mà nói, cũng là một loại gánh nặng ngọt ngào.

Chung Vũ Thần đã mỏi cả tay, nhưng cô cũng không có dừng lại, ngược lại còn dịu dàng hơn, săn sóc xoa bóp hơn, để cho chân mày anh được giãn ra, để cho nét mặt anh từ từ mềm dịu xuống.

"Không đau." Anh nói nhỏ.

"Vậy thì tốt." Cô còn có thể làm một chuyện cho anh, thật là tốt!

Lúc này anh lật người lại, đối mặt với cô, trong mắt vẫn lơ mơ men say, bên môi mang theo nụ cười ngây thơ, "Tôi lạnh quá!"

"Lạnh? Không phải mới vừa kêu nóng sao? Làm sao bây giờ lại kêu lạnh chứ?"

"Là lạnh như vậy!" Anh đưa tay ra lôi cô xuống, một tay ôm lấy thân thể mảnh mai của cô vào trong ngực

"Đại ca." Chung Vũ Thần có chút hoang mang, không biết đối mặt với tình huống này như thế nào, cô từng thấy qua các cách mẹ chăm sóc cha, thế nhưng, cái việc này còn chưa có nhìn thấy.

Có lẽ anh cũng không biết mình đang ôm ai, có lẽ anh chỉ là nhất thời cô đơn mà cầu cứu, nhưng mà cũng không quan trọng, bất kể anh muốn gì, cô cũng sẽ cho.

"Đại ca, anh cần em. cho anh ấm áp sao? Nếu như em có thể khiến ấm áp như lời anh nói, vậy em sẽ thật vui mừng. Em nói thật đó!" Cô mỉm cười mang theo đau xót, vươn tay vòng lấy cổ anh, đã quyết định dâng hiến bản thân.

"Thơm quá, thật mềm, giống như sự ấm áp của ánh mặt trời." Anh phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

"Thật sao?" Cô nhắm mắt lại, sợ tình cảm sẽ hóa thành nước mắt tràn ra.

Môi của anh hôn từ bả vai cô, dần dần tiến lên, cuối cùng ngăn lại cánh môi anh đào của cô, cũng mở ra màn khởi đầu đêm nay.

Trong đêm tối, mơ hồ truyền ra tiếng than nhẹ và thở dốc, trên giường là một đôi nam nữ đang triền miên.

"Da của em thật trơn, thật mềm."

"Đại ca, không cần liếm em nữa, cầu xin anh." Lần đầu tiên được thể nghiệm nụ hôn như vậy, khiến Chung Vũ Thần e lệ không thể kiềm chế.

"Tôi không thể dừng lại! Nơi này, còn có nơi đó, đều vừa thơm vừa ngọt như vậy ..."

Mặc dù say rượu, hai tay của anh, đôi môi này lại đặc biệt dịu dàng, thoát bỏ toàn bộ những thứ che đậy còn sót lại, không ngừng yêu thương cô

"Em không chịu nổi. Thật mà... ." Cô còn quá non nớt, không thể chịu đựng nổi quá nhiều sự vui sướng này.

"Nhanh thôi! Tôi sẽ khiến em không thể chịu đựng được."

"Ừm"

"Nơi này của em nóng quá, là bởi vì tôi mà ra sao?" Anh kề bên tai cô hỏi khẽ.

Chung Vũ Thần đỏ mặt, may mắn là không thấy rõ, "Đúng vậy, đều bởi vì anh."

Anh nhẹ nhàng cười khẽ, lấy ngón tay nghịch ngợm trên đầu cô, khiến hai chân cô không ngừng mềm nhũn run rẩy, anh cảm thấy cô đã chuẩn bị xong, vì vậy anh thở dài hỏi: "Có thể không? Có thể cho tôi không?"

"Có thể, tất cả của em đều muốn cho anh." Cô nghẹn ngào một tiếng, cùng đan chặt vào hai tay anh, và nghênh đón quá trình kết hợp.

Trong nháy mắt khi hai người kết hợp, cả thân thể Chung Vũ Thần đều cứng ngắc, nhưng thấy đầu anh đầy mồ hôi, cau mày lại, giống như là đang kiểm chế cô cùng khổ sở, cô liền cắn lấy môi chịu đựng tất cả.

"Chịu được không? Có muốn tôi nhẹ một chút hay không?" Anh tạm thời dừng lại động tác.

"Không! Hãy để cho em trở thành người phụ nữ của anh đi!" Cô để cho anh tiếp tục thâm nhập, để cho anh ra vào đoạt lấy.

"Ừm!" Anh phát ra tiếng gầm nhẹ, "Tôi muốn, tôi còn muốn nhiều hơn."

"Anh muốn bao nhiêu, em đều sẽ cho anh." Khoái cảm đang từ từ dâng lên, Chung Vũ Thần phát ra tiếng rên rất nhỏ.

Anh thổi khí về phía vành tai cô, đôi tay không quên nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa nơi mềm mại của cô, giống như cô là bảo bối trân quý nhất, "Nói cho tôi biết, em vui không? Em thích không?"

"Em. Em không biết. Em chỉ muốn ở chung một chỗ với anh."

Bên môi anh nâng lên ý cười, thất lưng càng thêm dùng sức lướt động, "Chúng ta đang ở chung một chỗ, em thấy rõ mà, chúng ta đang kết hợp, em thật là ấm áp, tôi không lạnh chút nào."

"Thật sao?" Cô hiện ra nụ cười, "Như vậy thì ôm chặt em đi! Nhất định không được buông ra. . ."

"Tôi sẽ không buông tha em, tôi muốn em ở bên cạnh tôi. Mãi mãi, mãi mãi."

Sau khi ra vào nhiều lần, cuối cùng anh cũng phóng ra dục vọng của mình, nhưng cũng thì thầm nói ra cam kết mà bản thân chưa bao giờ nghĩ tới.

Mãi mãi? A! Từng chữ cảm động bao nhiêu.

Vào giờ phút này, cô thật sự bằng lòng tin tưởng anh, dù là lời nói khi say, dù là lời nói vô tâm, nhưng cũng trở thành dấu vết khắc sâu trong lòng cô.

Ngày hai mươi sáu tháng sáu, thời tiết giống như rượu cay, rất nhanh sẽ biến mất, có chút khô, có chút ngọt ngào.

Đại ca muốn cái gì, tôi đều sẽ cho, bao gồm trái tim tôi, người của tôi, đều nhất định sẽ cho đại ca.

Anh thật dịu dàng, khi anh ôm lấy tôi, tôi đã xác định đây là điều tôi muốn, tôi đã cho rất nhiều, nhưng thật ra, tôi cũng muốn như vậy, không phải sao?

Có lẽ ngày mai anh sẽ quên tất cả, nhưng mà, chỉ cần tôi luôn luôn nhớ, thì một đêm này không phải là không có ý nghĩa, nó sẽ tồn tại, nó sẽ tiếp tục, nó sẽ làm bạn với tôi cả đời.

Ngày hai mươi bảy tháng sáu, Long Bàn thám tử tự động nghỉ ngơi nửa ngày, bởi vì, toàn thể nhân viên đều không thể tới làm.

Hơn sáu giờ sáng, Lương Sùng Nghị mơ màng tỉnh lại, bởi vì ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ hắt vào, khiến anh bị chói mắt khó chịu.

"Ồi! Nhức đầu chết mất." Anh dùng lực kéo rèm cửa vào, trong phòng lại khôi phục một mảnh mờ tối, rồi sau đó anh phát hiện trên người mình chỉ mặc mỗi quần lót, lại nhìn thấy quần áo khác được xếp chỉnh tề bên giường, điều này khiến cho anh nhúm mày.

Tối hôm qua. Hình như là Tiểu Thần và thằng nhóc đó đưa anh trở về? Anh chỉ nhớ có mỗi vậy.

Nếu thế quần áo trên người anh được cởi xuống, được gấp cẩn thận để một bên, hẳn là thằng nhóc đó thay cho anh? Không biết sau đó lại xảy ra chuyện gì nữa? Anh có làm ra hành động gì khiến hai đứa phải hoảng sợ hay không?

Anh cố gắng cau mày nghĩ lại, chỉ mơ hồ nhớ mình đã mơ một giấc mộng, nhưng dù sao nội dung thật sự lại quá khoa trương.

Mặc kệ, trong đầu anh đang diễn ra cuồng trình diễn một bản nhạc, khiến anh chỉ muốn tiếp tục ngủ say, vì vậy anh cũng nằm lại trên giường, nặng nề lâm vào mộng đẹp.

Mà giờ phút này, Chung Vũ Thần đang đi một mình trên đường về nhà, công viên bên đường đầy tiếng chim hót líu lo, lá xanh mới nhú ra, để cho cô

dừng bước, lẳng lặng cảm nhận không khí vào buổi sáng.

"Không khí thật trong lành, " Cô hít sâu một hơi, cảm thấy trong lồng ngực thư thái.

Đại ca chắc còn đang ngủ? Khi anh còn đang mơ mộng đẹp, thì cô đã tỉnh dậy, cô hiểu rõ mộng cảnh tối qua chỉ là một việc ngoài ý muốn, không hề có ý nghĩa khác.

Nhưng không sao, thế giới này vẫn có ánh mặt trời, có gió nhẹ, hơn nữa cô còn có một người trong lòng, như vậy đã đủ rồi? Vì vậy, cô liền đứng lên mỉm cười.

Hơn bảy giờ, Trịnh Lập Minh mở cửa chỗ ở của Hậu Thượng Duy.

Cậu cầm một chuỗi chìa khóa, đặt nhẹ trên tủ đầu giường trong phòng, "Duy ca, tôi lái xe của anh đưa Dũng ca và Lượng ca về rồi, chìa khóa để ở chỗ này, tôi đi trước đây!"

Vốn cả người Hậu Thượng Duy đang ở trong chăn, đột nhiên vươn tay bắt cậu lại, gài nhẹ, "Chờ một chút!"

Trịnh Lập Minh sợ hết hồn, nhưng đã nhanh chóng lấy lại nụ cười thản nhiên, "Sao vậy?"

Còn có chuyện gì sao?

Hậu Thượng Duy cũng không trả lời vấn đề của cậu, ngược lại hỏi nhiều hơn, "Tôi thật sự không thể chịu nổi, lúc nào cậu cũng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi? Còn có nụ cười đó, rốt cuộc cậu có ý gì?"

Trịnh Lập Minh yên lặng chốc lát, cười có chút đau buồn, "Duy ca, thật ra thì anh cũng biết."

"Cái gì tôi cũng không biết, nhưng hôm nay cậu phải nói rõ tất cả mọi chuyện!"

Hậu Thượng Duy đã mất đi tính nhẫn nại.

"Anh ~ nhất định phải bắt tôi nói ra sao? Như vậy tôi sẽ nói. Bởi vì. Bởi vì tôi thích anh!"

"Thích?" Hậu Thượng Duy cắn răng nghiêng lợi, "Đàn ông thích đàn ông, cậu đang nói cái gì vậy?"

Trịnh Lập Minh nhắm mắt lại, đón nhận việc đã kích trong dự liệu này, sau đó lại mở mắt ra, dùng cảm đối mặt với Hậu Thượng Duy, "Tôi cũng không có đặc biệt chia mọi người ra làm đàn ông và phụ nữ, tôi chỉ đơn thuần là thích, bởi vì. . . Tôi thích bản thân tôi, tôi cũng thích Tiểu Thần, cô ấy rất đáng yêu, tôi cảm thấy cô ấy giống như em gái tôi. Nhưng mà, có thể làm cho ánh mắt tôi không thể không dõi theo, cũng chỉ có mình anh."

Nghe thấy cậu trực tiếp thổ lộ như vậy, khiến Hậu Thượng Duy không thể mở miệng, chỉ có thể phát ra một tiếng, "Hừ!"

"Hai năm trước, lần đầu tiên tôi thấy Duy ca, ánh mắt của tôi đã không có cách nào rời khỏi người anh, cũng không để ý tới những người khác. Cho nên, tôi mới có thể đến thăm từ Long Bàn, tôi chỉ hi vọng. . . . nhìn anh từ phía sau là đủ rồi."

"Đủ rồi! Đừng nói nữa." Hậu Thượng Duy cũng nhớ tới nhiệm vụ hai năm trước, khi đó chỉ cảm thấy Trịnh Lập Minh là một cậu thiếu niên rất tuấn tú, thường thường đi theo sau lưng anh hỏi, không ngờ hai năm sau gặp lại, Trịnh Lập Minh lại có tình cảm sâu sắc đối với anh như vậy, điều này làm cho anh không biết làm sao, mới có thể tỏ ra lạnh lùng và trốn tránh.

Đối với phản ứng lạnh lùng của anh, toàn thân Trịnh Lập Minh chỉ run lên một chút, "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn anh khó xử. Nên mới nói những lời này. Tôi cũng sẽ không nhắc lại nữa, như vậy. Hẹn gặp lại. . ."

Ngay khi Trịnh Lập Minh muốn xoay người rời đi thì Hậu Thượng Duy lại bắt lấy tay cậu, "Chờ một chút".

"Duy ca?" Cậu thắc mắc, trong giọng nói đã mang theo sự ghen ngào.

Hậu Thượng Duy không biết phải làm thế nào, ho khan một tiếng nói: "Một mình ngủ trên cái giường lớn này cũng rất lạnh lẽo. Không bằng cậu ngủ với tôi đi. Nhưng mà cũng chỉ có thể ngủ thôi đó! Nếu cậu dám làm chuyện gì kỳ quái, tôi sẽ giết chết cậu! Có biết không?"

"Duy ca!" Giọng nói Trịnh Lập Minh vừa hưng phấn lại vô cùng cảm động.

"Đừng ồn ào..., tôi muốn ngủ."

Hậu Thượng Duy xoay người sang chỗ khác, phát hiện mặt của mình đang đỏ rần, mẹ kiếp! Anh ở cùng phụ nữ cũng không xấu hổ như vậy.

Đều là lỗi của tên nhóc này, cặp mắt kia không nên đáng thương như vậy, cặp môi này không nên muốn nói lại thôi, làm cho người ta không thể nào hạ xuống quyết tâm được, dù sao vẫn cảm thấy tên nhóc này có thể sẽ rơi nước mắt bất cứ lúc nào.

Chỉ là, như đã nói qua, nếu cậu ta mà rơi nước mắt thì sẽ thế nào?.

A! Không cần nghĩ nữa, nếu nghĩ tiếp thì đầu của anh sẽ vỡ ra mất .

"Cám ơn Duy ca." Trịnh Lập Minh nhẹ nhàng cời giày, nhẹ nhàng bò lên giường, nhìn Hậu Thượng Duy đang đưa lưng về phía mình, cuối cùng đưa đôi tay ra, nhẹ nhàng chạm vào bờ lưng rộng lớn, giống như là nhẹ nhàng chạm vào một giấc mộng, không dám dùng quá sức, để tránh tỉnh khỏi mộng.

Hậu Thượng Duy nhẹ nhàng rung động một chút, nhưng không có đẩy tay cậu ra.

Một giờ chiều, các thành viên của thám tử Long Bàn đã tới.

Hình như Dũng Tử và A Lượng ngập thế nào cũng không xong, một người tiếp một người, miệng cũng đã mệt mòi.

"Dũng ca, Lượng ca, uống cà phê đi!" Chung Vũ Thần bung cà phê lên.

"Oa! Đúng là rất cần." Dũng Tử làm một hơi uống hết hai cốc.

A Lượng lại chậm rãi uống, giống như đang tỉ mỉ nghiên cứu gì đó, "Ủm! Cà phê hôm nay hình như rất thơm, em gái, có phải có chuyện gì vui hay không?"

Trong lòng Chung Vũ Thần ngạc nhiên, ngoài miệng còn dí dỏm trả lời, "Lượng ca, đừng đùa em, nếu em có chuyện gì vui, tuyệt đối sẽ không quên các anh đâu."

Lúc này, Lương Sùng Nghị ngâm một liều thuốc trên miệng đi vào, trên mặt còn đeo kính râm.

Giống như không muốn để cho người ta nhìn thấy vẻ mặt của mình. Anh chỉ đơn giản gật đầu với mọi người, rồi đi vào phòng làm việc.

Chung Vũ Thần lập tức bung một cốc cà phê, cùng đi vào theo."Đại ca mời dùng cà phê."

Giọng nói của cô vẫn cời mở như cũ, không có bất kỳ khác thường.

Lương Sùng Nghị ngẩng đầu nhìn cô một cái, giống như đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào.

"Tôi hôm qua đại ca có ngủ ngon không?" Cô hỏi cái này mà nét mặt giống như đang đàm luận thời tiết.

"Khụ! Cũng được, tối hôm qua. Là em và thằng nhóc đó. Đưa tôi trở về có phải không?"

"Đúng vậy! Đại ca, anh không nhớ gì sao?" Cô làm bộ như kinh ngạc hỏi.

"Có thể tôi uống say rồi, cái gì cũng không nhớ nữa , nhưng sau đó. Tôi không có. . . Làm chuyện gì kỳ quái chứ?" Anh cẩn thận hỏi.

"Không có! Anh chỉ vào nhà tắm nôn hết, sau đó Tiểu Minh đỡ anh lên giường, giúp anh cời quần áo ra mà thôi. Nhưng mà, em không có nhìn lên đâu! Em đều ngồi ngoan ngoãn ở trong phòng khách."

"Ồ!" Anh rõ ràng như trút được gánh nặng, "Vậy thì. . . Cám ơn hai người."

"Nhưng mà, em nói đại ca này! Về sau anh đừng uống nhiều như vậy, xem ra em phải quản lý anh mới được, anh vừa say rượu đã rất nghiêm trọng!" Cô chu miệng lên bắt mồm nói.

Anh nở ra nụ cười, xoa xoa đầu cô, "Em gái còn quan tâm đến đại ca như vậy."

"Đó là đương nhiên, đại ca khỏe mạnh thì em sẽ hạnh phúc!"

Hai người tán gẫu mấy câu, anh uống xong cà phê, cô mới bung cái cốc đi ra ngoài.

Lương Sùng Nghị nhìn theo bóng lưng Chung Vũ Thần, cảm giác giống như có gì đó không bình thường, nhưng anh lại không nói ra được là có thay đổi gì? Có lẽ là do cô đã trưởng thành mà thôi!

Tóm lại, thật may là tối hôm qua chỉ là một giấc mộng, anh thở phào nhẹ nhõm, lại thấy mình mơ một giấc mộng như vậy mà cảm thấy áy náy, bởi vì cho dù là mộng, thì đối tượng cũng không nên là con bé.

Chung Vũ Thần đi ra khỏi phòng làm việc lãnh đạo, liền chạm mặt với Hậu Thượng Duy và Trịnh Lập Minh mới vừa đi vào, hai người này rõ ràng đã đi cùng nhau, hơn nữa hình như cũng đã xảy ra gì đó.

Trên môi Trịnh Lập Minh có một vết thương nhỏ, còn hơi hồng hồng, nhưng bên môi cậu lại mang theo ngọt ngào, cười vui sướng.

Về mặt Hậu Thượng Duy lại không vui, hai tay vắt trước ngực, lại còn lớn tiếng với Trịnh Lập Minh, nhưng đáy mắt lại không tự chủ biểu lộ tâm tình thật.

"Chào buổi sáng! Này." Chung Vũ Thần rót hai cốc cà phê cho họ, trong lòng cũng hiểu hai người đã có chỗ tiến triển.

"Chết mất, sau này tôi sẽ không uống rượu nữa. Vừa uống rượu cũng không có chuyện gì tốt." Hậu Thượng Duy dựa cả người nằm lên trên ghế sa lon, bộ mặt say rượu mất lý trí.

"Sao vậy! Thỉnh thoảng uống một chút cũng tốt mà." Dũng Tử ha ha cười, không thay đổi bản tính anh hùng.

A Lượng nói theo vào: "Nếu như có vụ này, làm ơn phải tới tìm tôi."

"Anh em tốt, có ăn ý!" Dũng Tử và A Lượng vỗ tay vì bạn bè.

Trịnh Lập Minh trao đổi "Cố gắng lên!" với Chung Vũ Thần, cả hai cùng nhau cười thầm. Hương vị cà phê lan tỏa cả phòng, hình như cất giấu một loại không khí sống ngầm mãnh liệt.

Ngày hai mươi bảy tháng sáu, thời tiết giống như mùi vị cà phê.

Quả nhiên đại ca cũng không nhớ gì, như vậy cũng tốt, tôi cũng không muốn trở thành trách nhiệm hoặc gánh nặng của anh ấy, mà tối hôm qua sẽ trở thành kỉ niệm quý giá nhất của tôi, vậy là đã đủ rồi.

Chỉ mong đại ca không nên uống rượu say nữa, tôi sợ đến lúc đó người chăm sóc anh không phải là tôi, tôi không muốn như vậy.

Nhưng, người lần sau chăm sóc anh còn có thể là tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Theo Dõi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cứ như vậy ngày ngày trôi qua, Lương Sùng Nghị hình như đã quên đi chuyện liên quan tới vợ trước, mà lại nghiêm túc chuyên tâm làm việc, khiến Dũng Tử và A Lượng phải cố gắng ngăn cản, còn bất kể khi làm nhiệm vụ hay lúc uống rượu ăn cơm, thì ngoài mặt Hậu Thượng Duy và Trịnh Lập Minh vẫn như thường, nhưng thực ra, Trịnh Lập Minh đã từ từ tiến vào chiếm giữ căn nhà của của Hậu Thượng Duy, và thành công trở thành người chung sống với anh.

Nhưng mà nửa tháng sau, một buổi sáng đẹp trời như mọi buổi sáng yên bình khác, Chung Vũ Thần mang cho Lương Sùng Nghị một cốc cà phê thơm ngon, nhưng cũng đưa thêm một lá đơn từ chức.

"Từ chức?" Lương Sùng Nghị tháo kính mắt xuống, không thể tin được nhìn chằm chằm vào hai chữ kia.

"Ừm! Em muốn từ chức, xin lỗi, đã đột ngột như vậy." Chung Vũ Thần mang theo nụ cười áy náy.

"Em đang ở đây nói đùa với đại ca sao?" Anh cho đây chỉ là một trò đùa dai.

"Làm sao có thể. đem cái này ra nói đùa chứ?"

Anh bỗng nhiên đứng lên, mở miệng mắng: "Rốt cuộc em đang giờ trò quỷ gì vậy? Giới Văn, Giới Vũ có biết chuyện này không? Đang êm đẹp tại sao muốn từ chức? Mọi người ở đây không đối tốt với em sao?"

"Em. . . ." Cô cố nhịn xuống xúc động muốn khóc, "Mọi người đều đối với em rất tốt. Nhưng mà, em muốn trở về Vân Lâm, dù sao em đã tốt nghiệp. Sớm muộn gì cũng phải lập gia đình. Em cũng đã mở mang hiểu biết khi tới Đài Bắc hơn bốn năm nay. Nhưng em lại không giúp được gì, không bằng về quê đi xem mặt kết hôn. Đối với em như vậy cũng tốt hơn rồi."

Xem mặt? Kết hôn? Anh chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện này sẽ xảy ra trên người Chung Vũ Thần, dĩ nhiên điều này là rất tốt, nhưng sự hiện diện của Chung Vũ Thần đã giống như chuyện đương nhiên đối với anh, vậy anh phải chấp nhận như thế nào?

Lương Sùng Nghị nắm tóc, cố gắng nghĩ tới những lời khuyên can, "Em đang nói những lời ngu ngốc gì ở đây vậy? Tiểu Thần, em không phải là cô gái bình thường như vậy, chúng tôi đều cần em, từ sau khi em đến đây, không đề cập tới việc em pha cà phê ngon như vậy, mà những ghi chép vài năm nay cũng không bao giờ rõ ràng như thế, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ở công ty đều do em xử lý, em cũng không thể xem thường năng lực của mình, không có em. Tôi. Tôi hoàn toàn không biết cái công ty này sẽ thế nào."

Chung Vũ Thần khom người cúi chào, "Đại ca. Cảm ơn anh đã khen ngợi em như vậy, cũng rất cảm ơn anh và mọi người đã chăm sóc cho em, thế nhưng, em đã quyết định, em nhất định phải từ chức."

"Không được! Tôi tuyệt đối không cho phép." Lương Sùng Nghị thật sự hoảng loạn, "Công ty không thể thiếu em, tôi cũng vậy, chúng tôi cần em làm người ủng hộ chúng tôi, em không thể cứ rời đi như vậy. . . .

Chung Vũ Thần hít sâu một hơi, lặng lẽ giữ lại những lời nói như với người yêu, "Em. . . . Hôm nay chính là ngày cuối cùng em đi làm. Thực xin lỗi!"

"Em thật sự quyết tâm sao?" Anh vẫn là không thể chấp nhận được.

"Đúng, em không thể không đi." Cô cắn môi dưới.

Lương Sùng Nghị thở dài một hơi, xoa xoa huyệt thái dương đau đớn. Đáng chết! Tại sao mỗi lần muốn giữ người khác lại. Lúc nào anh cũng không thể nói ra lời?

"Đại ca, em đi ra ngoài trước, em sẽ bàn giao tất cả mọi thứ rõ ràng, anh yên tâm, sau khi thay người mọi chuyện sẽ trở lại như cũ." Cô lại cúi người chào lần nữa, mới lặng lẽ đóng cửa phòng rời đi.

Lương Sùng Nghị nhìn chằm chằm lên trần nhà trên đỉnh đầu, nhưng anh cũng không nghĩ ra là ai có thể thay thế được vị trí của Chung Vũ Thần.

Đêm đó, sau khi tan việc, Lương Sùng Nghị còn ở lại phòng làm việc, những người khác đã rời đi trước.

Còn trước bàn của Chung Vũ Thần, tất cả đều được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, tất cả tài liệu giao phó cũng được ghi lại tỉ mỉ, cô làm lại rất được, rất tự nhiên.

Nhưng mà, không có thông báo tin tức cô từ chức, hôm nay cô còn đi làm như thường ngày, cùng mọi người cười đùa, hoàn toàn không thấy một chút khác lạ nào.

Phụ nữ đều khó nắm bắt như vậy sao? Anh đã sống gần ba mươi năm, nhưng vẫn không thể hiểu nổi những phụ nữ này, xem ra anh nhất định không có tài năng này rồi.

Lương Sùng Nghị dập tắt tàn thuốc, ngay cả thở dài cũng không có sức. Qua một lúc lâu, cuối cùng anh cầm điện thoại lên, bấm xuống số điện thoại của Chung Giới Văn.

"Này! Giới Văn à? Tôi là đại ca. Cậu có biết em gái muốn từ chức hay không?"

Lương Sùng Nghị lấy giọng điệu trầm trọng nói.

Chung Giới Văn dường như cũng không ngờ tới sẽ có cuộc điện thoại này, bình tĩnh nói, "Em biết".

"Tại sao?" Anh lập tức nâng cao âm lượng.

"Đại ca, mỗi nhà đều phải trải qua khóa khăn, em cũng biết rõ tất cả mọi người đều yêu thương cô em gái này của em, thế nhưng, đây là quyết định của con bé, em và Chung Giới Vũ cũng chỉ có thể tôn trọng nó. Tối mai chúng em sẽ đưa con bé trở về Vân Lâm rồi."

"Các cậu cứ để cho con bé đi như vậy sao?" Lương Sùng Nghị gần như muốn đánh người.

"Ồi! Đây là có nguyên nhân không thể nói ra lời, đại ca, xin anh đừng hỏi, con bé bắt em nhất định không thể nói, em và Giới Vũ cũng hết cách với nó."

"Nguyên nhân cuối cùng là gì? Tôi cũng có thể coi như là đại ca của con bé, chẳng lẽ tôi không thể quan tâm sao?"

Chung Giới Văn cảm thấy rất khó xử, "Thật sự . . . Thật sự rất khó mở miệng, nếu như con bé muốn nói cho anh. Thì tự nó sẽ nói, hơn nữa em đã thề với nó, không thể tiết lộ bí mật này, chỉ có thể nói xin lỗi với đại ca!"

Lương Sùng Nghị hít sâu một hơi, mới có thể trả lời, "Tôi hiểu rồi."

"Đại ca, nhất định anh phải thông cảm, đây thật sự là chuyện bất đắc dĩ."

"Cúp điện thoại, phòng làm việc trở lại yên tĩnh, Lương Sùng Nghị đi tới bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm nhộn nhịp phía dưới, mặc cho sự cô đơn vô tận xuất hiện từ xung quanh."

Ngay cả thời điểm người phụ nữ trước rời khỏi anh, anh cũng đều không có cô đơn như vậy.

Ngày mười một tháng tám, ngày có màu xám xịt.

Tôi đã nộp đơn xin từ chức, phản ứng của đại ca giống như tôi tưởng tượng trước, tôi chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng tất cả nỗi buồn, bởi vì, tôi không thể để anh ấy biết mọi việc.

Rời khỏi thám tử tư giống như rời khỏi nhà của mình, về sau tôi nên đi đâu đây?

Lái chiếc xe máy Tiểu Bạch, tay phải gần như không có cách nào tăng tốc, nên tôi chỉ có thể đi về phía trước, Gió luôn thổi không thể ngăn nước mắt rơi, một bên mặt nóng một bên mặt lạnh, nóng là lệ, lạnh là gió.

Vừa khóc vừa lái xe thật là nguy hiểm. Mỗi một phút giây, trước mắt tôi đều xám xịt, khiến tôi không thể nhìn thấy rõ.

Buổi sáng hôm sau, các nhân viên của thám tử Long Bàn vừa vào đến công ty, đã ngửi thấy cả phòng nồng sắc mùi thuốc lá, quả thật giống như đang bị cháy vậy.

Lương Sùng Nghị ngồi ở vị trí của Chung Vũ Thần, tất cả các gạt tàn thuốc của phòng làm việc đều được tập trung trên bàn, hơn nữa tất cả đều chất đầy tàn thuốc, xem ra cả đêm qua anh cũng không ngủ, trong mắt toàn là tia máu.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Không có cà phê, ngược lại biến thành mùi thuốc lá?" A Lượm bật lỗ mũi. Dững Tử vội vàng chạy ra mở cửa sổ để có thể hô hấp không khí trong lành, "Sắp sặc chết rồi đừng mưu sát chúng tôi như vậy chứ!"

"Đại ca, em gái đâu?" Hậu Thượng Duy hỏi.

Lương Sùng Nghị thở ra một làn khói trắng, lấy giọng điệu không quan tâm nói: "Từ chức."

"Từ chức?" Tất cả mọi người kêu lên sợ hãi, hơn nữa Trịnh Lập Minh làm còn lớn tiếng nhất.

"Làm sao có thể? Hôm qua em gái cũng chưa nói gì, con bé không phải loại người như thế!" Dững Tử cảm giác mình bị tổn thương.

"Tại sao muốn từ chức? Chúng ta ở đây ngược đãi con bé sao? Tôi chỉ là có lúc buột miệng một chút mà thôi, nếu con bé tức giận, tôi đi nhận tội với nó!" A Lượm lập tức khản trương.

Lương Sùng Nghị chỉ cười nhẹ một tiếng, trong giọng nói còn chứa mấy phần chán nản. "Trời mới biết. Hôm qua, sáng sớm con bé đột nhiên đưa đơn xin từ chức cho tôi. Nói nó muốn về quê, tôi đã gọi điện thoại cho Giới Văn, kết quả cậu ta chỉ nói họ có nguyên nhân bất đắc dĩ, không thể nói với tôi, tóm lại, tối hôm nay con bé phải trở về Văn Lâm rồi."

"Không thể nào? Có lầm hay không?" Dững Tử và A Lượm cũng tỏ bộ mặt nghi ngờ.

Tất cả mọi người đều sững sờ và bối rối. Ngoài Trịnh Lập Minh đang cắn môi, trầm tư một hồi, "Khó khăn nói. . . Tôi ngày hôm qua không phải em nhìn lầm người?"

"Sao lại nhìn lầm người?" Hậu Thượng Duy lập tức bắt lấy cậu hỏi.

Trịnh Lập Minh do dự mấy giây, quyết định nói ra sự tình, "Tôi ngày hôm qua. Em đi tới khoa mắt của bệnh viện, kết quả nhìn thấy một cô gái rất giống Vũ Thần, đi vào. . . phòng khám khoa phụ sản, em cho là mình nhìn lầm rồi, nhưng. Hiện tại cần thận nhớ tới, đó thật sự là Vũ Thần thì phải."

"Khoa phụ sản?" Sắc mặt Lương Sùng Nghị trở nên biến đổi.

"Em không có nhìn lầm, Vũ Thần mặc một chiếc váy màu xanh dương, đó là bộ đồ trước kia em đi mua cùng cô ấy!" Trịnh Lập Minh càng nghĩ càng khẳng định.

Hậu Thượng Duy suy đoán một lí do thuyết phục. "Sao em gái lại đột nhiên đến khoa phụ sản?"

Giới Văn còn nói có nguyên nhân bất đắc dĩ. Chẳng lẽ là nói. . . Em gái mang thai, cho nên mới về quê chờ sinh, mà lại gạt chúng ta, cho nên nhất định muốn từ chức?"

Khả năng này không ngừng mở rộng ở trong lòng mọi người, càng nghĩ càng thấy có đạo lý.

Cuối cùng Lương Sùng Nghị đứng lên, nặng nề gõ lên bàn, "Tôi muốn đi tìm con bé! Tôi muốn đi hỏi cho rõ ràng!" Không đợi mọi người có bất kỳ phản ứng nào, Lương Sùng Nghị liền nắm áo khoác lên xông ra ngoài.

Dững Tử và A Lượm nhìn nhau. Hai người đều rất hào hứng, "Chúng ta cũng phải đi theo, mặc kệ là ai khiến em gái to bụng, nhất định chúng ta phải bắt tên đó tội phụ trách."

Mắt thấy Dũng Tử và A Lượng cũng đi theo, Hậu Thượng Duy vỗ vỗ bả vai Trịnh Lập Minh, "Xem ra toàn thể phải xuất động.

"Trịnh Lập Minh gạt đầu hai cái, "Vâng, chúng ta đi thôi!"

Trước cửa nhà họ Chung, Lương Sùng Nghị liếc mắt nhìn chuông.

"Oa, đại ca nổi giận ư!" Dũng Tử tròn mắt há mồm nói.

"Chờ chút nữa còn muốn nổi bão." A Lượng cũng có linh cảm này.

Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ cùng nhau ra mở cửa, vốn định mở miệng mắng mấy câu, thế nhưng, nhìn thấy người trước mặt là Lương Sùng Nghị, khiến hai anh em đều ngu ngơ.

"Đại ca, anh tới làm gì vậy?" Chung Giới Văn chớp mắt hỏi.

"Tôi tới tìm em gái, tôi nhất định phải gặp con bé, nếu các cậu muốn ngăn cản tôi..., thì chuẩn bị đánh với tôi một trận!" Lương Sùng Nghị nói xong không chút nể nang.

"Không . . . không . . . Chúng em không dám!" Chung Giới Vũ lập tức tránh sang một bên, vì trước kia đánh nhau với đại ca đều bị thảm bại, nên căn bản không cần thiết ném thù một lần nữa.

Lương Sùng Nghị đi vào cửa, trực tiếp đi tới cửa phòng Chung Vũ Thần, hai tay dùng sức gõ.

"Tiểu Thần, em đi ra cho tôi, chúng ta phải nói rõ!" Anh lớn tiếng nói.

Hậu Thượng Duy nhìn tình huống này, đi lên phía trước nói: "Đại ca, như vậy không tốt lắm đâu? Em gái có thể sẽ bị anh dọa sợ, dù sao con bé cũng là phụ nữ có thai!"

"Há? Mọi người đã biết?" Chung Giới Vũ kêu to, rồi lập tức che miệng của mình.

Chung Giới Văn muốn ngăn cản em trai, nhưng đã không còn kịp, đành thở dài một cái.

Mọi người thấy như thế, càng xác định Chung Vũ Thần thật sự đã có thai.

Lương Sùng Nghị căn răng đe dọa với người trong phòng: "Tiểu Thần, nếu em không mở cửa ra, thì tôi sẽ phá cửa đấy!"

Trịnh Lập Minh thấy thế, đi tới trước cửa khuyên nhủ: "Đại ca, đừng xúc động, để em nói với Tiểu Thần."

"Cậu nên hỏi rõ cho tôi, rốt cuộc cha đứa bé là ai? Tôi muốn đánh tên đó đến như tử!" Lương Sùng Nghị tức giận, đến nắm tay cũng vang lên tiếng răng rắc.

Trịnh Lập Minh gõ cửa, nói vào bên trong, "Tiểu Thần, tôi là Tiểu Minh đây!"

Rốt cuộc cô làm sao vậy? Cô có thể giải thích cho mọi người được không?"

Qua một lúc lâu, mới truyền đến tiếng nói nhỏ của Chung Vũ Thần: "Mọi người. Trở về đi! Không cần lo cho em."

"Tại sao tôi có thể mặc kệ em, dù sao tôi cũng là đại ca của em!" Trong giọng nói của Lương Sùng Nghị đầy sự lo lắng, không cho phép bất luận người nào khi dễ cô, mà anh cũng không phải là người "Làm" chuyện này!

"Đúng vậy! Anh là Dũng Tử đây!"

"Còn có A Lượng ở đây! Không phải chúng ta là người một nhà sao?"

"Coi như trời sập xuống, cũng có chúng tôi chống đỡ cho em, em liền ra nói rõ với mọi người đi!" Hậu Thượng Duy cũng nói.

Chung Vũ Thần nghẹn ngào mấy tiếng, "Cám ơn mọi người đã quan tâm. . . Tóm lại, em sẽ một mình sinh đứa bé này, . . . Để cho em yên tĩnh đi. . . Em xin mọi người!"

"Không được, tôi nhất định phải biết tên khốn kia là ai ?" Lương Sùng Nghị lại đập cửa phòng, nhưng không có ai đáp lại.

Chung Giới Văn lắc đầu nói: "Đại ca, vô dụng thôi, em và Giới Vũ đã hỏi nó mấy ngày rồi, nhưng thế nào nó cũng không chịu nói, chúng em cũng không còn cách."

Chung Giới Vũ cũng cúi người nói: "Cha mẹ em còn chưa biết chuyện này, tối hôm nay chúng em muốn đưa con bé về, nhưng chúng em lại không có gan nói ra, không thể làm gì khác hơn là chờ tới khi mọi chuyện không thể dấu nữa, nên định bụng để cha mẹ chém thành nghìn mảnh. . . ."

Lương Sùng Nghị quay đầu trừng mắt với Trịnh Lập Minh, "Tiểu Minh, có phải là cậu đã làm chuyện tốt này hay không.

"Trịnh Lập Minh không khỏi sợ hãi, "Em Em không có!"

Dũng Tử lấy ánh mắt hoài nghi quan sát Trịnh Lập Minh, "Gần đây em trai và em gái luôn gần gũi nhau, rất có thể đó"

A Lượng cũng nhẹ nhàng gật đầu, "Không sai, em trai và em gái luôn lên tầng thượng nói chuyện phiếm, nói không chừng đã sớm làm gì quá mức, làm hại em gái biến thành bộ dạng như hôm nay."

Trịnh Lập Minh bị mọi người nhìn chăm chú, vội vàng trốn bên cạnh Hậu Thượng Duy, nắm lấy cánh tay Hậu Thượng Duy nói: "Em . . . Em sớm có người trong lòng rồi, hơn nữa, , , . . . , cũng đang qua lại, chuyện này. . . . Anh Duy rõ ràng nhất, chuyện của em anh Duy cũng hiểu rõ nhất, các anh không tin, có thể hỏi anh Duy!"

Trong lời nói của Trịnh Lập Minh chứa đầy hàm ý, khiến Hậu Thượng Duy chắc chắn hiểu rõ, nhưng mà, giờ phút này anh cũng không thể không che chở cho tên nhóc này, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói: "Không sai, tôi hiểu rõ cậu ta nhất, cậu ta đã có người trong lòng rồi."

"Hơn nữa đang qua lại đúng không?" Trịnh Lập Minh lại ngẩng đầu hỏi.

Thằng nhóc này thật đúng là được voi đòi tiên, Hậu Thượng Duy miễn cưỡng cười nói, "Đúng vậy! Cũng đã qua lại. Hi vọng hai người sẽ không chia tay."

Trịnh Lập Minh giải trừ nghi ngờ, Lương Sùng Nghị quay đầu trừng mắt về phía Dũng Tử và A Lượng.

Toàn thân Dũng Tử lạnh lẽo, lập tức giơ tay đầu hàng "Em gái thật sự không phải do tôi làm hại, tôi nào có bản lĩnh đó? Ông trời có mắt, tôi mà dám làm như vậy, thì sau này muốn ăn cũng không được ăn được người đẹp."

A Lượng cũng vội vàng phủi sạch quan hệ, "Tôi vốn chỉ là một nhân vật phụ, làm sao có thể vào vai nam chính chứ? Hơn nữa tôi còn thường nói, em gái lớn lên giống em trai! Con bé không hận chết tôi mới là lạ."

Cuối cùng, ánh mắt Lương Sùng Nghị chuyển hướng sang Hậu Thượng Duy, "Cậu luôn luôn là người của gái giỏi nhất, không phải sao?"

"Tôi?" Hậu Thượng Duy không thể tưởng tượng nổi mà chỉ vào mình.

"Nói đúng, Anh Duy rất có duyên với phụ nữ." Dũng Tử vội vàng phụ họa, dòi đi sự chú ý của đại ca.

Cậu ta mà không làm thì trời chu đất diệt, A Lượng cũng nói theo vào: "Anh Duy đều có mọi cách đối với phụ nữ, từ cô bé mười tám đến lớn hơn, cũng đều ngoan ngoãn chịu sự lừa gạt của anh ấy."

Chuyện cho tới nước này, Hậu Thượng Duy cũng đành phải lấy Trịnh Lập Minh làm bia đỡ đạn, "Tiểu Minh, cậu hiểu rõ tôi nhất. Tôi đã có một người trong lòng rồi, có phải hay không?"

Trịnh Lập Minh cười vui vẻ, đây chính là Hậu Thượng Duy đã thừa nhận mình!"Ồm!

Ngày ngày em đều ở chung một chỗ với anh Duy, em cũng biết rõ anh ấy đã sớm có người trong lòng, hơn nữa còn thích vô cùng, anh nói đúng không? Anh Duy."

Hậu Thượng Duy nở nụ cười khổ, "Đúng vậy! Thật sự là thích vô cùng, ước gì nuốt người đó lại!"

Mất thấy tất cả mọi người đều viện cớ. Lương Sùng Nghị lại dòi tầm mắt trở về hai anh em Chung Giới Văn, Chung Giới Vũ.

Chung Giới Văn và Chung Vũ vội vàng xua tay nói: "Đại ca, anh đừng có nhìn chúng em như vậy, nói thế nào thì chúng em cũng là anh trai nó! Làm sao có thể làm ra loại chuyện đó chứ?"

Lương Sùng Nghị hừ một tiếng, "Tôi là muốn hỏi các cậu. Bình thường con bé luôn qua lại với ai? Chẳng lẽ các cậu cũng không có chú ý sao?"

Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ đối mặt nhau, Chung Giới Văn ngại ngùng nói: "Bình thường mọi người sinh hoạt không ổn định, có lúc nghỉ ngơi, có lúc bắt đầu làm việc, có lúc ngày đêm đảo lộn, cho nên, đối với hành tung của con bé cũng không rõ lắm!"

Chung Giới Vũ cũng cười xấu hổ nói: "Bởi vì con bé rất giống con trai, nên chúng em vẫn luôn yên tâm, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy."

Lương Sùng Nghị nghe vậy, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi, "Đáng chết, tôi không thể không bắt được tên đó."

Ngay tại cửa, giọng nói Chung Vũ Thần lại truyền tới, "Đại ca. . . . Anh đừng làm khó mọi người, dù sao. . . . Em cũng sẽ không nói ra tên người đó. . . • mọi người đi đi!"

"Tiểu Thần, rốt cuộc người kia là ai? Đáng giá để em hi sinh cho người đó như vậy?" Lương Sùng Nghị không hiểu hỏi.

"Đáng giá, đáng giá! Đại ca, người đó đáng giá để em bỏ ra tất cả. . . ."

Giọng nói Chung Vũ Thần càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng ngã xuống giường khóc thành tiếng.

Trịnh Lập Minh không đành lòng nhìn nữa, "Đại ca, Tiểu Thần đã rất khổ sở rồi, chúng ta cũng đừng ép cô ấy nữa."

Dũng Tử, A Lượng cũng có đồng cảm, "Dựa vào bản lĩnh của thám tử tư chúng ta, còn sợ không tra ra người kia là ai sao? Không nên làm khó con bé như vậy, chúng ta đi thôi!"

Nhìn ra Lương Sùng Nghị còn chưa bằng lòng, Hậu Thượng Duy vỗ vỗ bờ vai anh, "Đại ca, chúng tôi đều hiểu tâm tình của anh, chúng tôi cũng rất lo lắng cho con bé, thế nhưng, có một số việc vẫn không nên miễn cưỡng."

Chung Giới Văn, Chung Giới Vũ cũng miễn cưỡng lên tinh thần nói: "Là hai anh em chúng em không có chăm sóc tốt cho con bé, mọi người không nên tự trách, như vậy chúng em cũng đỡ xấu hổ hơn."

Lương Sùng Nghị lại liếc mắt nhìn chằm vào cửa phòng, cuối cùng không nói gì, xoay người ra khỏi nhà họ Chung.

Những người khác cũng rời đi theo, Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ cũng mệt mỏi, đi ra ngoài hóng mát một chút, căn phòng cũng chỉ còn lại con chó nhỏ gặm nhệ một tiếng, cùng một cô gái khóc nghẹn ngào.

Sau khi tan việc 30 phút, Trịnh Lập Minh đã đi tới đi lui trước phòng làm việc lãnh đạo.

Bận bịu cả ngày vẫn không có đầu mối, Dũng Tử và A Lượng đã sớm tan việc, Hậu Thượng Duy cũng chuẩn bị rời khỏi. Lại thấy vẻ mặt Trịnh Lập Minh không yên, liền nắm lấy bả vai cậu hỏi: "Sao vậy?"

"Em . . Có mấy lời. Không biết có nên nói cho đại ca không?" Trịnh Lập Minh cực kỳ do dự.

"Là liên quan đến em gái sao?" Hậu Thượng Duy có năng lực quan sát nhạy bén đến kinh ngạc.

Trịnh Lập Minh gật đầu, còn cắn cắn môi dưới không biết làm sao.

Hậu Thượng Duy sờ lên gò má cậu, khuyên nhủ: "Đi đi! Nếu không nói, sợ rằng sẽ không kịp."

"Vâng, được rồi!" Trịnh Lập Minh lấy thêm dũng khí, gõ cửa phòng lãnh đạo.

"Vào đi." Âm thanh Lương Sùng Nghị âm trầm vang lên.

Trịnh Lập Minh đẩy cửa vào, nhưng thấy ánh nắng mặt trời chiều ngoài cửa sổ, bên môi Lương Sùng Nghị ngậm lấy điếu thuốc, vẻ mặt cô đơn.

Cả ngày hôm nay anh đều như vậy, bởi vì anh không thể nghĩ ra là ai có thể đụng vào thân thể Tiểu Thần, là ai khiến cô mang thai còn không chịu nói ra tên? Anh thế nào cũng không thể nghĩ ra.

"Đại ca. . ." Trịnh Lập Minh hô lên một tiếng.

"Có chuyện tìm tôi?" Lương Sùng Nghị xoay người lại.

"Là như vậy, em chỉ là tự mình suy đoán thôi, em thật sự không thể xác định. . . Nhưng đây là chuyện có liên quan tới Tiểu Thần. . . Em lại không thể không nói cho anh."

Trong mắt Lương Sùng Nghị chợt hiện ra tia sáng, ra lệnh: "Nói mau!"

Trịnh Lập Minh nhắm mắt lại, quyết định bằng bất cứ giá nào. "Ngày ấy. Không phải đại ca dẫn mọi người đi uống rượu sao? Sau khi đại ca uống say. . . Thì do em và Tiểu Thần đưa anh về. Nhưng mà. Bởi vì em có việc. Nên chỉ đưa đại ca về đến nhà, liền giao đại ca cho Tiểu Thần. Sau đó em liền rời đi trước."

"Cái gì?" Lương Sùng Nghị lùi lại một bước. Cả người tựa vào vách tường.

Mặc dù khó có thể mở miệng, nhưng Trịnh Lập Minh vẫn cắn răng nói ra, "Em là không dám nói. . . Nhất định đêm hôm đó có chuyện xảy ra. Nhưng em hiểu rất rõ Tiểu Thần, cô ấy tuyệt đối không thể nào tùy tiện xảy ra quan hệ với người khác, cô ấy là một cô gái ngây thơ thuần khiết, Em tin tưởng cô ấy sẽ không để mình bị vu lấp như vậy."

"Cậu không cần nói nữa." Lương Sùng Nghị mệt mỏi bỏ tàn thuốc xuống, trong đầu thầm nghĩ lại số quần áo được xếp gọn, một đêm xuân sắc trong mộng. Không, đó không phải là mộng, tất cả đều là thật!

"Đại ca, anh nghĩ ra cái gì sao?" Trịnh Lập Minh nhìn ra Lương Sùng Nghị giống như đột nhiên tỉnh táo.

"Không sai, tôi đã nghĩ ra tất cả. Hiện tại tôi muốn đuổi theo con bé." Lương Sùng Nghị bừng tỉnh hiểu ra, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Trịnh Lập Minh thấy thế, cũng biết mình đã làm đúng, lộ ra sự vui vẻ như trút được gánh nặng.

Lúc này Hậu Thượng Duy đi tới, mang trên mặt nụ cười sáng tỏ, "Xem ra cậu đã giải ra đáp án không biết, đại trình thám!"

"Đều là do anh Duy dạy tốt!" Trịnh Lập Minh vui vẻ dựa đầu vào trong ngực Hậu Thượng Duy, bởi vì cậu thật sự rất vui mừng cho Tiểu Thần! Cuối cùng hoàng tử và công chúa cũng có thể sinh sống vui vẻ hạnh phúc.

"Cái tên nhóc này!" Hậu Thượng Duy vuốt ve khuôn mặt cậu. Đón nhận lấy ánh mắt trong suốt, không nhìn được cúi đầu hôn xuống.

Lúc này, cả phòng chính là lúc dành cho người có tình ý.

Ở cửa nhà họ Chung, Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ đang bận rộn kéo hành lý ra, đây đều là đồ đạc mà Chung Vũ Thần muốn mang về quê, nhớ lại thì trong bốn năm nay, cũng chỉ có từng ấy cái túi mà thôi.

"píp píp! píp píp píp!" Một hồi tiếng còi vang lên, chiếc xe màu đen trước mặt hẳn là của Lương Sùng Nghị.

"Đại ca, sao anh lại tới đây?" Chung Giới Văn chạy lên trước hỏi.

"Em gái, à không, Tiểu Thần đâu?" Lương Sùng Nghị nhắc nhở mình nên đổi lại cách gọi.

"Tiểu Thần?" Chung Giới Văn cũng không hiểu cách gọi như vậy có ý gì, "Con bé còn ở trong phòng. Cũng sắp ra thôi, Giới Vũ TiểuMèoHoang điễn, đàn, lè, quý, đôn còn phải giúp nó mang con chó con về quê nữa."

"Con chó kia gọi là 'đại ca' sao?" Nét mặt Lương Sùng Nghị như có điều suy nghĩ.

Lúc này, Chung Giới Vũ đang ôm lồng chó đi ra ngoài, Chung Vũ Thần cũng đi theo phía sau, vừa nhìn thấy chiếc xe của Lương Sùng Nghị liền dừng bước lại, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Lương Sùng Nghị đi tới trước mặt cô, "Tiểu Thần, thân thể em có khỏe không? Có khó chịu chỗ nào hay không?"

Chung Vũ Thần cúi đầu, tránh tầm mắt của anh, "Em . . Em không sao. Đại ca. . . . Anh có chuyện gì không?"

Lương Sùng Nghị nắm lấy bả vai cô, cảm thấy thân thể của cô cứng ngắc, "Nếu như em còn coi tôi là đại ca của mình, thì nên để cho tôi tiễn em đoạn đường này, có lẽ sau này chúng ta sẽ không có cơ hội gặp mặt, cho nên đại ca sẽ làm một chuyện cuối cùng vì em được không?"

Chung Giới Văn nghe xong rất cảm động, "Đại ca, anh thật là có tình nghĩa."

"Em gái của chúng ta cũng coi như là có phúc, có đại ca thương nó như vậy." Chung Giới Vũ cảm phục nói.

Nhưng Chung Vũ Thần lại không cách nào cảm nhận được như họ, lắc đầu một cái nói, "Không cần, em không muốn làm phiền đại ca."

Anh nhìn vào hai mắt cô, giọng nói bức ép, "Tiểu Thần, ngay cả yêu cầu như vậy mà em cũng không chịu đồng ý với tôi sao? Rốt cuộc cho tới nay em xem đại ca là gì? Em căn bản vẫn coi tôi là người ngoài có đúng hay không? Em xảy ra chuyện lớn như vậy đều không nói cho tôi biết, hiện tại cũng không nguyện ý cho tôi tiễn em một đoạn đường, em nói đi! Đến cuối cùng em gọi tôi là đại ca có ý gì?"

"Em em không có ý này" Cô rũ mắt xuống, uất ức vô cùng.

Chung Giới Văn không thể nhìn nổi nữa, "Tiểu Thần, đại ca có tình có nghĩa với em, em cũng không nên từ chối người ta như vậy!"

Chung Giới Vũ cũng dùng sức gạt đầu, "Nói đúng đó! Đại ca hiểu em nhất. Em cũng đừng ở trong phúc mà không biết hưởng."

"Nhưng . . Nhưng em - . . -"

"Đi theo tôi, không được nói không!"

Mặc kệ Chung Vũ Thần phản đối thế nào, Lương Sùng Nghị và các anh trai đều kiên trì, mang hành lý của cô bỏ ra sau xe Lương Sùng Nghị, lồng chó cũng được đặt ở chỗ ngồi phía sau, đôi mắt nó tò mò đang nhìn quanh bốn phía.

"Vậy tôi sẽ mang Tiểu Thần đi" Lương Sùng Nghị TiểuMèoHoang điễn, đàn, lè, quý, đôn Nghị ngồi lên xe, cứ thế nói với Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ.

"Đại ca, em gái, đi trên đường cẩn thận! Hẹn gặp lại."

Vẫy tay với Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ, Lương Sùng Nghị không nói gì nữa, chuyên tâm lái xe.

Còn Chung Vũ Thần ngồi ở bên cạnh, yên lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng đã sớm rối loạn.

Tại sao? Tại sao đại ca lại muốn đưa cô đi? Như vậy sẽ chỉ khiến cô càng khó xử hơn, buồn phiền hơn mà thôi! Còn không bằng cứ để cho cô lặng lẽ rời đi một mình, sẽ để cho tất cả trở thành dấu chấm.

Xe lái hơn 10 phút, Chung Vũ Thần bắt đầu cảm thấy có cái gì đó không đúng. "Đại ca, đây là hướng ra đường cao tốc sao?"

"Không phải." Anh trả lời rất ngắn gọn.

"Không đúng?"

"Đây là hướng đi tới nhà tôi." Anh vẫn nhìn chăm chú về phía trước, đến nhìn cũng không nhìn cô một cái.

"Cái gì? Anh. . . . Anh không lầm chứ? Em muốn trở về Vân Lâm mà!"

"Em sẽ về Vân Lâm, ngày mai tôi sẽ trở về cùng em, nhưng tối nay chúng ta có chuyện phải nói." Anh quẹo tay lái một cái, lái xe vào cửa nhà để xe.

"Nói chuyện gì? Em không có lời gì để nói, anh không tiễn em thì thôi, em sẽ tự ngồi xe!" Chung Vũ Thần tức giận, đây là lần đầu tiên cô tức giận với đại ca, bởi vì cô thật sự rất tức giận!

Xe dừng lại, Chung Vũ Thần lập tức mở cửa xuống xe, giận đùng đùng đi ra phía sau lấy hành lý.

Động tác của Lương Sùng Nghị còn nhanh hơn cô, đã vượt lên trước xách ra hai túi lớn, trực tiếp đi vào cửa chính.

"Đại ca, anh điên rồi à!" Chung Vũ Thần đi theo anh vào nhà, không thể tưởng tượng được nhìn anh.

Lương Sùng Nghị không nói câu nào, ngậm chặt miệng đi trở lại nhà để xe, hoàn toàn không đi để ý tới cô. Anh ôm lấy lồng chó thả vào trong phòng khách, còn lấy nước uống cho con chó uống.

"Đại ca!" Chung Vũ Thần không nhịn được kêu lên.

Lương Sùng Nghị sắp xếp tất cả, rồi đóng cửa lớn lại, kéo tay cô đi vào phòng ngủ, không để ý cô đang kháng nghị và kêu la, mà kéo cả người cô đến bên giường ngồi xuống.

"Đừng có kêu la nữa, như vậy đối với cái thai không tốt." Về mặt anh không chút thay đổi nói.

"Anh. . . . Là anh không chịu giải thích gì, nên em không kêu sao được?" Chung Vũ Thần nhanh chóng bị anh đánh bại.

Anh đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, đáy mắt thâm trầm giống như biển rộng. "Đêm hôm đó là em giúp tôi cởi quần áo, em đã nói dối tôi là thằng nhóc đó cởi, nhưng thật ra là em chăm sóc tôi cả đêm."

Chợt nghe thấy những lời nói này, cổ họng Chung Vũ Thần nghẹn lại, giống như nàng tiên cá không nói ra lời.

"Hôm sau tỉnh lại, tôi cho là mình đã mơ một giấc mộng không nên có, kết quả đó lại là thật, tôi đã ở bên em, cho nên em mới mang thai." Anh nói chuyện nói xong giống như là đang tổ cáo từng việc.

Không khí ngừng lại, Chung Vũ Thần giống như có thể nghe thấy nhịp tim của mình, nó cứ nhảy lên nhảy xuống.

Tay của anh chạm vào cái bụng vẫn bằng phẳng của cô, truyền đến một hồi cảm giác ấm áp. Nhưng anh đều nói những lời lạnh lùng. "Đây là đứa bé của tôi, thế nhưng em lại muốn một mình mang nó rời khỏi tôi, em lại còn muốn gạt tôi cả đời, em. . . ."

Tôi thật sự không biết. . . . Muốn đánh em một trận hay là làm thế nào?"

Chung Vũ Thần đẩy tay anh ra, quát cường quay đầu đi. "Anh. . . . Ít tự cho là đúng đi! Đứa bé này căn bản không phải là của anh, em cũng không phải chỉ có lên giường với anh, tại sao anh. . . Nói mình là ba của đứa bé?"

Anh nắm lấy bả vai cô, không để cho cô ngoảnh mặt với anh, "Không cần gạt tôi nữa, tôi rất rõ em là người thế nào, sẽ không dễ dàng làm như vậy, đứa bé này nhất định là của tôi, em cũng sẽ là của tôi!"

"Anh đang nói gì vậy? Em và đứa bé không có bất cứ quan hệ gì với anh."

Anh đưa tay sờ lên tóc cô. Giống như trước kia anh vẫn thường làm vậy, nhưng lại có có ý nghĩa khác.

"Nếu là tôi làm ra chuyện, thì tôi sẽ chịu trách nhiệm, ngày mai, tôi sẽ nói cho mọi người tôi chính là ba của đứa bé, tôi cũng sẽ trở về Vân Lâm cùng em, hướng cha mẹ em cầu hôn, chúng ta phải nhanh chóng kết hôn."

"Kết. . . . Kết hôn?" Chung Vũ Thần lấy giọng điệu run rẩy trả lời, "Em. . Em không kết hôn! Em tuyệt đối. . . . Không kết hôn với người em không yêu, không thể nào kết hôn?"

"Em hãy chín chắn một chút, vì con của chúng ta, chúng ta phải cho nó một gia đình, đây là

Trách nhiệm của ba mẹ, không phải nói giỡn."

“Không cần... Em không cần anh lo.” Trách nhiệm, trách nhiệm, trách nhiệm, cô hận nhất hai chữ này.

“Tiểu Thần, em nhìn tôi, hãy cẩn thận nghe tôi nói.” Anh bưng lấy mặt cô, giống như muốn nhìn sâu nội tâm cô, “Mặc kệ em cự tuyệt thế nào, tôi cũng sẽ nhất định phải cưới em, mà em không thể kháng cự được, cho nên không nên uống phí hơi sức, ngoan ngoãn nghe lời tôi, hiểu không?”

“Anh... anh không phải là đại ca ngày thường.....” cô sững sờ nhìn anh, cô chưa bao giờ thấy anh lại kiên quyết như vậy.

Bên môi anh hiện lên nụ cười, “Quá khứ tôi là lấy tình anh em đối xử với em, hiện tại tôi là người đàn ông của em, không phải là đại ca của em, mà là đối với người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không dễ dàng buông tay, không! Phải nói lần này, tôi vĩnh viễn sẽ không để cho em rời đi.”

“Đàn ông.....Phụ nữ.....” Chung Vũ Thần vẫn không thể hoàn toàn tiếp nhận quan hệ mới này.

“Còn không hiểu sao? Để tôi tới dạy em.....” anh nói xong liền hôn lên môi cô, nuốt lấy tất cả kháng nghị và nghi vấn, chỉ cho phép cô phát ra tiếng rên rỉ cùng âm thanh thở gấp.

Đêm tối mờ mịt, ánh đèn toả sáng, chiếu rọi lên thân thể một đôi nam nữ triền miên trên giường.

“Không cần..... không cần nhìn em như vậy.....” Chung Vũ Thần liều mạng muốn che kín mình.

“Tại sao không? Em không biết mình rất đẹp sao?” Anh kéo hai tay cô ra, nóng bỏng dò xét thân thể mềm mại của cô.

“Em không có đẹp chút nào.....” giọng nói của Chung Vũ Thần quả thật muốn khóc.

“Ai nói? Trong mắt anh, em chính là đẹp nhất.” Ai có thể tưởng tượng được? Cô bé luôn ăn mặc như con trai, lại có một thân thể mềm mại, đường cong yểu điệu như thế.

“Anh... nhìn đủ chưa? Anh còn muốn làm gì nữa?” cô sợ sệt muốn lùi một bước.

“Anh không chỉ muốn nhìn em, còn muốn chạm vào em, hôn em, liếm em, ăn em..”

Không sai, trừ thị giác thoả mãn, anh còn muốn xúc giác, vị giác, khứu giác và cảm giác thoả mãn.

Anh căn bản không ném cô đủ, trong giấc mộng xuân nhộn nhạo kia, anh phải biết một ít quá trình kia có đều là thật hay không.

“Đừng! Thật là nhột! Thật kỳ quái....” khi anh hôn lên ngực cô, cô đều nhịn không được run lên.

Quả nhiên, lúc tỉnh táo so với lúc say rượu càng làm cho anh quên hết tất cả, “Bé ngoan chó lợn xộn, mặc dù đáng về em khóc thật đáng yêu nhưng anh chắc chắn sẽ không dừng lại.”

“Đủ rồi! Không cần!” Cô ôm lấy đầu anh, cảm thấy anh lại muốn di chuyển xuống.

“Ban đêm lại rất dài, anh lại muốn từ từ nhấm nháp em.” Anh rất kiên trì cười nói.

Sau khi những nụ hôn vỗ về chơi đùa, anh mở ra bắp đùi mềm mại của cô, thử chạm rai tiếng vào trong cơ thể cô, cảm thấy cô căng thẳng và ảm áp, khiến cho anh lập tức thoả mãn và thở dài.

“Đau! Không ngờ sẽ đau....” Cuối cùng khoé mắt cô chảy ra nước mắt.

“Đừng sợ, anh sẽ từ từ.” Anh lại an ủi vỗ về lần nữa, muốn tình nhân bé nhỏ của mình có thể tiếp nhận sự hiện hữu của anh.

“Không cần, người ta không dùng!” Cô bất lực lắc đầu.

“Không? Anh không chấp nhận cái chữ ‘không’ này.” Anh lộ ra nụ cười dịu dàng, từ từ thăm dò cơ thể cô, bên hông chợt nhấn một cái, lại tiến vào chỗ sâu nhất.

“Anh... trời ạ....” cô rất muốn đẩy anh ra.

“Em có thể làm được, em có thể tiếp nhận anh, không phải sao?” Anh ngăn chặn hai tay của cô, ở trên cô luật động ra vào.

“Anh thật quá đáng...” Cảm thấy anh không ngừng xâm chiếm cô, khiến cho hai chân cô cũng run rẩy.

Anh cúi người để cho lồng ngực mình ma sát với bộ ngực cô, cúi đầu liếm hôn mồ hôi trên người cô, “Anh sẽ không khách khí với em nữa, từ hôm nay trở đi, em chính là người phụ nữ của anh....”

Cuối cùng là có ý gì? Chung Vũ Thần muốn hỏi rõ ràng, lại không nói ra lời nao, cô thậm chí đã quên mất, cũng ngắt đi mất, chỉ có thể cảm thấy nhiệt độ trên người anh, mồ hôi của anh, tất cả của anh....

Ngày mười hai tháng tám, thời tiết không cách nào đoán được.

Đại ca biết đây không phải là một giấc mộng. Thế nhưng biết mình là ba của đứa bé, lại còn nói muốn lấy tôi làm vợ! Có lẽ giấc mộng đẹp đang trở thành sự thật, nhưng tôi không có cách nào cảm thấy hạnh phúc, bởi vì, có con mới cưới là lý do không lãng mạn nhất.

Tôi nay chúng tôi lại làm một giấc mộng, nhưng tôi sợ, cái giấc mộng này chỉ là trách nhiệm, tôi cảm thấy nó đau xót dường nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Theo Dõi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sáng sớm, khi Chung Vũ Thần mở mắt ra, nhìn Lương Sùng Nghị ngủ say bên cạnh, không biết nước mắt làm sao? Từ từ ngưng tụ, khiến người đàn ông ở trước mắt càng thêm xa cách không thể nắm lấy.

Cô vươn tay, mang theo chút run rẩy sờ qua hàng lông mày của anh, hành động này vốn chỉ có thể len lén ảo tưởng ở trong mộng, mà nay cũng đã trở thành sự thật, nên cô không thể không cảm động, dù sao cô cũng đã chờ đợi một thời gian dài!

Thế nhưng... Cô lại sợ anh tỉnh lại bao nhiêu, lại muốn nói những lời "Trách nhiệm" kia, khiến cho trái tim cô rơi xuống vực thẳm, vì vậy chỉ có giờ phút này, thừa dịp anh còn ngủ, mà để cho họ giả vờ thành đôi yêu nhau!

Đúng lúc Lương Sùng Nghị tỉnh lại, khi anh mở mắt ra, lúc này nhìn thấy người phụ nữ của anh, bên môi anh hiện lên sự mãn nguyện, duỗi hai tay ra, liền ôm cô vào trong ngực.

"Chào, Tiểu Thần." Anh thì thầm bên tai cô.

Cô cúi đầu, không dám nhìn anh, trên mặt nóng dần lên, "Buông em ra."

Thế nhưng anh lại đè cô xuống phía dưới, dựa vào trán cô nói, "Tôi hôm qua anh không có làm em đau chứ?"

Tôi hôm qua -- ừm -- em- - "Em không biết!"

Anh thích thú với vẻ thẹn thùng của cô, mang theo sự đùa cợt, hôn xuống bả vai cô, "Thật sao? Vậy anh sẽ kiểm tra một chút."

"Không cần -- đại ca, không nên như vậy!" Tay nhỏ bé của cô đập vào lưng anh.

"Đại ca?" Anh bắt mạch ngắt đầu lên, "Bây giờ còn kêu anh là đại ca sao?"

"Vậy. Nếu không thì là gì?" Cô gọi anh là đại ca thì có gì sai!

"Gọi tên anh, không phải em không biết tên anh chứ?"

Cô cũng sờ gáy đầu, "Em đương nhiên biết tên của anh! Nhưng. Nhưng... Em không gọi tên ra được. . ."

Trong mắt anh hiện lên sự nham hiểm, "Vậy anh không thể làm gì khác hơn là nghiêm hình bức cung rồi!"

Nhìn anh lại cúi đầu hôn đông hôn tây, hơn nữa hai cánh tay còn đưa xuống tập kích, khiến toàn thân Chung Vũ Thần cứng ngắc, "Đại ca, đừng mà! Em... Em gọi tên anh là được. Anh mau dừng tay."

"Gọi đi!" Anh lười biếng nói.

"À... Cái đó... Cái đó. À. Sùng. Sùng Nghị."

Anh hài lòng mỉm cười, "Cho em một phần thưởng!"

Nói xong anh liền hôn xuống đôi môi cô, vô cùng triệt để, đòi hỏi, tuyệt đối không giống như thường cô.

Mặc dù không khí buổi sáng còn vui vẻ, nhưng khi nói đến chuyện công khai, Chung Vũ Thần liền trợn mắt, miệng tê liệt, giống như mình phải đi chiến đấu vậy.

Lương Sùng Nghị đặt hành lý ra cốp sau, lòng chó cũng thả vào chỗ ngồi, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, "Tiểu Thần, anh đã gọi điện thoại cho mọi người,

bọn họ đều đang chờ ở trong công ty, đi thôi!"

"Em không đi!" Cô kiên quyết xoay người sang chỗ khác.

"Em không đi, muốn anh ôm em sao?" Anh nói xong định đưa tay ôm lấy cô.

Cô vội nhảy ra bên cạnh, "Đừng đụng em! Em nói không đi là không đi, anh đừng ép buộc em."

Bộ dạng cô cáu kỉnh thật đáng yêu, trong lòng Lương Sùng Nghị nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện ra, mà anh lạnh lùng nói: "Anh ép em? Không! Là em ép anh."

Anh liền ôm lấy cô, nhét cô vào chỗ ngồi, còn mình cũng lên xe, lập tức cho nổ máy.

"Em ghét anh! Cả thế giới này em chỉ ghét mỗi anh!" Sự tức giận của cô chỉ có thể phát tiết lên của kính xe.

Anh muốn cười lại không thể cười, xoay qua chỗ khác, thay cô thắt dây an toàn, mà động tác thật sự khiến cô yên tĩnh lại.

"Trước hết chuẩn bị tâm lý thật tốt đi! Anh sẽ cho em trở thành Lương phu nhân trong thời gian ngắn nhất, hơn nữa đứa bé của chúng ta cũng sẽ ngoan ngoãn gọi anh là ba." Vẫn dịu dàng vuốt tóc cô như thế, nhưng giọng nói của anh lại như biến thành người khác.

Chung Vũ Thần vừa sợ vừa tức nhìn anh, "Anh Giới Văn và Giới Vũ sẽ không chấp nhận anh, ba mẹ em cũng sẽ phản đối."

"Chúng ta sẽ mời mắt chờ xem đi!"

Xe rất nhanh đã lái đến thăm tử Long Bàn, mọi người đã sớm chờ đợi dài cổ ở bên trong.

Cửa chính vừa mở, giọng nói của Lương Sùng Nghị truyền đến, "Xin lỗi, khiến mọi người đợi lâu."

Mọi người đều ngẩng đầu lên, không hẹn mà cùng phát ra tiếng kêu sợ hãi!

Bởi vì, Lương Sùng Nghị đang dắt tay Chung Vũ Thần, mặc dù vẻ mặt Chung Vũ Thần không nguyện ý, nhưng Lương Sùng Nghị vẫn ôm chặt cô đi tới, cứng rắn bắt cô ngồi vào ghế sa lon, hơn nữa là phải ngoan ngoãn ngồi trong khuỷu tay anh.

Tất cả mọi người ngây người, chỉ có duy nhất Trịnh Lập Minh là đoán được tình huống gì, bởi vì, cậu cũng có thể coi như là nguyệt lão của họ!

Lương Sùng Nghị hắng giọng, quay sang Chung Giới Văn, Chung Giới Vũ nói: "Xin lỗi, Giới Văn, Giới Vũ, các cậu giao Tiểu Thần cho tôi chăm sóc, tôi lại khiến cho cô ấy xảy ra chuyện như vậy, hoàn toàn là bởi vì đêm đó tôi say rượu, ngay cả mình làm cái gì cũng không nhớ, đến ngày hôm qua tôi mới biết rõ sự thật. Nếu Tiểu Thần mang thai đứa bé của tôi, tôi sẽ chịu tất cả trách nhiệm, tôi hi vọng các cậu có thể đồng ý cho tôi và Tiểu Thần kết hôn, nhất định tôi sẽ chăm sóc mẹ con cô ấy tốt."

Vừa nói ra lời này, tất cả mọi người ngây ngẩn ba giây, không có cách nào phản ứng kịp.

Chung Giới Văn "A... A..." mấy tiếng, mới tìm lại âm thanh nói: "Anh... Anh chính là người khiến con bé có thai?"

"Đúng, chính là tôi." Lương Sùng Nghị thận trọng gật đầu, "Tôi sẽ để cậu và Giới Võ dạy dỗ tôi một trận. Không cần khách khí, đây là việc tôi nên nhận, cho dù các cậu động thủ, tôi cũng sẽ không đánh trả."

Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ hai mặt nhìn nhau, cũng mất đi chủ ý, đối phương là đại ca mình tôn kính nhất, rồi lại khiến em gái chưa cưới đã mang thai, tình huống mâu thuẫn như vậy, khiến hai người chưa bao giờ phải đối mặt.

Ba người đàn ông giằng co chốc lát, cuối cùng Chung Giới Văn cắn răng, đưa ra một đấm, đánh vào lồng ngực Lương Sùng Nghị, đổi lại Chung Giới Vũ cũng cau mày đánh ra đấm nữa.

"Đại ca, em gái chúng em giao cho anh."

"Con bé là một cô gái tốt, đại ca, nhất định anh phải thương nó, yêu nó, chúng em sẽ tha thứ cho anh."

Lương Sùng Nghị bình tĩnh đón nhận hai đấm này, đến bước chân cũng không lùi lại một bước, nghiêm túc hứa hẹn, "Từ nay về sau, tôi sẽ chỉ có duy nhất Tiểu Thần là người của mình, tôi sẽ cho cô ấy hạnh phúc."

"Bọn em chúc phúc cho hai người." Hai anh em nhà họ Chung vừa nói.

Chung Vũ Thần lặng lẽ nhìn Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ, nước mắt không tự chủ dâng lên, các anh quan tâm cho cô thế nào, lo lắng cho cô làm sao, thì tất nhiên cô cũng biết.

Đối với sự giao phó của Chung Giới Văn, Chung Giới Vũ, Lương Sùng Nghị chuyển sang những người khác nói: "Thượng Duy, Dũng Tử, A Lượng, Tiểu Minh!"

"Dạ!" Bọn họ cùng nhau đứng thẳng đáp.

Lương Sùng Nghị nắm tay Chung Vũ Thần lên, hướng về phía mọi người ra lệnh nói: "Từ nay về sau, các cậu cũng phải gọi Tiểu Thần là chị dâu."

"Hả?" Chung Vũ Thần kinh ngạc, cô lại có thể từ em gái biến thành chị dâu!

Mặc dù những người khác kinh ngạc, nhưng không dám chần chừ, lập tức gọi: "Chị dâu!"

"Không, em . . em Không phải" Chung Vũ Thần xua tay muốn phủ nhận.

Lương Sùng nghị cũng không cho cô cơ hội như vậy, bàn tay dùng sức nắm lấy hông cô.

"Rất tốt, sau đó tất cả chúng ta sẽ lên đường tới Vân Lâm. Giới Văn, Giới Vũ, hai người các cậu đi cùng xe với tôi, Dũng Tử, A Lượng, Tiểu Minh, các cậu ngồi xe Thượng Duy, nhiệm vụ của chúng ta chính là đến nhà họ Chung cầu hôn."

"Dạ!" Đại ca ra lệnh một tiếng, có ai dám không nghe? Mọi người vội vàng chia nhau chuẩn bị đồ đạc, sinh lễ, tiền lì xì! và cả quà tặng, đến lúc đó phải cho đại ca, chị dâu mặt mũi mới được!

"Anh không cần đùa vậy!" Chung Vũ Thần chuyển sang Lương Sùng Nghị nói.

"Đùa? Hôn nhân là chuyện lớn, sao có thể làm trò đùa?" Lương Sùng Nghị mỉm cười nói.

"Em sẽ không gả cho anh."

"Có muốn đánh cuộc hay không? Anh muốn người thắng sẽ là anh."

Đại ca cùng chị dâu cãi vã, những người khác không có quyền hỏi tới, dù sao sắp có chuyện vui rồi, cũng nhanh hành động một chút!

Huyện Vân Lâm, đây là nơi làm nông nghiệp, chung quanh vẫn có thể thấy được đất đai xanh màu, gió thổi phát pho, hiện lên một luồng sóng lúa lớn.

Hai vợ chồng nhà họ Chung đều là gia đình nông dân, ở nơi này, ánh mặt trời trong trẻo, hai người họ đang trở về sau một ngày cày cấy, nhưng không ngờ lại nhìn thấy hai chiếc xe hơi đậu đó.

"Có khách tới à?" Chung Khánh Phong cầm lấy mũ, cẩn thận dò xét hai chiếc xe này.

"Ồ! Đây không phải là Giới Văn, Giới Vũ sao?" Hà Liên Muội vừa ngẩng đầu, nhìn thấy hai đứa con trai đi ra từ phòng khách.

"Ba, Mẹ, chúng con đã trở lại." Chung Giới Văn mở miệng cười nói.

Chung Khánh Phong vừa mừng vừa sợ, "Muốn trở về thì cứ trở về à? Sao lại không gọi điện thoại thông báo chứ!"

Chung Giới Vũ lè lưỡi, "Có một tin tức tốt muốn thông báo cho mọi người biết!"

Hà Liên Muội"Ồ!" Một tiếng, "Chuyện gì? Là hai người các con muốn kết hôn à?"

"Đều không phải là! Chỉ là, tóm lại vẫn là chuyện vui!"

Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ đón cha mẹ vào trong phòng khách, để họ ngồi xuống chờ mọi người trào hỏi.

Hai vợ chồng Chung Khánh Phong và Hà Liên Muội sững sờ, trực tiếp nghĩ rằng đã xảy ra chuyện lớn!

"Giới Văn, Giới Vũ, có phải các con ở Đài Bắc chọc phải phiền phức gì không? Người ta hiện tại đã

tìm tới nhà rồi! Hai người bất tài này, muốn làm ta tức chết à?" Chung Khánh Phong cao giọng mắng.

"Không có ạ! Chúng con rất ngoan!" Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ vội vàng phủ nhận.

"Bác trai, bác hiểu lầm rồi." Lương Sùng Nghị mở miệng giải thích, "Trên thực tế, chúng con bởi vì con gái bác mà đến."

"Tiểu Thần?" Sắc mặt Hà Liên Muội trắng bệch, "Chẳng lẽ Giới Văn và Giới Vũ bắt Tiểu Thần đi trả nợ rồi à? Các cậu tới đây là muốn tiền sao?"

"Ba, mẹ, hai người đừng nghĩ xấu như vậy được không?" Chung Giới Văn thật sự hoàn toàn bị đánh bại.

Lương Sùng Nghị đứng thẳng người, khom lưng cúi chào: "Bác trai, bác gái, đã mạo muội đột nhiên quấy rầy như vậy, con tên là Lương Sùng Nghị, hiện tại kinh doanh công ty thám tử tư, nếu như mọi người đáp ứng, con hy vọng có thể lấy Tiểu Thần làm vợ."

“Lấy Tiểu Thần?” Chung Khánh Phong và Hà Liên Muội cũng la hoảng lên.

“Đúng vậy, hơn nữa còn phải nhanh chóng, bởi vì, trong bụng Tiểu Thần đã có đứa bé của con rồi.”

Lương Sùng Nghị liên tiếp bỏ lại hai quả bom, khiến vợ chồng họ kinh ngạc không thể phục hồi.

“Cậu nói láo! Tiểu Thần của chúng tôi ngoan như vậy, làm sao chưa kết hôn mà đã mang thai? Không thể nào... Không thể nào...” Chung Khánh Phong thiếu chút nữa thì bị trúng gió, Chung Giới Văn vội vàng đỡ cha đến bên ghế ngồi.

“Rốt cuộc... là thế nào...?” Đầu óc Hà Liên Muội trống rỗng.

“Thật xin lỗi, tất cả đều do con sai, xin hãy để con chịu trách nhiệm.” Lương Sùng Nghị càng cúi thấp hơn.

Chung Khánh Phong nắm chặt quả đấm: “Cái tên nhóc này, lại dám khi dễ Tiểu Thần nhà chúng tôi như vậy, tôi tuyệt đối không tha thứ cho cậu.”

“Xin bác trai, bác gái trách phạt con đi! Con thật sự xin lỗi, con chỉ có thể lấy cả đời mà bồi thường cho Tiểu Thần.” Lương Sùng Nghị khẽ khụy hai đầu gối xuống đất, cúi thấp đầu nói xin lỗi.

Chung Khánh Phong phát hỏa, dùng sức đá Lương Sùng Nghị mấy đá, không người nào dám tiến lên ngăn cản, cho đến khi Hà Liên Muội ngăn cản chồng mình: “Anh Phong, đừng đánh, người ta đã có thành ý.”

Vì Hà Liên Muội cảm thấy, một người đàn ông chịu đựng bị chửi, bị đá như vậy thì không phải là có thành ý sao?

“Hừ! Thành ý cái gì? Khôn kiếp!” Chung Khánh Phong là người hiểu rõ con gái nhất, nên tuyệt đối không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này Lương Sùng Nghị mới ngẩng đầu lên: “Xin bác trai, bác gái tin tưởng, con sẽ chăm sóc cho Tiểu Thần và đứa bé thật tốt.”

Hà Liên Muội thở dài một cái, quyết định cho anh một cái cơ hội: “Cậu đang làm gì? Có thể cho Tiểu Thần chúng tôi được sống những ngày tốt lành sao?”

“A Lượm.” Lương Sùng Nghị kêu một tiếng, A Lượm lập tức đưa lên một phần tài liệu.

“Bác trai, bác gái, mời xem qua, đây là tình hình của công ty, còn có tất cả tài sản trên danh nghĩa của con, sau khi kết hôn tất cả cũng sẽ chuyển thành tên Tiểu Thần, tất cả của con đều là của cô ấy, con sẽ khiến cô ấy được sống tốt.”

Chung Khánh Phong không biết chữ, nhưng Hà Liên Muội còn được học qua, vừa nhận lấy xem: “Anh Phong! Người trẻ tuổi này hình như rất có tiền! Ở Đài Bắc mở công ty, lại còn có nhà ở riêng!”

Chung Khánh Phong ho khan một tiếng, còn chưa thể đồng ý.

“Dừng Từ.” Lương Sùng Nghị lại gọi một tiếng, Dừng Từ liền mang tới một cái cặp.

Lương Sùng Nghị mở nó ra bên trong toàn là tiền giấy mới tinh: “Ồ đây là một trăm vạn, con hy vọng bác trai, bác gái có thể gả Tiểu Thần cho con. Chúng con còn mang theo các loại quà tặng, cùng vì muốn cầu hôn.”

Chung Khánh Phong và Hà Liên Muội vừa nhìn, quả nhiên trên bàn bày đầy ắp quà tặng lớn nhỏ, gần như chất thành một ngọn núi.

Nhìn thấy họ có thành ý như vậy, Chung Khánh Phong cũng có chút dao động: “Tiểu Thần đã mang thai bao lâu?”

“Năm tháng.” Lương Sùng Nghị trả lời, “Bây giờ còn chưa nhìn ra, cho nên con hy vọng có thể nhanh chóng cử hành hôn lễ, để Tiểu Thần mặc lễ phục kết hôn.”

Hà Liên Muội lại nói: “Nhưng thời gian khẩn cấp thế này, muốn liên lạc với bạn bè thân thích cũng rất phiền toái!” Bà nói ra lời này, đã bày tỏ sự đồng ý.

“Mọi chuyện cứ giao cho chúng con, bảo đảm tất cả sẽ không thành vấn đề.” Hậu Thượng Duy thay thế trả lời.

“Có thật không? Các cậu có thể làm được à?” Hà Liên Muội mừng rỡ.

“Đội đã nào...! Tôi còn chưa có đồng ý vụ hôn nhân này!” Chung Khánh Phong giận dữ quát lên.

Lương Sùng Nghị mở miệng: “Bác trai, thẳng thắn mà nói, con đã từng kết hôn một lần, tuổi lại lớn hơn Tiểu Thần mười tuổi, nên con không xứng với cô ấy, nhưng bây giờ chúng con cũng đã có đứa bé, con bảo đảm là mình thật lòng với Tiểu Thần, con sẽ khiến cô ấy hạnh phúc.”

Chung Khánh Phong trừng mắt liếc anh một cái, giống như muốn nghiên cứu lời anh có mấy phần là thật, sau đó ông lại hỏi: “Cậu... có thể đối tốt với nó không?”

“Con sẽ lấy sinh mạng thề.” Lương Sùng Nghị thành khẩn nói.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh, đều cảm nhận được quyết tâm cao cả, đó chính là lời thề xuất phát từ tấm lòng.

Chung Khánh Phong thở dài, "Xem chừng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là giao Tiểu Thần cho cậu."

"Cám ơn bác trai, cám ơn bác gái." Lương Sùng Nghị lập tức cúi người bày tỏ lòng biết ơn. Tiểu♣️Mèo♠️Hoang

"Chúc mừng, chúc mừng, không phải là nên tổ chức đám cưới sao." Những người khác liên tiếp chúc mừng nói.

Mà mọi chuyện cho tới lúc này, cuối cùng cũng được chấm dứt, Lương Sùng Nghị đứng lên, đi tới cửa phòng bên cạnh, lấy ra cái chìa khóa để mở cửa, thì ra là Chung Vũ Thần bị nhốt ở trong phòng, đến bây giờ mới được thả ra.

Về phần nguyên nhân cô bị nhốt, đương nhiên là không muốn cô làm hồng chuyện!

"Các anh thật quá đáng, lại đi nhốt em ở bên trong!" Chung Vũ Thần tức đến nổi tung.

Lương Sùng Nghị chỉ cười cười, không nói gì thêm.

"Anh mới vừa nói với cha mẹ em vậy? Sao các anh lại hợp lại giúp nhau?" Chung Vũ Thần còn không hiểu rõ là đã xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Thần, con sắp kết hôn và làm mẹ rồi, cũng không chừng chặc chút nào." Hà Liên Muội nói.

"Kết hôn?" Chung Vũ Thần chạy tới trước mặt mẹ mình, "Mẹ, con sẽ không gả cho anh ấy!"

Chung Khánh Phong dùng sức vỗ bàn một cái, "Tiểu Thần, con mau nói, có phải con mang thai đứa bé của cậu ta hay không?"

Dưới ánh mắt nghiêm nghị của cha, cô không thể không thừa nhận, "Vâng Là của anh ấy, không sai . . ."

Vậy thì không có gì để nói, con nhất định phải gả cho cậu ta."

"Ba, ba nói chút lý lẽ có được không?"

Chung Vũ Thần vẫn chưa từ bỏ ý định.

Chung Khánh Phong cũng không có trả lời, trực tiếp đi tới trước mặt Lương Sùng Nghị, vỗ vỗ bả vai con rể, "Con gái của ta còn chưa hiểu nhiều chuyện, nhờ cậu chăm sóc nhiều."

"Con biết rồi, xin bác yên tâm." Lương Sùng Nghị trả lời.

Nhưng Hà Liên Muội lo lắng nhất chính là chuyện sắp xếp hôn lễ, "Hôn lễ phải làm sao đây?"

Còn phải tìm chỗ tổ chức, cũng phải chụp ảnh cưới, còn phải thông báo cho nhiều người !"

"Bác gái không cần lo lắng, mấy người anh em chúng con sẽ xử lý mọi chuyện, con muốn ba ngày sau có thể cử hành hôn lễ." Lương Sùng Nghị rất tự tin đối với việc này.

"Vậy thì tốt quá, nhất định phải làm cho náo nhiệt mới được!" Hà Liên Muội vô cùng vui vẻ.

"Chỉ là, trong vòng ba ngày, Tiểu Thần còn chưa có lấy chồng, nên phải ở trong nhà mới được." Chung Khánh phong lại rất coi trọng danh tiếng.

"Dĩ nhiên, mấy người chúng con định ở lại khách sạn trên trần, ba ngày sau con sẽ tới cưới Tiểu Thần, như vậy chúng con xin đi trước." Lương Sùng Nghị vừa chuẩn bị rời đi, những người khác cũng lục tục đi theo.

"Chuyện này." Chung Vũ Thần mở tròn hai mắt, nhìn tất cả mọi chuyện, lại không thể tin được mọi người lại có thể không quan tâm đến sự tồn tại của cô, cứ tự tiện quyết định chuyện lớn cả đời cô như vậy. Tiểu♣️Mèo♠️Hoang

"Tiểu Thần, đợi anh...anh sẽ nhanh chóng tới cưới em." Lương Sùng Nghị cúi đầu nói với cô.

"Anh...Năm mơ đi!"

Lương Sùng Nghị chỉ háng giọng cười to, liền xoay người rời đi.

"Chị dâu không nên lo lắng gì cả! Chắc chắn đại ca sẽ không để cho chị chạy mất!" Những người khác càng thêm dầu vào lửa, rồi rít nói lời từ biệt như vậy.

Chờ những người ngoài rời đi, Chung Vũ Thần mới quay sang ba mẹ nói: "Ba, mẹ, hai người thật sự quyết định như vậy sao? Muốn gả con cho người đàn ông này? Không thể nào!"

Đối mặt với chất vấn của con gái, Hà Liên Muội chỉ cười vài tiếng, "Tiểu Thần, ánh mắt không tệ lắm! Loại đàn ông tốt đã không còn nhiều rồi."

Chung Khánh Phong nhàn nhả uống một hóp trà, "Con đi lên Đài Bắc bốn năm, cuối cùng không có gì tốt hơn, nhưng lần này lại nhặt được bảo vật."

Chung Giới Văn và Chung Giới Vũ cũng liên tiếp gật đầu, "Nói cũng đúng, nếu như đại ca muốn phụ trách. Thì sẽ đảm nhận vai em rể, nhưng đốt đèn lồng cũng không tìm ra ai tốt hơn.

Xong đời, cuối cùng Chung Vũ Thần cũng lĩnh ngộ được, lần này tất cả mọi người đều đứng ở phe anh.

Ngày mười ba tháng tám, thời tiết giống như ánh sao màu bạc.

Tôi ngồi ở trước cửa sổ, thấy trên đồng ruộng có ếch kêu, ve kêu, gió thổi, đều nhiễu loạn lòng tôi.

Ba ngày sau, tôi thật sự phải gả cho đại ca sao? Khi tôi gọi tên anh thì tôi chỉ muốn ôm anh rơi nước mắt, nhưng mà không được, tôi không thể, tôi không muốn giấc mộng hoàn thành như vậy!

Tôi yêu anh, tôi thà ở xa yêu anh, cũng không muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh mà thân thể của hai người không thể đến gần, lại không thể lấy được yêu mến của anh, thì đối với tôi đó mới là tra tấn nhất, có lẽ tôi quá tham, tôi muốn anh, muốn tất cả của anh, tôi không chỉ cần anh làm chồng của mình, còn phải là một người chồng yêu tôi.

Thần linh ơi! Xin nói cho tôi biết, cuối cùng việc thăm mền sẽ ra sao? Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể tan thành mây khói sao?

Ba ngày sau, hôn lễ đúng hạn cử hành.

Nhân viên thám tử Long Bàn bình thường cũng không phải là chỉ làm việc kiếm tiền, năng lực của họ quả thật là hạng nhất.

Trịnh Lập Minh dùng Notebook in ra thiệp mừng, tự mình đi gửi. Hậu Thượng Duy chỉ gọi ra mấy cuộc điện thoại, lễ phục lập tức được mang xuống, còn gọi tới thợ trang điểm và nhiếp ảnh gia. Dũng Tử và A Lượng phụ trách đặt bàn, đặt ra cả xe hàng để mua hết lễ phẩm.

Năm giờ chiều hôm đó, Ở trước sân nhà Chung gia bắt đầu khai vui, tiếp đó là ca hát, chiêng trống vang trời, tràn ngập hơi thở vui mừng nơi quê cha đất tổ.

Những người khách đến sớm đều cắn hạt dưa, vừa thưởng thức biểu diễn, mọi người thì thầm nói chuyện không yên.

Chung Vũ Thần nhìn lên ra ngoài từ cửa sổ, liền bị nhiều người bên ngoài dọa sợ, trời ơi, cô thật sự phải kết hôn sao?

"Tiểu Thần, mau tới đây, thợ trang điểm đang chờ con đấy!" Hà Liên Muội kéo con gái đến trước bàn trang điểm.

Lúc này, Chung Vũ Thần đã mặc xong lễ phục, đang chờ thợ trang điểm chuẩn bị.

"Mẹ, con thật sự không muốn gả đi." Cô vẫn còn đấu tranh đến cùng.

"Khách khứa đều đến đông đủ, con muốn để mẹ mất mặt." Hà Liên muội không cho phép loại chuyện mất mặt này xảy ra.

"Mọi người đều vì một trăm vạn mà bán đứng con?"

"Hừ...! Con ở đây nói điên khùng gì vậy? Một trăm vạn dùng để mua vàng cho con, chiếc nhẫn, trang sức đều phải xài rất nhiều tiền? Những thứ khác cũng đều lấy đưa cho con làm đồ cưới rồi, con cũng không nên nói ba và mẹ tham tiền của con, quá bất hiếu rồi."

Chung Vũ Thần bắt đầu dĩ than thở, xem ra cô cũng không thể thuyết phục được mẹ.

Giờ lành đã đến, cô dâu được mời ra ngoài, pháo cũng cùng được đốt lên, mọi người vỗ tay chào đón.

"Oa! Con gái 18 có khác, khi còn bé Tiểu Thần giống như con trai, sau khi lớn lên lại xinh đẹp như vậy!"

"Tiểu Thần của họ thật có phúc lớn! Lại có một người chồng hợp ý như vậy."

Bạn bè đều rối rít chúc mừng, khiến hai vợ chồng chung gia vui vẻ, đối với người con rể này càng hài lòng hơn.

Những thứ khác không nói, riêng bàn tiệc đã 50 bàn, có thể nói là chuyện lớn trên trấn, bữa tiệc bắt đầu lo liệu, vẫn kéo dài sang tận đường cái đối diện. Người không biết còn tưởng rằng đây là hội chùa náo nhiệt!

Lương Sùng Nghị đi lên phía trước, nắm lấy tay Chung Vũ Thần, từ giờ trở đi, cô chính là vợ của anh, cô còn rất nhỏ, một cô vợ nhỏ, thế nhưng, nhất định anh sẽ làm cho cô hạnh phúc.

Cảm thấy tầm mắt anh nóng bỏng, cô liền ngẩng đầu lên nhìn anh, cau mày hỏi:

"Anh nhìn cái gì?"

"Em thật là đẹp." Anh cúi đầu hôn lên gương mặt cô, khiến mọi người cao giọng trầm trồ khen ngợi.

Chung Vũ Thần xúc động, giờ khắc này cô cũng không muốn phá hư không khí, cho dù cô say mê! Thì cứ coi như đây là một hôn lễ hạnh phúc, làm bộ bọn họ là một đôi yêu nhau.

Trong hôn lễ, mọi người lại ăn uống..., hết sức thỏa thích, nhất là chú rể cùng cô dâu mời rượu thì cuộn lên cao trào.

"Chị dâu chúc mừng cô." Trịnh Lập Minh giờ ly rượu lên nói.

"Tiểu Minh" Chung Vũ Thần nâng cái ly lên, ngón tay có chút run rẩy.

Giữa em trai và em gái, chỉ có nhau mới có thể hiểu được, hội đồng minh thăm mến phải kết thúc, phải biến thành đồng minh hạnh phúc!

Bình thường Trịnh Lập Minh cũng không uống rượu, nhưng hôm nay là ngày vui của Chung Vũ Thần, cho nên cậu đã uống vài ngụm, gò má mềm mại cũng nhàn nhạt đỏ hồng.

Hậu Thượng Duy thấy vậy liền chóa vầng "Này! Mặt cậu rất đỏ!"

Trịnh Lập Minh sờ lên gò má mình, "Thật sao? Em đã lâu không uống rượu, em sợ mình sẽ uống rượu say!"

"Vậy còn cật mạnh!" Hậu Thượng Duy đoạt lấy cái ly của cậu.

"Không sao, em biết rõ anh Duy sẽ chăm sóc em, có đúng hay không?" Trong mắt trong lòng Trịnh Lập Minh tràn đầy ý cười.

"Ngu ngốc!" Hậu Thượng Duy gõ cậu một cái, cũng rất nhẹ nhàng.

Chung Vũ Thần nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng vì Trịnh đất Lập Minh mà vui mừng, đoạn thời gian thăm mến hai năm này, cuối cùng cũng có một ngày kết thúc.

"Nhìn cái gì?" Lương Sùng Nghị cũng không thích tình huống này, muốn cô xoay đầu lại, "Không cho phép nhìn người khác, nhìn anh là được rồi."
Tiểu Mèo Hoang

Anh đang nói những gì đó? Chung Vũ Thần có chút hoài nghi lỗi tai mình, "Có phải anh đã uống quá nhiều hay không?"

"Anh không có, anh rất tỉnh táo, anh hiểu rõ hôm nay là ngày anh kết hôn, hơn nữa em là vợ của anh, là mẹ của đứa bé." Anh ôm lấy bà vai cô, ngửi lấy hương thơm trên người cô.

"Thật sao?" Cô bất đắc dĩ mỉm cười. Có lẽ, cô tình nguyện mình không tỉnh lại như vậy.

Đêm đã khuya, Lương Sùng Nghị thừa cơ chạy khỏi bữa tiệc, bước chân không yên mà đi vào phòng ngủ.

Chung Vũ Thần đưa lưng về phía anh, ngồi trước bàn trang điểm, hình như đang viết cái gì đó, vừa nghe thấy tiếng bước chân của anh, cô liền đem đồ giấu trong ngăn kéo.

"Tiểu Thần?" Anh ngồi xuống bên giường, có vẻ say rượu.

"Anh lại uống say." Cô nói xong thật bình tĩnh, nhưng là rất lạnh nhạt.

"Không sao, để em chăm sóc anh là được!" Anh thoải mái cười nói.

Ngủ, Chung Vũ Thần đã sớm thay xong quần áo, mặc vào áo ngủ, liền trực tiếp bò lên giường, kéo chăn lên đắp, đây chính là câu trả lời của cô.

Nhìn cô vợ nhỏ quay lưng về phía mình, Lương Sùng Nghị liền tiến tới, "Đầu anh đau, em không định xoa bóp cho anh sao?"

"Anh đừng làm phiền, lần trước chẳng qua là ngoài ý muốn, em sẽ không chăm sóc cái con ma men này nữa."

Đều vì đêm hôm ấy, đều vì sai lầm cả đêm, anh mới sẽ biến thành chồng cô... "Ngoài ý muốn? Đó cũng là một lần ngoài ý muốn may mắn, không phải sao?" Thế nhưng anh lại rất vui vẻ.

"Không phải!" Cô đẩy tay anh ra, liền lẩn xa hơn.

"Tại sao không đúng? Rốt cuộc tại sao em lại mất hứng?"

Cuối cùng cô xoay người lại, hốc mắt khẽ ướt, đôi môi nhẹ nhàng run rẩy, “Em không muốn. ...Bởi vì chuyện này. ...mà ngoài ý muốn kết hôn. ...Anh hiểu không?”

“Không hiểu, anh không muốn hiểu. ...” Anh nhìn chăm chú vào đôi môi phồng hờn của cô, “Anh muốn cả đêm, chỉ muốn làm như vậy. ...”

Đáy mắt anh dần dần tối lên đục vọng, để cho cô bắt đầu muốn lui về phía sau, “Anh làm cái gì vậy?”

Không cần.

Đã quá muộn, anh đã hôn lên cô, bên trong nụ hôn này có thêm mùi vị của rượu, khiến Chung Vũ Thần liên vô lực suy nghĩ giống như lần trước, không thể phản kháng.

Với đêm tân hôn ngàn vàng, một người chồng uống rượu say, cùng một người vợ có tâm tình mâu thuẫn, cứ như vậy mở ra cuộc hôn nhân của họ.

Ánh trắng như nước rơi vào giường lớn màu trắng, chiếu rọi vào đôi mắt yếu ớt của Chung Vũ Thần, bên trong phòng chỉ nghe thấy âm thanh của cô, “Đừng như vậy, em không thể hít thở. ...”

“Anh không dừng lại được, em thật thơm, thật ấm, anh thấy thế nào cũng không đủ. ...”

Trong buổi làm chồng đầu tiên, Lương Sùng Nghị cản trở mờ mịt cô vợ, bởi vì, ba ngày chờ đợi trước đã phải đè nén, khiến giờ phút này anh trở nên tham lam.

Anh lấy tay trái nắm lấy hai tay cô, cúi đầu hôn liếm cổ cô, tay phải thì nhanh chóng lần mò cô.

“Tay của anh không nên để như vậy. ...” Cô không ngừng uốn éo người, lại không tránh khỏi dây dưa của anh.

“Không thích sao? Anh lại rất thích đụng em!” Ngón tay anh thô cứng trêu chọc trước ngực mềm mại cô, cố ý muốn cô thở gấp, khiến cho cô than nhẹ, đây chính là việc anh thích làm nhất đối với cô.

“Không phải là không thích. ...Em. ...Em. ...” Bảo cô phải hình dung như thế nào đây?

Lại muốn dừng lại, lại muốn nhiều hơn, cô cũng không biết rõ.

Nhìn hai chân cô khẽ run, khi anh vỗ về hòa tan cô, anh mới buông tay nhỏ bé của cô ra, muốn cô vuốt ve bắp thịt căng thẳng của cô, “Sờ anh, em cảm thấy chưa? Anh biến thành như vậy, đều là vì em!”

“Thân thể anh thật là nóng. ...Đừng tới đây. ...” Nhìn lửa đục trong mắt anh cô có chút sợ hãi.

“Cho anh, anh nghĩ muốn em, toàn bộ em! Em là người của anh, mãi mãi là vậy.” Anh ôm cô vào trong ngực, kéo ra bắp đùi trắng như tuyết của cô, kiên trì muốn thả lỏng thân thể của mình, không cho phép có một chút căng thẳng.

“Trời ạ!” Cô lại dính sa vào, sa vào khi anh nhiệt liệt.

Mà thân thể mềm mại của cô, cũng giống như là tìm đến nhà, ấm áp là vì anh, yêu kiều là vì anh, tất cả đều là vì anh.

“Em là của anh. ...Từ địa phương đều vậy, mãi mãi không được rời khỏi anh, phản bội anh. ...anh muốn cột em vào bên cạnh mình.” Anh để cho hai chân cô bao quanh anh, muốn cô thiết sự cảm nhận được anh ra vào, mỗi một lần đều được thể hiện.

“Em không chỉ hiểu anh đang nói gì? Nhưng nhẹ một chút. ...Em muốn bất tỉnh. ...Em không thờ được. ...”

“Từ hôm nay trở đi, anh sẽ không ngừng đoạt lấy em, cho đến khi em không có hơi sức rồi đi!”

Em thật sự bất tỉnh thật sao? Cái này còn là chưa đủ, anh còn muốn muốn nên em không bất tỉnh được. ...” Anh tăng nhanh luật động, xâm nhập hơn, muốn cùng cô hoàn toàn kết làm một thể.

Gió đêm mát mẻ thổi tới, nhiệt độ trong phòng lại cao lên, hai người ngăn lại đôi môi của nhau, giống như tìm được một nửa của mình, ôm thật chặt để cảm thụ tư vị này.

Ngày mười sáu tháng tám, thời tiết trắng như áo cưới.

Không thể tưởng tượng chuyện đó đã xảy ra, tôi mặc lễ phục màu trắng, đại ca mặc vét đen, chúng tôi đã kết hôn.

Nếu như tạm thời không thêm nghĩ tới nguyên nhân kia nữa, như vậy tôi có thể nói là rất hạnh phúc, được mọi người chúc phúc, kéo cánh tay đại ca, ôm

đưa con của đại ca trong bữa tiệc náo nhiệt.

Tất cả tất cả, cũng như nằm mơ, tôi cảm động đến phát khóc, bởi vì hạnh phúc mà khóc.

Chỉ cần không cần nhớ tới nguyên nhân kia, tôi sẽ không bởi vậy mà đau lòng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Theo Dõi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ngày đầu sau lễ cưới, tất cả thành viên thám tử Long Bàn trở lại Đài Bắc, bởi vì công việc bận rộn, tuần trăng mật tạm trì hoãn, Chung Vũ Thần vẫn đến thám tử đi làm.

Khác biệt chính là, chức vị của cô biến thành chủ nhiệm kế toán, hơn nữa bàn làm việc bị chuyển qua phòng lãnh đạo.

Không sai, ông chồng Lương Sùng Nghị của cô chính là muốn mình lúc nào cũng có thể thấy cô.

"Em cũng không phải là đứa bé." Cô tròn to hai mắt nhìn anh nói.

"Em dĩ nhiên không phải đứa bé, anh hiểu rất rõ." Anh nói xong, ánh mắt liền quét qua toàn thân cô, ám hiệu anh hiểu rõ cô như thế nào. Khuôn mặt Chung Vũ Thần đỏ ửng, trước đây cô chưa bao giờ nghĩ tới đại ca sẽ tà ác như vậy! Từ khi anh phát hiện cô mang thai, anh giống như đã biết thành một người khác!

"Vây. Vây tại sao anh muốn đem bàn của em chuyển vào đây? Em cảm thấy như.Đang bị người ta giám sát vậy."

"Anh chính là muốn giám sát em, hiện tại em là vợ của anh, cũng sắp làm mẹ, nên bất cứ lúc nào anh cũng phải chú ý hành động của em, không thể để cho em làm tổn thương tới mình còn tổn thương đến đứa nhỏ."

Nói đi nói lại, anh vẫn nghĩ vì đứa bé! Trong lòng Chung Vũ Thần đau đớn.

Mặc kệ cô kháng nghị như thế nào, Lương Sùng Nghị còn cố ý muốn cùng cô sống chung cùng phòng, anh muốn lúc nào hai người cũng ở bên nhau, từ trong nhà đến trên xe, từ trên xe đến công ty, từ công ty về đến nhà.

Bởi vì, hôn nhân trước đã làm cho anh học được một cái đạo lý: Khoảng cách chính là vấn đề lớn nhất!

Anh sẽ không bao giờ dẫm lên vết xe đổ này nữa, anh sẽ để cho cô muốn chạy trốn cũng không có thời gian.

Tối hôm đó, bọn họ cùng nhau ở lại làm thêm giờ, nguyên nhân là anh còn phải dạy cô vài thứ, anh mang đến công ty tất cả sổ sách, vụ án, chứng từ, chuẩn bị giao hết cho cô xử lý.

Chung Vũ Thần nhìn đồng tài liệu kia, giọng nói không yên, "Em. Em có thể làm tốt trách nhiệm này sao?"

"Em sẽ làm tốt, bởi vì bây giờ em không còn là em gái, em đã là chị dâu!"

Anh xoa lên mặt cô nói.

Cô lui về phía sau một chút, đối với mắt mắt hiện lên sự dịu dàng của anh, cô cảm thấy không hiểu, cô không để ý đó là vì cô, vì vậy cô cúi đầu, ngồi vào trước bàn làm việc.

Anh đi tới phía sau cô, tiếng nói trầm ổn truyền vào tai cô, "Cần anh giúp một tay không?"

Toàn thân cô đột nhiên run lên, mặc dù hai người đã có qua quan hệ thân mật, nhưng khi anh dựa gần vẫn sẽ khiến nhịp tim cô nhảy loạn.

"Không cần! Em vẫn nên. . . Tự mình nghiên cứu." Tiếng nói của cô càng ngày càng nhỏ.

Lương Sùng Nghị nhún nhún vai, đi trở về trước bàn làm việc của mình, bắt đầu cân nhắc giải quyết vụ án.

Hơn tám giờ tối, trong phòng làm việc rất an tĩnh, âm thanh ca khúc "Giọt mưa" chậm rãi phát ra, nhắc tới cũng thật là trùng hợp, ngoài cửa sổ thật sự đang mưa nhỏ.

Nước mưa dọc theo cửa kính rơi xuống, khói trắng cà phê bay lên, thật sự yên tĩnh bao nhiêu.

Nhưng bởi vì có anh, cô lại không thể yên lòng, không thể làm gì khác hơn là chuyên chú trong việc công, cố gắng đọc hiểu chữ viết.

"Có vấn đề gì sao?" Anh lại đột nhiên đến gần.

Chung Vũ Thần hết sức chăm chú, bị anh im lặng đi tới sau lưng dọa sợ, "A!"

"Sợ cái gì?" Anh cúi người xuống, đặt đôi tay vòng qua người cô, đã tạo thành một khoảng trống nho nhỏ như "Ngực giam".

Chung Vũ Thần không dám nhúc nhích, e sợ vừa động sẽ đụng đến thân thể của anh, chỉ có thể cứng ngắc mà nói: "Em không có vấn đề, anh đừng hù dọa như vậy có được hay không?"

"Hù dọa?" Anh nắm lên một nắm tóc cô, mái tóc của cô đã dài đến ngang vai rồi, "Anh là chồng của em, làm sao em có thể sợ anh chứ?"

"Em không có sợ anh!" Cô quát cường nhìn anh nói: "Em chỉ là bị anh đột nhiên đến gần làm sợ."

"Đưa ngốc, em phải có thói quen với anh mới được!"

Cô chu miệng lên, xem thường, nhưng mà không muốn biện luận.

Anh đưa bàn tay qua, ở trên bàn phím gõ xuống mấy chữ, "Có phải em không xem hiểu mấy thứ này hay không?"

Chung Vũ Thần không muốn thừa nhận, nhưng cũng không có phủ nhận, giờ phút này môi của anh đang ở bên cạnh cô, khiến toàn thân cô mềm nhũn vô lực.

"Phần tài liệu này là A Lượng viết, chữ của cậu ta ít người nhìn hiểu, anh sẽ giúp em hoàn thành!" Bờ môi của anh khẽ đụng phải gương mặt cô, không biết là cố tình hay vô ý.

Chung Vũ Thần có thể cảm thấy vành tai mình đang nóng lên, cô chỉ thấy xấu hổ, khăn trương đến đỏ mặt.

"Cảm thấy nóng sao?" Anh hiển nhiên cũng chú ý tới.

"Vẫn. . . Vẫn tốt." Cô cố sức nặn ra tiếng nói.

"Em mặc hơi nhiều rồi." Anh lắc đầu một cái, đưa tay cởi ra áo khoác trên người cô.

Mà cô tuyệt đối không thể phản kháng, bởi vì cô đã suy yếu đến mức không thể nhúc nhích.

Sau khi cởi áo khoác xuống, bên trong là một cái áo cộc tay màu trắng, vì vậy anh sờ lên cánh tay cô, "Như vậy không biết có lạnh quá không?"

Chung Vũ Thần hé mở đôi môi, "Ừm Ừm . . ." mấy tiếng lại không nói ra lời.

"Không sao, anh có biện pháp." Anh nói xong liền kéo cô qua, mình thì ngồi trên ghế, mới ôm cô ngồi lên trên đùi anh. "Như vậy cũng sẽ không nóng không lạnh."

"Cái gì?" Đây mà là cách à?

Lương Sùng Nghị vẫn còn nghiêm chỉnh, đem sự chú ý để vào công việc,

"! Em hãy nghe anh nói, loại tài liệu như thế này..."

Chung Vũ Thần không còn kịp kháng nghị nữa, vội vàng thu hồi tâm trạng lảng nghe, nếu không anh nói nhanh như vậy, cô sẽ không hiểu hết.

Qua gần mười phút, anh cầm tay cô, di động con chuột qua lại, hoàn thành một phần sổ sách.

"Hiểu không?" Không biết có phải ảo giác của cô hay không, tiếng nói của anh giống như khăn khăn.

"Vâng... đại khái đã hiểu..."

"Em hãy thử nhìn xem" Anh để cho cô làm thử, liền thu tay về, lại đặt tay ở trên chân cô nhấn tới sức nóng.

Chung Vũ Thần hít sâu một hơi, "Vâng..."

Vì vậy, hai cặp mắt đều nhìn lên màn hình máy vi tính, mấy phút sau, Chung Vũ Thần mỉm cười, quay đầu lại nói với anh "Chính là như vậy có phải hay không? Em hiểu rồi..."

Nhưng cô còn không kịp nói xong, ngay trong nháy mắt, anh đã che lại môi cô.

Ah? Chuyện gì xảy ra vậy? Chung Vũ Thần còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy anh ra sức mút, trong nháy mắt cướp đi hô hấp của cô.

Hắn buộc chặt hai cánh tay, tay phải thăm dò vào ngực cô, tay trái nắm lấy đầu cô, khiến cô muốn trốn cũng không trốn thoát khỏi nụ hôn này.

Bờ môi của anh nhiệt tình, không ngừng hấp thu ngọt ngào của cô, ngón tay của anh càn rỡ, bắt đầu trêu chọc mềm mại của cô, khiến cô nhẹ nhàng ngâm ra tiếng.

Khi hắn rời đi môi cô, dọc theo cổ của cô hôn xuống, cô mới có thể lấy lại tiếng nói: “Anh... Làm gì vậy? Nơi này là... Phòng làm việc...”

“Anh không nhận được, là do em thật đáng yêu.” Anh liền lột áo của cô ra, lộ ra da thịt và áo lót màu trắng, anh lập tức cúi đầu hôn lên.

“Đừng như vậy!” Tay nhỏ bé của cô vỗ lên lưng anh, làm thế nào cũng không ngăn cản được anh.

Cho dù hai người đã hoan ái nhiều lần, nhưng ở hoàn cảnh như vậy, lại dưới ánh đèn sáng ngời, khiến Chung Vũ Thần lúng túng nhưng không thể ngăn anh lại. Quá đáng sợ, cô không thể tiếp nhận việc mình làm chuyện đó ở đây.

“Anh muốn! Anh chính là muốn!”

Anh thở hổn hển, liếm môi, ở trên da thịt của cô lưu lại cảm giác nóng bỏng, sau đó càng quá đáng định cởi quần jeans của cô, không để ý tay nhỏ bé của cô ngăn cản, mà kéo xuống khóa kéo, muốn đem vật ngăn cản này loại bỏ.

“Anh... Anh điên rồi à!” Cô giãy dụa hai chân, không để cho anh được như ý.

“Cho anh! Ở ngày anh uống say đó, khi chúng ta lần đầu, em đã nói em đều muốn cho anh.”

Cảm xúc của anh đã đạt đến đỉnh điểm, đôi tay hơi dùng lực một chút, lột quần jean cô xuống, hiện tại, trên mông cô chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ màu trắng.

“Đừng!” Cô thật sự rất sợ, sợ anh nhiệt tình như vậy, càng sợ mình không nhận được phản ứng.

“Đừng nói lời ngu ngốc này, anh sẽ khiến em muốn.” Anh ngậm vành tai cô, hai tay hạ xuống, trêu đùa vùng mẫn cảm của cô, anh hiểu rõ cô vợ nhỏ của mình rất nhạy cảm.

“Cầu xin anh...” Toàn thân Chung Vũ Thần nóng lên, dán vào lồng ngực nóng bỏng của anh, giống như sắp bị thiêu đốt.

“Cầu xin anh cái gì? Phải nhẹ một chút? Hay là vào việc chính vậy?” Anh cố ý trêu chọc cô, mê muội nhìn cô đỏ bừng mặt, hai tròng mắt trong suốt.

“Không phải... Em không phải có ý đó...” Mặc kệ cô từ chối thế nào, tóm lại cô đã bị lột nửa thân trần, dựa vào trước ngực anh, bởi vì anh liếm láp cùng vuốt ve mà thờ dốc không dứt.

“Có thể sao? Có thể anh sao?”

“Anh... Anh nói cái gì...” Cô đã sắp hôn mê, không hiểu lời của anh.

Anh ôm lấy cô, để cho hai chân cô vòng qua hông anh, đột nhiên tiến vào trong cơ thể cô, hai người đều cùng hít vào một hơi.

“Hai...” Lương Sùng Nghị không tự chủ phát ra tiếng thờ dài thỏa mãn.

Chung Vũ Thần nắm lấy bả vai anh, không nhận được rên rỉ, “Nhẹ một chút... Em không chịu nổi!”

“Tiểu đáng yêu, đừng sợ, anh sẽ rất dịu dàng.” Anh đang ở bên tai cô bảo đảm nói, ngay sau đó nhẹ nhàng kéo ra đưa vào, đang nắm hông và mông cô, trên dưới ra vào.

Ngoài cửa sổ, bầu trời rơi xuống những giọt nước mưa, trong cửa sổ, đàn vi-ô-lông dịu dàng trình diễn “Giọt mưa”, theo như tiết tấu, bọn họ một lần lại một lần kết hợp, cho đến khi cả hai cao trào mới dừng lại.

“Anh còn muốn, như vậy còn chưa đủ.” Anh vẫn chưa thỏa mãn.

“Anh?” Chung Vũ Thần lấy ánh mắt động nước nhìn anh.

Mới vừa rồi anh không ngừng quan sát vẻ mặt cô, nên lúc này khi xác định cô đã có thể tiếp nhận mình, cuối cùng anh ôm lấy cả người cô, để cho cô nằm trên bàn, còn mình thì đứng ở mép bàn, nâng cao hai chân cô, bắt đầu mãnh liệt tiến công.

“Anh... Anh đừng như vậy... Đồ trên bàn sắp rơi hết xuống rồi.” Chung Vũ Thần vội vàng nói.

“Đừng quan tâm tới những thứ kia, chỉ cần cảm giác có anh ở đây.” Anh lấy thân thể, hai tay cùng đôi môi nói rõ sự có mặt của anh.

“Anh!” Cô không có cách nào nói ra lời, bởi vì anh lại tập kích tới. Con mưa ngoài cửa sổ cũng không biết đã trở nên to hơn lúc nào, thậm chí còn có mấy tiếng sấm truyền tới, mà sự vật tự nhiên này giống như đang thúc giục bọn họ, lấy sự nhiệt tình là phương thức biểu đạt cảm xúc mạnh mẽ.

①Tiểu②Mèo③Hoàng④

Nghe thấy tiếng hồ sơ, tài liệu đang rơi xuống, Chung Vũ Thần chỉ có thể thở dài nói: "Anh vừa khỏe vừa mãnh liệt. . ."

"Là em khiến anh nổi điên lên! Em phải thay anh giải quyết!" Anh tuyệt đối không có khách khí đòi lấy thứ mình muốn, đây chính là anh, không cần thì thò, nếu muốn sẽ phải có tất cả.

Đây hình như là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như thế, cũng không giống sự tĩnh lặng ngày thường, khiến cho cô cảm thấy vừa sợ lại kỳ diệu.

Mưa gió ở bên ngoài, không khí bên trong phòng càng lúc càng nóng, cho đến khi mồ hôi anh rơi xuống trên người cô, cho đến khi nhiệt tình phóng thích trong cơ thể cô.

"Tiểu Thần, Tiểu Thần của anh." run rẩy mấy cái, liền ngã đè lên người cô, ôm lấy thân thể cô đã sớm mềm nhũn, da thịt hai người kề nhau, cảm thụ lửa nóng đi qua.

"Anh. Có phải anh đã sớm muốn làm như vậy rồi hay không?" Sau khi mọi thứ yên tĩnh, cô không nhận được hỏi như vậy.

Anh đương nhiên gật đầu, "Anh muốn em có thể ôm anh mọi lúc, chỉ có phản ứng đối với anh, như vậy em mới không chạy mất!"

"Rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì vậy?" Bên má cô đỏ ửng, không ngờ ham muốn giữ lấy của anh mạnh như vậy.

"Em là của anh, anh sẽ theo dõi em thật kỹ... em chỉ có mình anh! Mặc kệ phải dùng phương pháp gì giữ em lại, anh đều sẽ làm được." Anh hôn lên môi cô, không để cho cô cãi lại.

Nếu trời cao đã cho anh tìm lại mùa xuân, anh sẽ khiến sự ấm áp này vĩnh viễn kéo dài.

Nghe tiếng gió, tiếng mưa rơi, cảm thụ nhiệt độ trên người anh, Chung Vũ Thần chậm rãi ngược mắt lên, chỉ có thể lơ mơ nghĩ: rốt cuộc cô đã gả cho một người chồng như thế nào?

Ngày mười bảy tháng tám, thời tiết mưa gió liên miên, sấm chớp nổi lên.

Ngày đầu sau tân hôn, chúng tôi cùng đi làm. Ở trong phòng làm việc, ở trên cái bàn lớn, anh đã khẩn thiết với tôi, chiếm đoạt tôi, nhưng trừ lần đó ra, còn có chuyện gì nữa đây?

Tôi nên nắm giữ lòng tham của mình như thế nào? Bởi vì tôi thật sự rất muốn có anh.

Muốn nhiều hơn, muốn nhiều hơn nữa, muốn sự yêu thương và lòng trân thành.

Từ đêm đó, mặc kệ Chung Vũ Thần đang làm gì, luôn có thể cảm thấy ánh mắt của Lương Sùng Nghị vẫn đi theo cô! Anh thật sự là một người chồng không hề có cảm giác an toàn. Hôm sau, Lương Sùng Nghị đi ra ngoài làm việc, Chung Vũ Thần mới lấy được một chút không khí, cô đi ra khỏi phòng làm việc lãnh đạo, chỉ có Trịnh Lập Minh đang đọc sách báo.

"Tiểu Minh, cùng tôi lên tầng thượng được không?"

Nghe thấy Chung Vũ Thần thở dài, Trịnh Lập Minh ngẩng đầu lên, "Cô làm sao vậy?"

Không có sao chứ?"

"Tôi cảm thấy như không còn sức lực vậy!"

"Đi! Đi hóng gió, tôi sẽ giúp cô hăng hái hơn." Trịnh Lập Minh không nói hai lời, cùng cô đi lên sân thượng.

Ở trên thềm bê tông rộng lớn, gió thổi ấm áp, mây bay nhẹ nhàng, chính là một nơi thích hợp để suy nghĩ.

"Tiểu Thần, xem ra hình như cô không có tinh thần!" Mặc dù mọi người cũng đã đôi giọng gọi Chung Vũ Thần là chị dâu, nhưng Trịnh Lập Minh vẫn bí mật gọi cô là Tiểu Thần.

"Tôi có thể có tinh thần gì chứ?" Chung Vũ Thần tựa lên lan can, cười gượng hỏi ngược lại ①Tiểu②Mèo③Hoàng④

"Làm ơn! Cô đã cùng đại ca kết hôn, hai người cũng đã có đứa bé, đây chính là việc tôi nằm mơ cũng không dám tưởng tượng được!" Trịnh Lập Minh hâm mộ nói.

"Kết hôn. Sinh con. . . Đúng vậy! Những thứ này đều rất tốt. . . Nếu như. Có lời nói yêu." Cô nhìn nơi xa, không biết nhìn xa tới nơi nào?

"Lời của cô là có ý gì? Chẳng lẽ đại ca không yêu cô sao?"

"Anh ấy làm những việc này đều là vì đứa bé, vì trách nhiệm. . . Anh ấy chưa bao giờ nói qua một chữ yêu."

Trịnh Lập Minh cúi đầu trầm tư, "Có lẽ anh ấy không biết cách biểu đạt!"

"Tôi không biết, tôi cũng không muốn biết."

"Đừng ừ rừ như vậy, nói không chừng đại ca sẽ từ từ sinh ra tình yêu với cô." Trịnh Lập Minh vỗ vỗ bả vai Chung Vũ Thần, muốn cho cô một chút khích lệ.

Chung Vũ Thần thật sự rất mệt mỏi, tựa đầu lên vai cậu, cảm thấy một loại tình bạn ấm áp.

Đang lúc này, một tiếng nói lạnh lùng từ sau lưng bọn họ truyền đến, "Hai người lập tức tách ra!"

Trịnh Lập Minh quay đầu nhìn lại, không khỏi sợ hãi kêu: "Đại ca!"

Chung Vũ Thần chỉ lẳng lặng nhìn chồng của mình, nhưng không có mở miệng.

"Cậu còn biết tôi là đại ca sao? Cô ấy là chị dâu đó?" Ánh mắt Lương Sùng Nghị vô cùng lạnh lẽo.

"Em chỉ đang nói chuyện với Tiểu Thần mà thôi, chúng em không có gì." Trịnh Lập Minh vội vàng giải thích.

"Không cần phải nói, tôi có mắt để nhìn, tốt nhất cậu nên nhanh chóng rời khỏi đây, tránh cho việc tôi không khống chế được tính tình của mình."

"Đại ca." Trịnh Lập Minh còn lộ ra vẻ mặt lo lắng.

"Mau cút!" Lương Sùng Nghị càng ngày càng tức giận.

Trịnh Lập Minh nhìn Chung Vũ Thần, đành phải thờ

Dài đi xuống lầu.

Giờ phút này, hoàng hôn màu đỏ đang chiếu rọi lên thân thể hai người, gió đêm chậm rãi thổi qua thế nhưng thế ánh mắt của họ cũng không ôn hoà.

Lương Sùng Nghị từng bước từng bước đi về phía cô, trong mắt dâng lên ngọn lửa, mặc dù Chung Vũ Thần cố gắng giữ vững bình tĩnh, nhưng đôi bàn tay trên lan can cũng không nhịn được nhẹ nhàng run lên.

Cuối cùng anh dừng lại ở trước mặt cô, cô đành phải ngẩng đầu hỏi: "Anh.... anh nghĩ cái gì vậy?"

"Anh đã bị phản bội một lần, anh tuyệt đối sẽ không cho phép mình bị thêm lần thứ hai!"

Anh... Anh là đấng ám chỉ vợ trước của anh, cái người chạy theo kẻ khác? Chung Vũ Thần ngây ngốc một chút, lại trực tiếp mở miệng nói: "Em cũng không phải là chị ta, anh cũng không được lấy em so với chị ta, em chính là em."

"Theo anh thấy thì không khác biệt gì! Phụ nữ các người đều giả dối như nhau, trong ngoài không giống nhau, hơn nữa, còn chuyên tìm người bên cạnh xuống tay."

Anh giống như lại thấy tình cảnh năm đó, người phụ nữ của anh luôn luôn ở cùng đồng đội của anh.

"Em mặc kệ anh có tin hay không, dù sao em không có làm chuyện gì có lỗi với anh, em không cần phải tiếp nhận sự dối đãi thế này của anh, anh tránh ra, tránh ra! Toàn thế giới này em chỉ ghét anh, em căn bản cũng không muốn kết hôn cùng anh, coi như trên địa cầu chỉ còn mình anh là đàn ông, em cũng thà tình nguyện đi làm ni cô."

Cô cũng tức giận, vươn tay đánh vào lồng ngực anh, đây là lần đầu tiên cô phản kháng anh như vậy, bởi vì, cô không muốn anh nghĩ tới người phụ nữ đó, lại càng không muốn anh xem cô như người phản bội.

"Cái con bé này, không cho phép em nói nữa" anh đưa tay ra ôm lấy cô, nhanh chóng chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đây là nụ hôn nóng bỏng không hơn không kém, Chung Vũ Thần ngậm lại lời nói, nín thở, chỉ có thể cảm thụ chèn ép của anh, môi lưỡi nóng bỏng như đốt, khiến toàn thân cô cũng nóng theo.

Mặc dù cô đã thu lại lý trí còn sót, liều mạng đưa tay đánh lên lưng anh, nhưng lại không có bất cứ tác dụng nào, ngược lại càng khiến anh cuồng dã liếm hôn cô, dường như muốn để cho cô ngạt thở, hôn mê thì mới có thể hài lòng.

Anh đột nhiên hôn cô, anh cũng đột nhiên rời khỏi cô, "Về sau không cho phép em lại nói mình không muốn gả cho anh!"

Cô thở hắt hắt mấy cái, “Em vốn không muốn.”

“Em còn nói!” anh lập tức trừng phạt bằng cách hôn môi cô, xâm nhập sâu hơn, triền miên tới cùng.

Trời, rốt cuộc cái hôn này là sao? Anh đúng là điên rồi!

“Nhận thua chưa?” anh lại ngẩng đầu hỏi.

“Em sẽ không...” Cô yếu đuối nói.

“Đây là do em tự tìm!” Anh vừa cúi đầu vừa mạnh mẽ hôn cô.

Sau khi hôn mấy phút, trong đầu Chung Vũ Thần đã không có ý chí, chỉ có thể vô dụng dựa vào anh, “Không cần như vậy nữa....”

“Anh muốn em nói em là của anh, sẽ không phản bội anh!”

“Em không nói... em không nói...” Chẳng lẽ anh cũng không cảm giác được cô thật lòng sao? Vì sao còn phải buộc cô như vậy? Trừ khi đó chỉ là ham muốn giữ lấy, anh không hề có chút cảm giác nào với cô sao?

“Được, chúng ta liền tiếp tục!”

anh kéo lấy thân thể không còn đứng vững được của cô, để cho cô chỉ có thể ngẩng đầu chịu đựng nụ hôn của anh.

Không... không thể nào!

Nào có chuyện ép hỏi như vậy? Chung Vũ Thần sắp sửa hôn mê.

“Nói hay không nói?”

“Em... vốn không có phản bội anh...”

“Còn chưa đủ!” Anh lại hôn cô. Làm thế nào đây? Cô sẽ bị hoà tan.... Cô sẽ té xỉu mất.... Cô phải mặc anh muốn làm gì thì làm....

“Nói mau, đừng ép anh!”

“Em... em là của anh.... vẫn luôn là như vậy....”

“Tiểu Thần của anh thật đáng yêu, em cũng thật biết yêu anh.... anh không thể không trừng phạt em!”

Anh lại hôn cô, ôi! Đáng ra cũng không nên nói cái gì... Liền bị hôn đến trời đất u ám!

Ngày mười tám tháng tám, khí trời biến thành màu đen.

Anh lại cho rằng tôi giống như vợ trước của anh, tôi không cho phép anh vũ nhục tình yêu của tôi như vậy, cái gì tôi cũng không có, cái gì tôi cũng không còn, nhưng tôi yêu ai cũng không thể thua kém, ai cũng không thể phủ nhận.

Hôn, hôn nhiều hơn nữa, có thể so với một câu bày tỏ tình yêu sao? Ôm, ôm chặt hơn nữa, có thể vượt qua sự lạnh lẽo của con tim sao? Tôi không biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Theo Dõi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đêm đó, Lương Sùng Nghị phải ngủ trên ghế sa lon trong thư phòng, vì có nói gì thì Chung Vũ Thần cũng không cho anh vào phòng, cô nói đó là chứng u uất vừa phụ nữ có thai, cho nên anh không được làm phiền.

Không có vợ yêu để ôm, khiến anh không thể ngủ được. Thế nhưng, họ mới kết hôn được mấy ngày, mà anh đã có thói quen có cô bên cạnh.

Nửa đêm, anh vẫn không buồn ngủ, liền đứng dậy rót cho mình một ly Whisky, chợt phát hiện ánh đèn trong phòng ngủ vẫn sáng, anh thân nhiên đẩy hé cửa phòng, từ trong khe cửa nhìn thấy Chung Vũ Thần đang ngồi ở trước bàn, vẻ mặt nặng nề, không biết đang viết gì đó?

Sẽ không phải là giấy chứng nhận ly hôn chứ? Nghe nói phụ nữ có thai rất khó phục vụ, một khi chọc phải thì sẽ có chuyện không may, có lẽ hôm nay anh đã quá đáng đối với cô.

Anh bắt đầu lo lắng, yên lặng chờ đợi ở ngoài cửa, cho đến khi Chung Vũ Thần tắt đèn, lên giường, anh mới rón rén đi vào phòng ngủ, lấy kinh nghiệm bao nhiêu năm phá án, tuyệt đối sẽ không khiến người trên giường tỉnh giấc.

Anh lập tức nín thở, đưa tay cầm lấy đồ trên bàn, phát hiện đó là một quyển sổ ghi chép.

Mặc kệ là cái gì, nhất định anh phải biết Chung Vũ Thần đang nghĩ gì, vì vậy, anh hạ quyết tâm lấy mắt cuốn sổ, cho đến khi ra khỏi phòng ngủ, anh mới nhìn ra đó là một quyển ghi chép màu xanh.

Mở ra tờ thứ nhất, anh đã nhìn thấy hai chữ máu chó, "Đại ca."

Rốt cuộc cái này viết thứ gì? Hình như là bí mật quan trọng, khiến anh muốn khám phá, mà càng xem sẽ càng khiến anh kinh ngạc, càng cảm động hơn. .

Sáng sớm hôm sau, là một ngày chủ nhật nhàn nhã, Lương Sùng Nghị đã ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, dự định làm mấy món thật ngon, để cho khẩu vị của vợ được tốt hơn.

Anh đang định vươn tay lấy ra một điều thuốc, sờ vào túi đều trống không, lúc này anh mới nhớ tới mình đã cai thuốc rồi, vì muốn vợ và đứa bé khỏe mạnh, mà anh không nên hút thuốc lá nữa.

Như vậy, ăn kẹo cao su cũng được!

"Anh!" Chung Vũ Thần đột nhiên vọt vào trong phòng bếp.

"Anh không gọi là anh, anh có tên." Anh nhai kẹo cao su, đến đầu cũng không xoay lại.

"Anh. . . . Sùng Nghị." Cô rất gượng gạo, rất không tự nhiên gọi anh.

"Có chuyện gì sao?" Lúc này anh mới mỉm cười nhìn cô.

"Anh có phải là đã. Đi vào trong phòng ngủ hay không?" Cô nắm chặt hai tay, hiển nhiên rất khẩn trương.

"Không có! Anh luôn ở trong thư phòng. Làm sao vậy? Có đồ không tìm thấy sao?"

"Không có. Không có gì cả"

"Vậy thì tốt." Anh theo thói quen sờ lên đầu cô, mà cô cũng không muốn cự tuyệt.

"Anh ở đây. Ăn cái gì vậy? Kẹo cao su sao?" Cô nhìn thấy cực kì mê muội.

"Đúng vậy! Anh cai thuốc rồi. Có muốn ăn một cái hay không?"

"Không muốn!" Tại sao anh có thể cười vui vẻ như vậy? Còn cô thực sự sắp điên lên đây!

Cô cắn cắn môi dưới, xoay người đi tới phòng khách, không bao lâu liền truyền đến tiếng lục tung.

Lương Sùng Nghị tạm thời quyết định giữ yên lặng, tay tiếp tục nấu đồ ăn, không tới 30 phút đã làm xong nhiều món ngon.

"Tiểu Thần, ăn cơm." Anh gọi.

"Em không ăn." Chung Vũ Thần miễn cưỡng ngồi lên ghế sa lon, quyển sổ quan trọng nhất, bí mật nhất, kỷ niệm lại không thấy đâu, thì cô làm sao có khẩu vị?

"Tiểu Thần, bây giờ em là một người ăn, nhưng hai người bỏ, em không thể ngược đãi mình như vậy!" Anh kéo cô đến trước bàn ăn, thay cô bung lên một bàn ăn sáng kiểu tây.

"Vâng, dù sao thì đứa bé cũng quan trọng nhất?" Cô giận dỗi nói.

Cái gọi là người yêu cãi vã chính là việc này sao? Ờ ừm, ngọt ngào, không thể nói thích, nhưng lại không phải ghét, thật là lạ! Chung Vũ Thần cũng không hiểu được bản thân đang làm cái gì nữa?

Lương Sùng Nghị chỉ cười không đáp, anh hiểu được trong lòng cô đang nghĩ gì, nhưng anh vẫn chưa muốn vạch trần ra, bởi vì anh muốn cho cô trừng phạt nho nhỏ, ai bảo cô muốn sinh khí như vậy?

"Ăn nhiều một chút, bảo bảo đang cần dinh dưỡng !" Anh không ngừng gấp thức ăn cho cô.

Chung Vũ Thần bấu môi, hiển nhiên rất không thích lời như vậy, rồi lại không còn hơi sức cùng anh tranh cãi.

Ăn xong bữa sáng, anh mang bát đĩa đi rửa, ở trong phòng bếp lẻ mề hơn 10', lại thỉnh thoảng nghe thấy tiếng Chung Vũ Thần lục lọi trong phòng, xem ra cô thật sự rất khân trọng!

Anh im lặng đi vào phòng, từ phía sau ôm lấy cô, "Rốt cuộc em đang tìm gì vậy?"

Có muốn anh giúp một tay không?"

Cô bị dọa sợ đến nhảy dựng lên, "Không. Không cần, dù sao. . . Chuyện không liên quan tới anh."

"Cùng anh khách khí như vậy?"

"Em. Em và anh vốn. Không có gì."

"Em bị mắc bệnh mất trí sao? Chúng ta đã kết hôn rồi." Anh cúi đầu hôn trộm lên má cô một cái.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh chớ quản chuyện của em!" Cô giùng giàng muốn kéo dài khoảng cách với anh, thế nhưng anh lại càng thân mật ôm lấy cô, làm hại nhịp tim cô không nghe chỉ báo.

"Tại sao anh có thể mặc kệ em chứ? Anh hiểu

rõ trong lòng em sốt ruột, không phải sao?"

Cô tạm ngừng động tác, hoài nghi nhìn anh, không xác định anh đã biết cái gì?

"Anh phát hiện một thứ đồ, bởi vì. . . hình như thứ này viết về anh thì phải!" Anh nở nụ cười, lấy ra từ phía sau lưng một quyển sổ màu xanh.

"Anh. . . anh. . . làm sao anh có thể?" Cả người cô choáng váng.

"Sao anh không thể? Làm chồng đương nhiên là muốn hiểu rõ tâm tình vợ mình, cũng như trong đó viết gì, em yêu anh đã lâu rồi phải không?" Anh phát hiện mình cũng biết bắt nạt người khác, ha ha ha!

Ánh mắt của cô mở to, đôi môi bắt đầu run rẩy: "Không! Em không có. . . Em không có thích anh. . . Thật sự, anh không cần cảm thấy phức tạp. . . Em sẽ đốt quyển sổ này đi."

Thái độ của anh thần bí, giờ cao tay không cho cô cầm lại quyển sổ: "Nếu như. . . anh không cảm thấy phức tạp thì sao?"

"Anh không cần gạt em, em không muốn sự đồng cảm. . . không cần sự thương tiếc. . . lại càng không muốn trách nhiệm."

Anh có con mới cưới, là đã đủ đáng thương, nếu như anh phát hiện người vợ của mình đã yêu anh sâu sắc như thế nào, chỉ sợ rằng anh sẽ càng cảm thấy bế tắc.

Nhất định cô có thể dừng lại thứ cảm tình này, không phải là cô không muốn!

Cô dùng sức đẩy anh ra, xoay người đi tới cửa, anh liền ôm lấy cô từ sau lưng, hai chân cô như nhũn ra không còn sức lực, đôi tay ôm đầu mình, thân thể không khỏi trượt xuống: "Van xin anh. . . không nên như vậy. . . Em không muốn khóc trước mặt anh!"

Cô vừa mới nói xong chữ 'khóc', nước mắt cũng đã liên tiếp rơi xuống.

Không có cách nào, cô không có cách nào, mặc dù trong đầu nói một trăm lần, một ngàn lần sự quyết tâm, nước mắt của cô vẫn không dừng lại. Không thể kiềm nén. . . tất cả tâm tình. . .

"Đưa gối." Anh hét sức thờ dài.

Tại sao có thể có hai người gối như vậy? Cô gối, cho nên mới thích người đàn ông giống như anh, nhưng anh ngu hơn. Thế nhưng đến bây giờ mới phát hiện cô đáng yêu cỡ nào.

"Em không phải cố ý muốn khóc. . . Em sẽ lập tức lau khô nước mắt. . ." Cô dùng tay áo ra sức lau nước mắt, nhưng mà trên mặt vừa khô thì đã lại ướt, hoàn toàn không có biện pháp kiềm nén nước mắt, dù sao đây cũng là uất ức và chua xót cô tích lũy bao lâu, thích và khổ sở. . .

Anh bế ngang cô, để cho cả người cô dựa vào trong ngực anh, Chung Vũ Thần lập tức lắc đầu: "Anh đừng quản việc của em. . . để em cứ khóc là được. . . Thật sự! Em không sao."

"Anh làm sao có thể mặc kệ em?"

“Không cần đối tốt với em như vậy... Em sẽ không chịu được!” Cô ghen ngào một tiếng, tâm tình sắp sụp đổ.

Anh cẩn thận đặt cô lên giường, đôi đùi cô như búp bê trần quý.

“Đừng động đây, ngồi xuống.” Lời của anh chắc chắn khiến cô không dám nhúc nhích...

Anh cầm lấy một cái khăn lông trong phòng tắm, lấy nước nóng ngâm qua, sau đó đi tới ngồi xỏm trước mặt cô, cẩn thận lau đi nước mắt cho cô, để khăn lông ấm áp làm dịu cặp mắt sưng đỏ.

Mặc dù trong lòng đã bình tĩnh lại, nhưng anh dịu dàng càng khiến cô muốn khóc, nên nước mắt lại chảy xuống gương mặt.

“Làm sao vẫn còn khóc không ngừng vậy?” Anh tiến gần mặt cô hơn, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên hai mắt cô, “Chớ khóc nữa, anh không muốn người anh yêu rơi nước mắt.”

Anh... anh mới vừa đang nói cái gì? Chung Vũ Thần ngây dại, hoàn toàn không có phản ứng.

Anh đứng lên, cầm lấy điện thoại bên đầu giường, tắt máy, thậm chí cả sim và pin cũng bị tháo ra.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Cô không hiểu việc này.

“Anh không muốn bất kể ai tới quấy rầy chúng ta, chúng ta phải ở bên nhau.”

Xong rồi! Nhìn thấy rồi, anh đã xem qua nội dung quyền sở, mặt của cô lập tức nóng lên.

Anh mỉm cười đứng lên, đi ra ngoài xe, đến bộ đàm cũng lấy xuống, rồi khóa trái cửa, như vậy thì sẽ không có người tới quấy rầy.

“Ồ thám tử tư có thể sẽ có người tìm anh...” Cô khấn trương cắn đầu ngón tay.

“Kêu bọn họ tự mình giải quyết đi! Anh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Anh... Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Anh muốn cùng em nói chuyện” Anh nằm dài trên giường, cầm lên quyển sổ ghi chép, lật ra một tờ trong đó, “Uhm! Chỗ này viết ngày đầu tiên em tới làm việc...”

“Đừng! Không nên nhìn!” Cô mắc cỡ chết đi được.

“Không phải em muốn biết tâm tình của anh lúc đó sao?”

“Cái gì?” Cô không ngờ anh sẽ có phản ứng này.

Anh sờ lên đầu cô nói, “Anh vẫn luôn là một người đàn ông nghiêm túc, khi em gọi anh một tiếng đại ca, thì cũng là lần đầu tiên trong nhiều năm qua có một đứa bé gọi anh như vậy, và trong phút chốc đó anh đã bị hù dọa, bởi vì trên mặt em đều là ánh mặt trời, anh gần như cảm thấy chói mắt, nhưng cũng cảm thấy rất ấm áp.”

“Thật sao?” Chung Vũ Thần ngờ ngác hỏi.

Anh tiếp tục nói tiếp, “Nói đến cả phê em pha, thì thật ra, mỗi sáng có thể ở cùng em một tiếng đồng hồ, là anh đã cảm thấy rất thoải mái và dễ chịu, còn nếu như một ngày không được bắt đầu như vậy, thì làm chuyện gì cũng không thoải mái.”

Hóa ra là không chỉ có một mình cô cảm thấy! Trong mắt cô uơn ướt.

“Ngày mà anh tới nhà em, bị bạn bè của em hiểu lầm là bạn trai em, thật ra thì trong lòng anh rất vui mừng. Nhưng mà anh lại không dám để mình suy nghĩ nhiều, vì anh lớn hơn em những mười tuổi, lại đã từng ly hôn, cho nên cũng không thể hợp với em. Vì vậy, anh ra lệnh cho mình chỉ có thể coi em trở thành em gái, không cho phép mình có suy nghĩ gì khác.”

“Làm sao... Làm sao có thể như vậy?” Cô không tin nói.

“Em không biết rằng anh rất tự ti đâu? Nhất là khi Tiểu Minh tới, cậu ta vừa trẻ tuổi lại tuấn tú, cùng với em thì giống như một đôi trời sinh, làm anh càng không dám đối mặt với em.”

Ngày đó nhìn thấy hai người ở cùng nhau trên mái nhà, anh thiếu chút nữa đã sụp đổ, anh cho là con ác mộng đó lại xảy ra.”

“Em và cậu ấy không phải như vậy...” Cô vội vã giải thích.

“Chuyện của cậu ta và Thượng Duy, anh cũng mới phát hiện trong quyển sổ, anh thật sự rất chậm hiểu thì phải? Còn nữa, ở ngay buổi lễ tốt nghiệp đêm hôm đó, anh bởi vì có việc gấp đi trước, trong lòng anh thấy vô cùng áy náy, sau khi xử lý xong mọi chuyện, anh đã lái xe đến trước cửa nhà em, thấy

đèn cửa sổ bật sáng rồi lại tắt, cũng chính lúc đó anh đã đợi đến sáng sớm mới rời khỏi, suy nghĩ một trăm lần muốn nhấn chuông cửa, nhưng cũng chùn bước một trăm lần."

Chung Vũ Thần nắm thật chặt ống tay áo anh, trong cổ họng tắc nghẹn không nói ra lời.

"Em nằm viện, anh rất đau lòng, anh mừng em, nhưng anh càng giận mình hơn. Ở bệnh viện một tuần, anh cho phép mình cưng chiều em, anh đã tự nói với mình chỉ xem em thành em gái, cho nên chỉ cần đối tốt với em là được rồi. Thế nhưng, đến hôm uống rượu đêm đó, anh cho là mình nằm mộng, khiến cho anh xấu hổ không thôi, bởi vì anh mơ thấy mình ôm em. Có lẽ anh nhận ra cảm giác rất chân thật, nhưng anh không dám đối mặt với điều này, mới có thể không ngừng thuyết phục mình đây chẳng qua chỉ là một giấc mộng." Nói như vậy, nhưng anh cũng nhớ một chút xú, anh không có quên toàn bộ.

"Sau đó anh biết được em mang thai, anh tức giận vô cùng, anh không cso cách nào tưởng tượng được người khác có được em. Nhưng khi anh nghe Tiểu Minh nói, đêm hôm đó là em ở lại chăm sóc anh, anh đột nhiên không còn tức giận, cũng không có cảm giác tội lỗi, bởi vì anh có thể lấy có cưới em làm vợ, sẽ không có gì phải lo lắng.

"Cho nên, bé ngọc à, làm sao em có thể cho là anh cưới em vì trách nhiệm chứ? Đứa nhỏ này chính là bà mai của chúng ta! Có nó, anh mới có thể đi cầu hôn với cha mẹ em, không phải sao? Anh là cam tâm tình nguyện đeo lên vai trách nhiệm này, bởi vì anh không dám trực tiếp cầu hôn em, anh chỉ có thể dùng lý do này để thuyết phục em, thuyết phục mọi người.

Bọn họ lòng vòng nhiều đường như vậy, chẳng lẽ cũng chỉ vì thiếu dũng khí? Quá mù quáng.

Chung Vũ Thần lắc đầu hỏi: "Tại sao không nói cho em biết từ sớm chứ? Anh khiến cho chúng ta đau khổ như vậy."

Anh lặng lẽ thở dài, "Em còn trẻ như vậy, đơn thuần như vậy, anh không dám xác định rằng em có thể biết mình cần gì hay không? Hồngбет hơn chính là anh không có một chút lòng tin nào với mình, chỉ dám ra vẻ muốn giữ lấy em, bởi vì, anh lấy vợ trước làm cái cớ, nhưng thật ra thì bản thân anh không có cảm giác an toàn. Cho đến khi anh thấy được cuốn sổ của em, anh mới hiểu rõ tâm tình của em, cũng mới dám thẳng thắn với em như vậy."

Trời ạ! Trong đầu cô trừ trời ạ ra! Thật sự không nghĩ ra được những từ gì khác.

"Anh. Đã sớm phát hiện ra cuốn sổ đúng không?"

"Không sai, là tối qua anh đã thấy, nhưng vì muốn cho em một trừng phạt nho nhỏ, nên bây giờ anh mới nói ra ."

"Tại sao?" Cô gấp gấp đến phát điên rồi !

"Ai bảo em hiểu lầm anh chứ?"

"Nhưng. . . Ai biết anh đang nghĩ gì?"

Cô khờ khạo như vậy, đến tội cùng là đáng yêu hay đáng ghét đây? Bất kể như thế nào, anh cũng chỉ có thể cười khổ nói: "Đứa ngọc, em cho rằng có người đàn ông nào vì chịu trách nhiệm mà quý xuống sao?"

Lại huy động mọi người đi làm tiệc cưới? Hơn nữa còn từ bỏ thuốc lá?

Dĩ nhiên không thể nào, chỉ có vì người yêu mới có thể làm như vậy."

"Anh. . . Làm sao có thể. Yêu em ? Em không tin!" Cô còn giống như đang nằm mộng.

"Chính anh cũng không dám tin tưởng, anh vẫn ra lệnh cho mình chỉ có thể coi em là em gái, cho dù anh thích được ở cùng em, cũng không thể có ý nghĩ không an phận với em. Nhưng mà, đêm đó nhìn thấy em mặc chiếc váy màu trắng, đi ra từ cửa chính nhà em, anh chỉ muốn lập tức lấy em về nhà. Bởi vì. . . Em gần như đột nhiên lớn lên, không phải là một đứa bé nữa, nên anh không có cách nào đối xử với em như đứa bé."

Anh hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó, cảm xúc tươi đẹp còn lắng đọng trong lòng, thấy cô giống như một công chúa, thì anh chỉ sợ mình không phải hoàng tử, bởi vì anh quá già rồi.

"Thật sao?" Thì ra là ba bà tiên bạn học của cô đã thật sự biến cô thành công chúa rồi. "Không cho phép hoài nghi, anh yêu em, biết không?" Anh ép buộc nói.

Nhưng cô không nghe theo !"Em vẫn còn hoài nghi, vậy anh sẽ phải thuyết phục em nữa." Anh vỗ trán một cái, "Trời! người vợ xảo trá, thật hết cách với em."

"Ừ. Em còn chưa có cách tin tưởng!"

Nhìn nét mặt cô hồn nhiên chân thật, anh không khỏi hôn lên môi cô, quyết định lấy thân thuyết phục cô, dù sao cuối tuần này còn dài!

Màn đêm buông xuống, sau rèm che cửa sổ, thì trong đó đều luôn che giấu cảnh xuân vô hạn.

"Tin không?" Hoan ái kịch liệt, Lương Sùng Nghị cúi đầu hỏi vợ yêu của mình, mồ hôi trên người không ngừng nhỏ giọt trước ngực cô, gần như muốn làm bóng cô.

"Em Em tin tưởng rồi. Van xin anh, . . . Dừng lại đi!" Cô thật sự không thể chịu nổi nữa.

"Chờ thêm chút nữa, nhiều hơn chút nữa." Anh còn chưa đủ.

Đôi tay Chung Vũ Thần bấu víu bả vai anh, cắn lên môi dưới màu hồng, gần như không có cách nào kìm chế mà bật ra tiếng than nhẹ. .

"Thích không? Thích anh yêu em như vậy không? Nói ra cho anh nghe." Anh giữ lấy, xâm chiếm cô, lại cố ý trì hoãn động tác, muốn cô say mê, muốn cô hòa tan.

"Em Em không biết. Em không thể chịu nổi. . ." Cô không nhịn được làm nũng, bởi vì thật sự mệt mỏi.

"Cô vợ đáng yêu của anh, anh sẽ làm cho em biết rằng thế nào mới không chịu nổi." Anh khẽ mỉm cười, kéo cao hai chân cô, tinh thần hăng hái chạy nước rút.

"Sùng Nghị." Cô không kìm nén được gọi tên anh, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa say mê, khiến cho anh càng thêm mãnh liệt, một lòng muốn cô cùng lên đỉnh núi.

"Tiểu Thần, Tiểu Thần dễ thương, em là của anh! Mãi mãi là vậy!" Anh lầm bầm nói lên lời thề, rồi nắm hông và mông cô, cuối cùng phóng thích sự nóng bỏng trong cơ thể cô.

Hai người cùng nhau đi tới Thiên đường, lại chậm rãi rơi xuống nhân gian, lồng ngực dán vào nhau, thở hổn hển, sau khi mãnh liệt càng ầm ập, chỉ có hai người yêu nhau mới có thể cảm nhận được sự yên tĩnh này.

"Có khỏe không?" Anh hôn lên mái tóc cô hỏi.

"Ừ. . ." Cô vuốt đi mồ hôi trên lồng ngực anh, cảm nhận nhịp đập của anh bình ổn. "Thì ra là. . . Anh muốn dùng loại phương pháp này để thuyết phục." Chung Vũ Thần cũng không phân rõ đây là thuyết phục hay là ép bức.

"Đây mới là phương pháp thực tế nhất, không phải sao?" Anh úp mặt lên mái tóc cô, cười nhẹ.

"Anh thật là!" Cô đưa tay khẽ vuốt tóc anh, "Giống như là em thiếu anh vậy!"

"Dĩ nhiên, ai bảo em ngày ngày theo sát anh? Khiến cho anh động lòng, lại không thể động thủ, nên rất khổ sở!" Anh nhanh chóng đẩy hết trách nhiệm.

"Anh nói như là em sai vậy." Mặc dù Chung Vũ Thần oán trách, nhưng lại không thể che giấu được sự nũng nịu.

Hai người nói qua ngọt ngào, khiến hơi thở yêu thương lan tỏa trong phòng, không có ai muốn ngủ, mà đêm vẫn dài.

Không biết qua bao lâu, bọn họ cũng quên luôn thời gian trên đời, anh ngẩng đầu lên nói: "Không được! Hiện tại đến lượt anh không tin em, em thật sự yêu anh sao?"

"Dĩ nhiên, đó là đương nhiên!" Cô ngăn ra, chưa bao giờ nghĩ tới anh sẽ nghi ngờ, khiến cô không hiểu sao? Mà anh cũng đã đọc hết tâm sự của cô.

Anh lập tức hiện lên nụ cười tà ác, "Vậy thì cho anh thêm một lần, anh còn muốn."

Không thể nào? Toàn thân cô cũng sắp rời rạc, vậy mà anh vẫn còn có tinh thần muốn thêm lần nữa?

"Làm sao anh lại vậy? Người ta. Trong bụng còn có đứa bé đấy!" Cô thử kiểm soát.

"Anh sẽ rất dịu dàng, anh không phải luôn luôn dịu dàng sao?"

"Đúng là như vậy! Nhưng. . . A! Anh đừng đụng nơi đó."

Trong mắt của anh lóe lên tia hài lòng, ánh sáng bừng bình, cực kỳ giống một đứa bé trai, "Anh càng muốn, anh muốn để cho em không chịu nổi, anh muốn để cho em bất tỉnh, anh muốn! Anh thật sự muốn!"

"Ừ." Chung Vũ Thần muốn nói cũng không kịp, thì lại bị chiếm giữ lấy.

Sự thắm mến cũng tạm biệt từ đêm này, tình yêu cuồng nhiệt đã khê kháng tiến tới, khiến hai người đều mơ màng, nóng lên, thậm chí sốt lên, dấy lên ngọn lửa không ngừng lan tràn, không thể dè nén.

Ngày mười bảy tháng tám, thời tiết giống như cầu vòng rực rỡ.

Cuốn sổ nhật kí cũng phải kết thúc, đây là tờ cuối cùng, bởi vì, hạnh phúc của tôi đang mới bắt đầu, cho nên, tôi phải lại đi mua một cuốn sổ mới.

Cũng trong một buổi tối, ở dưới mái nhà khác.

Hậu Thượng Duy từ trong mộng tỉnh lại, rất không vui vì phát hiện bên cạnh trống rỗng, liền ngẩng đầu lên lạnh lùng hỏi; "Em đang làm gì vậy?"

Trịnh Lập Minh đang ngồi đằng trước, nghe thấy tiếng nói khiến toàn thân chấn động, cứng đờ, xoay đầu lại, "A! Anh Duy, không phải anh đã ngủ rồi sao?"

"Ai dạy em cách lén chạy trốn, đương nhiên là anh không ngủ ngon rồi."

"Thật xin lỗi. . . Đợi em một chút. Em lập tức đi ngủ cùng anh!"

Hậu Thượng Duy nheo mắt lại, nhìn cậu mở ra ngăn kéo, nhét thứ đồ gì đó, còn giả bộ vô tội, rõ ràng là giấu đầu hở đuôi. "Em đang giấu thứ gì đấy?"

"Không có, không có." Trịnh Lập Minh liều mạng lắc đầu.

Hậu Thượng Duy bò xuống giường, một tay kéo cậu vào trong ngực, kiểm chế thân thể cậu, "Giờ vậy, em cho rằng mình thắng nỗi sợ của anh sao? Lấy ra!"

"Không cần, Anh Duy, thật sự không có gì!" Tiếng nói Trịnh Lập Minh tràn đầy hoảng sợ.

--- -----o0~~~~End~~~~0o-----

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Theo Dõi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.